

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине
К-По₂ бр. 4/18
Дана 15.10.2020. године
Ул. Устаничка бр. 29
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Вере Вукотић - председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза - чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **опт. НЕБОЈШЕ СТОЈАНОВИЋА**, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.3/18 од 13.07.2018. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 25.09.2020 године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, опт. Небојше Стојановића и његових бранилаца адв. Момчила Минића и адв. Милана Милосављевића, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 15.10.2020. године јавно објавио

ПРЕСУДУ

Опт. НЕБОЈША СТОЈАНОВИЋ, звани Падобранац, [REDACTED]

КРИВ ЈЕ

Што је:

Неутврђеног дана, почетком маја месеца 1992. године у вечерњим часовима, у месту Кожухе, Општина Добој у Републици Босни и Херцеговини (БиХ), као припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на

простору БиХ, а није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живе у БиХ, противно чл. 3 ст. 1 тач. 1а) и чл. 4А ст.1 Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима од 12.08.1949. године (III Женевска конвенција) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године („Службени лист ФНРЈ“ бр.24/50) и члана 4 ст. 1 и ст. 2 тач. а) Допунског протокола (Протокол II) уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ, Међународни уговори бр. 16/78“), неколико дана пошто су српске оружане формације заробиле [REDACTED], припадника непријатељских оружаних снага - 102. одачке бригаде Хрватског вијећа одбране (102.дб./202.дп.ХВО), који је потом био смештен у кругу фабрике „Енергоинвест“ у селу Кожухе, одакле га је оптужени затим преузео и одвео на локалитете Дјеловачке баре, у близини реке Босне, где га је у раније ископануј раци, хицима из пиштоља лишио живота, наневши му при том тешке телесне повреде опасне по живот у виду две прострелне ране главе, којима је подлегао на лицу места,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ,

па суд **опт. НЕБОЈШУ СТОЈАНОВИЋА** применом напред наведене законске одредбе из чл. 144 КЗ СРЈ и одредби чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ћ У Ј Е на **КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **8 (осам) година**

Применом чл. 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора опт. Небојши Стојановићу се урачунава и време provedено у [REDACTED]

На основу одредбе чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећена [REDACTED] се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парницу.

На основу одредбе чл. 261 ст. 2 тач. 1 и 9 ЗКП, чл. 262 и 264 ЗКП оптужени се обавезује да плати на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 143.082,49 динара, од чега на име трошкова вештачења износ од 80.958,49 динара, на име трошкова за сведоке износ од 42.124,00 динара и на име судског паушала износ од 20.000,00 динара, а све то у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 3/18 од 13.07.2018. године стављено је на терет опт. Небојши Стојановићу извршење кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ.

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи је навео да у свему остаје при поднетој оптужници, извршио је анализу изведених доказа и сматра да је

спроведеним доказним поступком утврђено да је оптужени починио кривично дело за које се терети и предложио је да у односу на њега суд донесе осуђујућу пресуду и да га осуди на казну затвора у трајању од 9 година (заменик Тужиоца за ратне злочине је своју завршну реч изнео на главном претресу дана 25.09.2020. године и то како је наведено на транскрипту од стране 2 до стране 4).

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине надлежан за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

На припремном рочишту одржаном дана 24.12.2018 године странке су учиниле неспорним где се налази место Кожухе, Општина Добој, да је почетком маја 1992. године постојао оружани сукоб у БиХ, као и да је оружани сукоб у БиХ по свом карактеру у мају 1992. године био немеђународни сукоб из разлога што су оружане формације страна у сукобу у основи и претежном делу биле састављене од припадника сва три народа Српског, Хрватског и Муслиманског, који су пре оружаног сукоба живели на територији БиХ. Такође је учињено неспорним да је опт. Небојша Стојановић маја месеца 1992. године био на територији Републике Босне и Херцеговине, да је опт. Небојша Стојановић критичном приликом био учесник српских оружаних формација, а опт. [REDACTED] припадник хрватских оружаних формација.

На главном претресу у доказном поступку суд је извео доказе саслушањем опт. Небојше Стојановића - транскрипт са главног претреса од 19.02.2019. године, испитивањем сведока - оштећене [REDACTED] - транскрипт са главног претреса од 19.02.2019. године, сведока [REDACTED] - транскрипт са главног претреса од 16.05.2019. године, [REDACTED] - транскрипт са главног претреса од 19.09.2019. године, Анта Блажановића – транскрипт са главног претреса од 18.10.2019. године, [REDACTED] - транскрипт са главног претреса од 20.02.2020. године, судских вештака проф. др Зорана Станковића, специјалисту судске медицине и Милана Куњадића, специјалисту балистике - транскрипт са главног претреса од 22.06.2020. године,

затим је прочитао и извршио увид у одбране опт. Небојше Стојановића - записник о саслушању осумњиченог Кти.бр.3/2016 од 09.12.2016. године, која је дата пред Вишим судом у Београду Одељење за ратне злочине, записник Жупанијског суда у Оцаку Кр.339/98 од 20.11.1998. године, службену забиљешку са фотодокументацијом ПУ Оцак Жупаније Посавска број 02-5/4-267-98 од 20.11.1998. године, поводом ексхумације, обдукције и идентификације телесних остатака пронађених у Кожухама Општина Добој, записник секције од 21.11.1998. године (преглед ексхумираних тела из места Кожухе за лице [REDACTED], спољни преглед, обдукција) сачињен од стране др Анта Блажановића, извод из матичне књиге умрлих за покојног [REDACTED],

Општина Оцак број 06-13-3-405/2012 од 28.05.2012. године, извод из матичне књиге рођених за оптуженог Небојшу Стојановића, уверење о држављанству Републике Србије и копија картона о његовој издатој личној карти, исказе сведока [REDACTED] од 17.01.2011. године [REDACTED] од 19.01.2011. године, [REDACTED] дат на записнику о саслушању Центра за јавну безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 од 13.01.2011. године, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 12.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, [REDACTED] [REDACTED] дата на записницима о саслушању Центра за јавну безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 [REDACTED] од 17.01.2011. године, [REDACTED], сведока [REDACTED], [REDACTED] дати на записницима Центра јавне безбедности Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 о препознавању лица од 26.03.2011. године од стране, фотодокументацију МУП Центра јавне безбедности Добој од 19.03.2012. године - предмет Стојановић Небојша, препознавање лица, решење о одређивању притвора Окружног суда у Добоју бр. 13 ОК 002689 13 Кпп2 од 28.08.2013. године и наредба о расписивању међународне црвене потернице истог суда број 13 ОК 002689 13 Кпп3 од 03.10.2013. године, допис Министарства безбедности БиХ - Дирекције за координацију полицијских тела БиХ број 20-04/1-14-2-I-PL-7023/13-12 од 12.12.2013. године о расписивању међународне потернице за Небојшом Стојановићем, допис Генералног конзулата Републике Србије - Цирих број 1248-1/2016 КС 0800 од 24.10.2016. године о хапшењу Небојше Стојановића - екстрадиција у БиХ, допис Тужилаштва за ратне злочине Министарству правде Републике Србије Кти.број 3/16 од 02.11.2016. године за подношење молбе за изручење оптуженог Небојше Стојановића Министарству правде Швајцарске конфедерације, решење Вишег суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кпп.По2 број 2/2016 од 02.11.2016. године о одређивању притвора оптуженом Небојши Стојановићу и наредба за издавање потернице према оптуженом од стране истог суда под истим бројем од 10.11.2016. године, молбу Министарства правде Републике Србије број 713-01-04777/2016-08 од 14.11.2016. године поднета Савезном департману за правду и полицију Швајцарске конфедерације за изручење оптуженог Небојше Стојановића, акт Савезног департмана за правду и полицију Швајцарске конфедерације од 30.11.2016. године о поједностављеном поступку изручења оптуженог Небојше Стојановића Републици Србији, решење Вишег суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кпп.По2 број 2/2016 од 02.12.2016. године о остајању на снази решења о одређивању притвора оптуженом Небојши Стојановићу од 02.11.2016. године, решење Вишег суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кпп.По2 2/2016 од 09.02.2016. године о укидању притвора оптуженом Небојши Стојановићу и одређивање мере забране напуштања боравишта, допис Министарства правде Републике Србије број 713-01-04777/2016-08 од 27.12.2016. године о времену боравка оптуженог Стојановић Небојше у екстрадиционом притвору у Швајцарској, решење Вишег суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кпп.По2 бр.2/2016 о продужењу мере забране напуштања боравишта оптуженом Небојши Стојановићу током 2017/2018, Одлуку Председништва Хрватске заједнице Херцег-Босне о формирању Хрватског вијећа одбране од 08.04.1992. године „Народни лист ХЗ Херцег Босне“ број 1/92, Одлуку Председништва Српске Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности од 15.04.1992. године „Службени гласник српског народа БиХ“ број 6/92, Одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности од 08.04.1992. године „Службени лист Републике БиХ“ број листа 1/92, Одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања од 20.06.1992. године „Службени лист Републике БиХ“ број 7/92, Одлуку Председништва Републике

БиХ о укидању ратног стања од 22.12.1995. године „Службени лист Републике БиХ“ број 50/95, записник о саслушању осумњиченог Небојше Стојановића, Кти.број 3/2016 од 09.12.2016. године, који је дао пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине, са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 04.01.2017. године у предмету Кти.број 3/16 са транскриптом записника, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 04.01.2017. године у предмету Кти.број 3/16 са транскриптом записника, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 11.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 12.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 13.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 21.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 11.12.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 11.12.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока др Анта Блажановића од стране Тужилаштва за ратне злочине од 28.02.2018. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, записник о испитивању сведока оштећене [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 02.03.2018. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, потврду Министарства одбране Федерације БиХ (Хрватско вијеће одбране) зборног подручја Орашје од 30.06.1997. године о околностима страдања [REDACTED], записник о испитивању сведока [REDACTED] од стране Тужилаштва за ратне злочине од 08.05.2018. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, службена белешка службе за режију, коју је потписао аудио и видео инжењер Чолић Петар од 04.09.2020.године, а која је упућена овоме суду, извештај из КЕ МУП РС, Одсека за аналитику и полицијске евиденције ПУ Пожаревац од 07.09.2020. године, који је запримљен у овај суд 11.09.2020. године за опт. Небојшу Стојановића.

Посредством међународне правне помоћи испитани су сведоци [REDACTED]

[REDACTED]. Међународна правна помоћ од стране надлежних органа Босне и Херцеговине пружена је на захтев председника већа у складу са одредбама члана 3 и 14 Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и одредбе члана 1, 4 и 9 Другог протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и у складу са овом Конвенцијом и Другим протоколом обављено је испитивање сведока путем видео конференцијске везе. Видео конференцијска веза је успостављена са Окружним судом у Добоју, а пре испитивања сведока од стране овлашћених лица Окружног суда у Добоју, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Одредбом чл. 9 прописано је да уколико неко лице са територије једне стране уговорнице треба да сведочи или вештачи пред судским органима друге стране уговорнице, а лично присуство тог лица ради саслушања или вештачења на територији друге стране није пожељно или могуће, друга страна уговорница може затражити саслушање путем видео конференције.

С обзиром да је сведоцима отежано непосредно сведочење пред Већем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, а због здравственог стања у коме се налазе, као и да живе у Босни и Херцеговини, сведоци су прихватили да сведоче путем видео конференцијске везе, то је суд у смислу напред цитираног члана обавио њихово испитивање путем видео конференцијске везе на главном претресу дана 20.02.2020. године.

На основу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а суд је на главном претресу прочитао исказе сведока [REDACTED], дати на записницима о саслушању Центра за јавну безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 од 11.01.2011. године, сведока [REDACTED] дат на записнику о испитивању сведока од стране Тужилаштва за ратне злочине од 13.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, сведока [REDACTED] дат на записнику о испитивању сведока од стране Тужилаштва за ратне злочине од 13.04.2017. године у предмету Кти.бр.3/16 са транскриптом, сведока [REDACTED] дат на записнику о саслушању Центра за јавну безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 од 26.01.2011. године и пред Тужилаштом за ратне злочине од 11.04.2017. године са транскриптом, записник о испитивању сведока [REDACTED] дат пред Тужилаштом за ратне злочине од 29.05.2018. године са транскриптом с обзиром да је долазак ових сведока пред суд знатно отежан због болести, као и да је сведок [REDACTED] у међувремену преминуо, што су странке учиниле неспорним. Прочитан је исказ сведока [REDACTED] од 12.04.2012. године, дат на записнику Центра јавне безбедности Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 о препознавању лица од 26.03.2011. године и исказ дат на записнику о испитивању сведока од стране Тужилаштва за ратне злочине од 04.01.2017. године у предмету Кти.број 3/16, јер нису били испуњени технички услови да се овај сведок испита путем видеоконференцијске везе, а како је то ближе утврђено из службене белешке Службе за режију Вишег суда у Београду, Посебног одељења од 04.09.2020.године с обзиром да је сведок недоступан суду, јер живи и ради у Швајцарској.

На изведене доказе није било примедби нити нових доказних предлога.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбране оптуженог, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама чл. 16 и чл. 419 ЗКП нашао да је опт. Небојша Стојановић извршио радње описане у изреци пресуде у време, место и на начин како је то ближе наведено.

Оптужени Небојша Стојановић у одбрани на записнику о саслушању осумњиченог пред Тужилаштом за ратне злочине Кти.бр. 3/2016 од 09.12.2016. године навео је да ништа није истина од онога што је прочитао, јер није крив, нити се осећа кривим. Тачно је да је од краја априла 1992. године био на ратном подручју Босне у Модричи на територији Општине Добој и Модрича, али је маја месеца рањен и напустио је то подручје. Кренуо је организовано аутобусом наоружан из Бубањ потока, био је неки вођа групе из околине Обреновца, чији је надимак био [REDACTED] и који је касније погинуо. Кренули су њих 50-ак пут Босне, у Бијељини су преспавали у касарни и када су прешли преко Тузле и ушли на територију Општине Модрича и Добој, јавили су се тадашњој ЈНА, не зна коме су се јавили и ту су командири вршили преговоре у касарни са официрима ЈНА. Распоређени су да спавају у школи у селу Врањак. Не зна ко су били командири, зна их само по надимцима и када је дошао знао је само пар

људи, сећа се тог [REDACTED], који је био из Обреновца и то је све што је знао, нису се по чиновима и ранговима познавали, него по надимцима. Био је обичан војник у резервном саставу ЈНА, јединица је била у Добоју, а била је и војна полиција. Укључивали су се у борбе у садејству са МУП-ом, обичном цивилном и војном полицијом и резервним саставом ЈНА, тада још није била формирана војска Републике Српске и била је у фази формирања. Првенствени задаци су им били чување страже, осматрање, извиђање, на чување страже су их распоређивали командири објекта, који су се мењали, није било ту неке велике команде и неких чинова, тај који је довео групу, он је и говорио шта да се ради. Командир његове десетине био је [REDACTED] из Београда и то је све што зна, у његовој групи је било десеторо људи, не зна како су се звали, јер је пола њих погинуло. Када су ишли за Добој из Модриче морали су да прођу кроз Кожухе, били су пар пута и на локацији према реци Босни, али у ком селу су били то не зна, а са друге стране Босне била је Армија БиХ. Ишао је на стражу са разним људима, одлазили су возилом Пинцгауер, на коме су биле скинуте таблице или пешке и са водичем, ту је било мештана територијалаца, редовне војске и младића који су још увек били на одслужењу војног рока, а било је и резервиста. Не зна како се звала школа у којој су били смештени, зна газду кафића у Кожуху по надимку [REDACTED], који је био у територијалној одбрани БиХ, људи су се организовали и виђали су се међусобно. Не познаје [REDACTED]

[REDACTED], не сећа се ни конобарице [REDACTED], јер му имена ништа не значи и не зна уопште ко су ти људи. Једино је био баш добар са покојним [REDACTED], мисли да је та конобарица била у вези са [REDACTED] не зна како је [REDACTED] презиме било, зна да је био војник из Кожуха и погинуо је маја 1992. године на Модричи. Када су ишли за Добој по дневно следовање хране онда су свраћали, нису се дружили ни излазили, а вероватно је неко из његове десетине и одлазио у кафану. Иначе четири пута недељно су ишли за Добој, нису увек ишли у истом саставу, али су увек ишли тим возилом Пинцгауер, јер га је користила војска и имали су три теренска возила на располагању у дворишту. Возило није могло само да се узме и користи, већ су морали да добију путни налог и гориво, док је возач био мештанин резервиста из Добоја, не сећа се одакле је био тај возач, нито како се звао.

Када је кренуо из Бубањ потока био је наоружан, добио је аутоматску пушку, маскирну униформу и тако обучени са оружјем су кренули из Србије аутобусом. Поред пушки су добили и бомбе, зоље, на главама су носили беретке, а униформа је била стандардно петобојка са југословенским грбом, док су беретке биле сиво маслинасте. Био је кратко ошишан са стране нула, док је по средини имао фризуру односно косу, тако се шишао, јер је био присталица панк музике и у цивилу је имао такву фризуру. Нико никада у животу га није звао по надимку Неша четник.

Није лично познавао [REDACTED] прочитао је да је то особа коју је једанпут случајно видео, када су се враћали из Добоја, у дворишту неке фирме у Кожуху, где мисли да су била двојица или тројица заробљеника у униформама. Није знао ко су ти заробљеници, касније је случајно у селу сазнао да су то били хрватски војници и колико се сећа њих је заробила српска Територијална одбрана. Није тада видео [REDACTED], а у том дворишту било је много људи који су на себи имали старе ЈНА униформе. Једном приликом у кафићу код [REDACTED] седело је неко друштво, он је седео напољу и чуо је када је [REDACTED] лично рекао да су убили црнокошуљаша, само је то чуо, а не зна ко га је убио.

Тек када је ухапшен сазнао је да се против њега води истрага у БиХ, пре тога није знао, слободно је ишао и радио, а није улазио на територију БиХ, јер за тим није имао потребе. Док је био у јединици његов командант је био [REDACTED], а у другој јединици командант је био [REDACTED] и они су били стационирани у једном селу испод њих и прикључили су се ЈНА. Тај [REDACTED] личио је на певача [REDACTED] и по њему је и добио

надимак, видео га је два пута, не зна како се зове и презива, само зна како изгледа и зна му надимак. Конкретно он је имао акције извиђања и осматрања, морао је да извиди терен и његов задатак је био да обезбеди, извиди и осигура слободан пролазак. Извештавао је о томе курира који је стајао поред њега због тога што везе нису функционисале и курир је одлазио на зборно место и извештавао, а зборно место је могло да буде 150-200 метара испод њега и то је зависило од конфигурације терена. Обично је било по троје који су извиђали и један који је стајао два-три метра иза да би пренео даље информације, а курир је то преносио команданту јединице који је чекао негде сакривен. Командир јединице, комплетну екипу коју је водио у неку акцију, био је активни официр ЈНА, неки потпуковник мисли да је био, зна му само надимак „[REDACTED]“. Маја 1992. године је био рањен на задатку на извиђању у једној шуми Кота-639, не зна како да објасни на карти, јер су у то време користили топографске карте, а на топографским картама нема имена, већ су само коте. Знао је која му је кота иза леђа док није знао које је село, сигурна кота је обележна зеленом бојом на карти и кретао се искључиво по карти. Био је од ручног ракетног бадача бачен и контузован, лево око контузија, ишчашење рамена и још неке ситне повреде, био је у болници у Добоју због тога, стављен му је гипс и пребачен је за Бања Луку, алтернативним путем преко шуме пошто су они још увек држали Дервенту и задњим авионом из Бања Луке је дошао за Београд. Није дуго остао у болници, одмах после збрињавања и стављања гипса сутрадан је пребачен за Бања Луку.

Када је оптуженом предочен део исказа сведока [REDACTED], оптужени је одговорио да је његов исказ научна фантастика и да је било пилетине за време рата у кафићу. Не зна ко је [REDACTED], који је рекао да је тада био малолетан и да се шетао по улици са оружјем, то није тачно, јер малолетник није могао да шета са оружјем по улици. Колико зна [REDACTED] је носио тридесетосмицу специјалу, деветка не постоји, сећа се да је носио „колт“ за појасом, јер га је носио напред, увек је носио доњи део униформе и мајицу. Помиње се да је имао „колт“, али то није тачно, јер је од почетка па до рањавања носио „шпанску астру“ 44 калибар. Донета је већа хрпа оружја и муниције и онда су од опреме која им је одговарала и све што су нашли узели, тако је и нашао то оружје. Никада у животу није чуо, видео, ни причао са особом по имену [REDACTED].

Прошло је 24 године, има проблема са памћењем још од рањавања, има амнезију и због тога не може да се сети свих детаља, а волео би да се сети и да каже, јер би то било добро за њега. Није крив и ништа није урадио. Пре одласка на ратиште, одлазио је код мајке на одмор у [REDACTED] и тамо је упознао разне људе из Југославије, тада је још било братство и јединство и сви су се дружили.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли му је позната фабрика „Енергоинвест“, оптужени је одговорио да је видео тај индустријски објект био је ограђен жицом, али није знао како се зове и налазио се неких 100-ак метара дијагонално од кафане. Навео је да му није познато лице по надимку [REDACTED] ни да [REDACTED] живи у Швајцарској, нити познаје неког [REDACTED] из дискотеке у Швајцарској.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је некада некоме наредио да ископа раку у шуми код Бара, оптужени је одговорио да он није могао никоме ништа да нареди, јер је био обичан војник.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато да је на тој територији где је и он био постојао неки војник са надимком „Неша четник“, оптужени је одговорио да колико је њему познато у његовој близини није било лица са тим надимком. Постојао је саборац са сличном фризуром, мисли да је био из Теслића, био је исто као он обријан, само што је имао реп позади и имао је светлију косу од њега. Не сећа се надимка тог човека, нешто [REDACTED] не зна, зна да је нешто сезонски радио у Београду.

На питање браниоца адв. Момчила Минића које је још оружје имао, поред званичног оружја којим је био задужен, оптужени је одговорио да је имао аутоматску пушку и „шпанску астру“ калибар 44 никловану са гуменом дршком „GOOD YEAR“ 9 инча. То је огромно и упечатљиво оружје и морало је да се примети, нема ко није прилазио да га види где год се са њим појавио [REDACTED] би то требало да зна, јер су га сви видели, а то би могао да посведочи и [REDACTED]. Када је рањен, одвели су га у хитну, све су скинули са њега, узели су му униформу и оружје, све је остављено у магацин, више није имао оружје и тако се и раздужио. Када се вратио у Београд писао је кратку изјаву или се можда усмено изјашњавао о томе шта се десило са опремом, није нигде евидентирао зато што га нико није звао, нити му је то тражено. Војну књижицу је изгубио. Након завршетка рата није ни са ким из Модриче или Добоја био у контакту. Навео је да се никада није представљао као Четник, већ се представљао као Падобранац и цео [REDACTED] га је тако звало, можда га је двоје или троје сабораца и у Босни знало по том надимку.

Још је навео да је отишао на ратиште, јер су у Србији преко ЈНА тражени добровољци, он је за то сазнао преко једног пријатеља, био је војник по уговору, добијао је плату и потписао је уговор у Бубањ потоку.

Опт. Небојша Стојановић у одбрани на главном претресу дана 19.02.2019. године навео је да је истина да је учествовао у ратним сукобима 1992. године и да је био на територији Општине Модрича, као припадник резервног састава ЈНА, а опремљен је и обучен у Београду и после је послат на ратиште. Злочин није извршио и у овом поступку жели да докаже да је дошло до замене идентитета и да је нека врста жртвеног јарца. Постојала је особа која је слична њему, како је описано са том фризуром, а што се тиче навода да је био на неком камиону са [REDACTED] и да [REDACTED] признао кривицу, то није тачно и то ће и да докаже. Постоји низ контрадикторности у изјавама разних сведока који наводно сведоче против њега, а нешто што га највише мучи у овој оптужници је да је злочин извршен у вечерњим сатима у реону Дјеловачке баре, на самој линији фронта, 150 метара од муслиманских положаја. Наиме, да дође до тако нечега и то у вечерњим сатима са светлом и да пуца 150 метара од непријатељских положаја, то је немогуће, јер би горело и небо и земља. Толико може да каже по ономе што је он искусио за неколико месеци на фронту, да је то немогуће и то може да потврди било које стручно лице. Друго, што се тиче те његове фамозне фризури, пола сведока говори да је имао целом дужином косу, а пола да је имао реп, постоји особа и доказаће која је била нон-стоп уз тог [REDACTED] која је имала исту фризуру као и он са тим репом и зато и сматра да је дошло до замене идентитета. У то време имао је тзв. широки фризуру, по средини је имао косу, а са стране је било обријано, није имао реп и то није била неуобичајена фризура за време рата. У интересу му је да се сазна ко је извршио ово дело, јер већ три године живи у агонији.

Познато му је место Кожухе, зна да се налази између Модриче и Добоја, пролазио је и боравио по три, четири дана у том месту и често је тамо одлазио на прву линију, јер је учествовао у борбама у Модричи. Видео је када су ратни заробљеници довезени војним Пинцгауером, било их је доста, неки су били у маскирним, а неки у црним униформама.

Чуо је за име [REDACTED] када је оптужен, али га није лично видео, нити га је упознао. У исказу пред Тужилаштвом је рекао да је видео заробљеног оштећеног [REDACTED] у униформи у дворишту неке фабрике у Кожуху и да су са њим била још двојица или тројица униформисаних хрватских војника. Касније је сазнао да је то [REDACTED], видео је три униформисана војника у црним униформама које су се разликовале од ових других, али није знао који од њих тројице је [REDACTED]. Не може да се сети ни како су изгледали ти хрватски заробљеници, сем да су били у црним униформама. Контактисао је са

мештанима из Кожуха када је одлазио у продавницу или пролазио кроз село, а једино кога може да се сети је [REDACTED], јер је он у овом поступку сведок. У селу је била једна кафана, у њој је наручивао пиће, сам је плаћао своје цехове, али у селу није шенлучио. Није имао никакву функцију у селу, а један део домаћег становништва био је укључен у војне операције на српској страни, давали су стражу и били су ангажовани на другим војним или цивилним пословима. Водио је смену на прву линију код Дјеловачких бара, то је од села неких можда километар и по према реци Босни. Одлазили су до тог места пешке, никада није ишао возилом, јер је било отежано и ризично кретање и морали су да се крију. Није издавао наређења мештанима и никада никоме није ударио шамар, није водио [REDACTED] по селу, нити било где друго. Нема дозволу и не зна да вози, кроз село су некад пролазили возилом, а ишли су возилом и када су добијали размештај да иду у неко друго место. Никада није причао о заробљеницима са конобарицом из села у кафани и никоме се није у селу представљао као командант. Никада се није представио као Неша Четник, то су касније измислили, има свој надимак који већ годинама носи. Док је боравио у селу није био ни са ким у завади.

Пре одласка на ратиште живео је у Кучеву, није живео у иностранству, већ је био две или три недеље у посети код мајке у [REDACTED] х. Током боравка у Швајцарској није упознао никога из Хрватске, нити се са њим спријатељио.

Никада никоме није наредио да ископа раку, то није могао да нареди, јер је био обичан војник, а никоме није ни рекао да то уради. Никада никоме у селу није рекао да је некога убио мимо борбе, једино је [REDACTED] присуствовао акцији када је убио.

На ратиште је дошао тако што се пријавио преко Територијалне одбране, дошао је у Бубањ Поток у касарну где су задужили опрему и наоружање. Прво су требали да буду пребачени на Херцеговачко ратиште, преспавали су у Требињу, а онда су аутобусом дошли у Бијељину, где су преноћили у касарни и сутрадан уз пратњу војне полиције су прошли кроз Тузлу, јер Тузла још није била скроз блокирана. Дошли су до места Подновља, где су се скелама пребацили преко реке Босне. Командант јединице која је кренула био је извесни [REDACTED], не зна да ли је био официр, али је све ишло преко њега, а његов заменик је био човек по надимку [REDACTED], који је погинуо у заседи. Два пуна аутобуса су кренула на ратиште. Тада на ратиште није кренуо нико из његовог краја, а са њим у једници у Кожуху су били [REDACTED], мисли да је он био из Неготина и [REDACTED]. Никада није са [REDACTED] причао о овом догађају, а познаје га још из Вуковара и док су тамо били причао му је да има мајку у Швајцарској. Никада нису причали о заробљеним усташама. [REDACTED], његов је надимак [REDACTED], он је из Вршца, није био у његовој јединици, није био у селу Кожухе, био је у селу поред и виђао га је у пролазу. Слабо је са њим контактирао и није га видео после боравка у Кожухама. Познаје [REDACTED], а не значе му ништа имена [REDACTED], јер је прошло дуго времена, можда те људе и зна, али имена му ништа не значе. Не зна да ли у Кожуху била конобарица по [REDACTED]

Када су кренули из Бубањ потока задужили су већином аутоматске пушке М-70, било је ту и неколико пушкомитраљеза, снајпера, а он је задужио аутоматску пушку М-70, док је униформу имао из Вуковара, маслинасто зелени комбинезон из једног дела, који је био јако практичан. Отишао је на ратиште почетком маја месеца, а вратио се у јуну или јулу месецу након повређивања и после тога се више није враћао на ратиште.

Једном приликом примећен је непријатељски војник диверзант у близини неког далековода за струју или трансформатора. Пошто мештани нису били вични ратовању и били су уплашени, [REDACTED] и он су отишли на лице места, на неку ливаду са стајским ђубривом. Отрчао је са пушком до тог стајског ђубрива, испалио је неколико

метака, уништио је мету, тј. диверзанта, који је био у црној униформи и спасао је тај далековод.

Бранилац опт. Небојше Стојановића, адв. Момчило Минић у завршној речи је навео да у потпуности оспорава чињенични опис, а самим тим и правну квалификацију кривичног дела које се његовом браћенику ставља на терет. Одбрана сматра да ни једним јединим доказом није утврђена његова кривица. Предложио је да суд опт. Небојшу Стојановића ослободи од оптужби да је извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника због недостатка доказа. (бранилац оптуженог је завршну реч дао на главном претресу дана 25.09.2020. године, на транскрипту од стране 4 до 7).

Бранилац опт. Небојше Стојановића, адв. Милан Милосављевић је навео да је у свему сагласан са завршном речи коју је изнео колега адв. Момчило Минић.

Опт. Небојша Стојановић у завршној речи је навео да у свему прихвата завршну реч браниоца, навео је да је он колатерална штета из нечијег хира или болесног ума, жели да се открије истина и казни прави злочинац (опт. Небојша Стојановић је изнео завршну реч на главном претресу дана 25.09.2020. године, на транскрипту стране 7 од стране 9).

Сведок - оштећена [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 02.03.2018. године навела је да је њен рођени брат [REDACTED] страдао, а у то време она је живела у Загребу. Познато јој је да је брат дана 03.05.1992. године у касним поподневним сатима, аутом „Мазда“ отишао у Модричу, а у то време је брат живео у Поточанима и Оцаку. Када је вршена идентификација она је присуствовала томе и идентификовала је свог брата. Иначе њен брат није био цивил, био је припадник 102. Очачке бригаде претпоставља да се то звало Хрватско вијеће одбране. Није јој познато како је брат био обучен, али зна да није био у војничкој униформи, видела је фотографију која је направљена непосредно пре него што је ухапшен, а зна да није имао никакве војне ознаке. Брат је био у Швајцарској током 1991. године нека 2-3 месеца у Цириху и у италијанском делу Швајцарске. Није присуствовала када је ископавано тело њеног покојног брата. Мисли да је новембра месеца 1998. године вршена обдукција, чак мисли да је то био 21. и да је била субота. Придружила се кривичном гоњењу и истакла је имовинско-правни захтев, али висину није определила.

Сведок – оштећена [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 19.02.2019. године навела је да је [REDACTED] њен брат. Накнадно се сетила да је [REDACTED], који је заједно са њеним братом лишен слободе у Модричи, спомињао да се једна од особа, која је држала у заточеништву њеног брата, у више наврата обраћала њеном брату охрабрујућим тоном, да ништа не брине и да ће бити ослобођен. Још јој је [REDACTED] рекао за тог младића да је био млађа особа, вршњак њеног брата и да су га звали надимком Четник. У време када је настрадао њен брат имао је 21 годину и био је учесник 102. Очачке бригаде и видела га је неких месец и по дана пред страдање и ништа јој није познато како је њен брат настрадао осим из прича сведока и сазнања до којих је дошао њен покојни отац. Покушала је да дође до [REDACTED], али је у полицији у Оцаку сазнала да је преминуо пре три године. Заједно са оцем је присуствовала идентификацији покојног брата и то је било у дворишту Полицијске станице у Оцаку 21.11.2008. године, а братовљеви остаци су били ексхумирани и отац и она су га идентификовали на основу одеће коју је брат могао да носи. Пре рата брат је у више наврата одлазио код фамилије и пријатеља из школе у [REDACTED]

са туристичком визом и није могао дуго тамо да се задржава. Иначе покојни отац је преко [REDACTED] дошао до имена [REDACTED], не може да се сети ближих детаља о њему и морала би да погледа у белешке. Ову причу њој нико није потврдио па ни [REDACTED] осим што јој је он спомињао младића по надимку Четник, који је комуницирао са њеним братом, а мисли да је [REDACTED] рекао оцу да је тај [REDACTED]. године. Мисли да је отац дошао до тих сазнања 1998. године и да је и дао изјаву о томе у полицији у Одаку. Водила је своје белешке и у њима има уписано све што је сматрала да је важно везано за убиство њеног брата. Чула је да су се Срби и Хрвати за време рата међусобно звали усташе и четници, али она тако никада никога није звала, јер су за њу сви хришћани. Била је јако везана за брата, он је био њен млађи и једини брат и није јој познато да је он конзумирао дрогу. Придружила се кривичном гоњењу против оптуженог и истакла је имовинско-правни захтев, који би требало да буде уплаћен у хуманитарне сврхе на подручју Србије.

Сведок [REDACTED] у исказу датом на записнику о саслушању пред Центром јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 17.01.2011. године навео је да је 1992. године живео у месту Кожухе, Општина Добој, где и данас живи. Не може да се тачно сети, али мисли да је био април или мај месец 1992. године када је у Кожухе дошло неколико униформисаних припадника из Републике Србије, који су се звали „Шешелјевци“. По доласку су направили штаб у Основној школи у Кожухама, где су одржавали састанке. У то време није био припадник ни једне војне формације, јер је био малолетан, али је са другим мештанима понекад из знатижеље навраћао у школу и упознао је те војнике и њиховог претпостављеног кога су звали Небојша Четник. Тај Небојша је у то време имао око 26 година, био је средње грађе, висине око 1,75 - 1,80, био је ошишан на ћелаво, а по средини главе је имао косу ширине око 3цм која се завршавала са репом на крају. Почетком маја месеца 1992. године од мештана из Кожуха је чуо причу да су ти припадници довели заробљеника којег су затворили у просторије фабрике „Енергоинвест“ у Кожухама. Тада му није било познато о коме се ради, јер нису дозвољавали улаз у просторије фабрике, али му је познато да су у то време у контакт са заробљеником имали [REDACTED] из Кожуха која му је доносила храну, [REDACTED] звани „[REDACTED]“ из Кожуха и [REDACTED], син [REDACTED] који је био познат под надимком „[REDACTED]“ и који сада живи у Швајцарској. Колико му је познато тај мушкарац је доведен у просторије „Енергоинвеста“ у поподневним сатима, а већ наредног дана је од стране Небојше, званог Четник тај момак убијен.

Наиме, тог дана [REDACTED] позвао је [REDACTED] и њега да заједно са њим иду до Дјеловачких бара у Кожухама, да на тој локацији пронађу место и ископају раку у коју би укопали непознатог мушкарца. Док су се возили возилом марке „Застава“ Скала 55 беле боје, [REDACTED] му је причао да је добио наређење од Небојше, званог Четник да ископа раку, јер исти планира да убије заробљеног мушкарца. Наведено место је било удаљено од центра Кожуха према реци Босни око 400-500 метара, а рака се налазила у тополовој шуми у Дјеловачким барама. У близини тог места налазила се линија где су мештани били војно ангажовани ради одбране свог места и сећа се да су тада пронашли тројицу мештана од којих је један био Милан и мисли да се презива [REDACTED] и та тројица су ископала раку, јер су код себе имали алат. Након тога у поподневним сатима негде око 16,00 часова њих тројица су се возилом вратили у село. Тог истог дана негде око 21,30 часова код њега кући истим возилом дошли су наоружани Небојша Четник и [REDACTED], возилом је управљао Недељко, а на месту сувозача се налазио заробљени мушкарац старости око 20 година, на себи је имао сако без било какве кошуље испод и руке су му биле везане са предње стране, док је Небојша био на задњем седишту иза заробљеног

младића. Након тога [REDACTED] му је рекао да седне у возило и да иде са њима да им покаже место где је претходно ископана рака. Док су се возили из приче која се водила између Небојше и тог непознатог младића сазнао је да се тај младић зове [REDACTED], да је родом из Оцака, да се [REDACTED] и Небојша познају од раније, јер су се дружили у Швајцарској и причали су о неким доживљајима из дискотеке у Швајцарској. Током вожње није изгледало да Небојша има намеру да убије [REDACTED], јер су се све време шалили и зезали. Када су дошли до места где је ископана рака сви су изашли из возила, ишли су пешке неких 30 метара до места где је ископана рака, он се вратио до возила и довезао га је на метар од ископане раке коју је осветлио са фаровима возила и пре самог убиства [REDACTED] је кратко прокоментарисао „Ви сте већ ископали раку за мене“. Након тога Небојша је рекао [REDACTED] да сиђе у раку, клекне, скине сако и да га стави преко главе. Тада је [REDACTED] рекао Небојши „можемо ли се поздравити задњи пут“ и један другом су пружили руке, [REDACTED] је одмах извршио наредбу коју је претходно добио од Небојше и Небојша га је питао „јеси ли спреман да пуцам“, на шта [REDACTED] одговорио да јесте и Небојша је са леђа пуцао у [REDACTED] из пиштоља. Колико се сећа пиштољ је био марке „ЦЗ“ калибра 7,62 и испалио је четири метка. Тада је [REDACTED] викнуо „пуцај још сам жив, немој да ме мучиш“ и Небојша је испалио и остатак муниције, а радило се о три или четири метка. Након тога чуло се гласно крклање што је указивало да [REDACTED] није био мртав и Небојша је затражио пиштољ од [REDACTED], који му је дао свој пиштољ, мисли да се исто радило о пиштољу марке „ЦЗ“ калибра 7,62мм и из тог пиштоља је испуцао у [REDACTED] све метке. Након тога му је Небојша рекао да згрне [REDACTED] тело, а да ће се [REDACTED] и он вратити назад, али му је [REDACTED] рекао „где ћемо оставити дјете само овдје“ и помогао му је да загрну тело убијеног [REDACTED]. Када су згрнули тело убијеног, њега су довели кући, а њих двојица су некуда отишли. Након месец дана по селу су почеле гласине и оговарања да [REDACTED] није убијен, јер је он наводно био део Небојшине екипе и да је дошао заједно са њима да пљачка и отима од народа, јер су то увелико радили „Шешелјевци“. Једном приликом је са [REDACTED] отишао на место где је укопан [REDACTED] да се увери да ли је заиста [REDACTED] убијен или је то све монтажа и да је то био договор између њих, јер су се претходно зезали док га је Небојша водио да га убије. Када су извршили откопавање које није било дубоко, јер је тело било укопано на дубини до пола метра нашли су [REDACTED] мртво тело и осетио се неугодан мирис. Када су поново згрнули тело, позвали су [REDACTED] који је пролазио из поља и тврдио да је све монтажа и да [REDACTED] није убијен, да дође да се увери да се у тој раци заиста налази [REDACTED] мртво тело. Након завршетка рата 1998. године једном приликом док се налазио у Оцаку у једној кафани упознао је адвоката [REDACTED] од кога је и сазнао и друге податке о убијеном [REDACTED] и још му је рекао да се ради о момку по имену [REDACTED], чији је отац [REDACTED] радио у полицији у Оцаку. По његовој причи [REDACTED] је по доласку из војске ЈНА обукао црно одело да би глумио црнокошуљаша и тада је отишао код своје девојке која је била наводно из Кугрића, Општина Модрича, као и да су га на пункту зауставили и заробили „Шешелјевци“. По [REDACTED] причи радило се о неозбиљној и незрелој особи која није схватала озбиљност ситуације и то да су у Модричи већ почеле оружане борбе.

Сведок [REDACTED] у исказу датом пред Тужилаштвом за ратне злочине Кти.бр.3/16 од 04.01.2017. године навео је да су команда и кризни штаб били на неких 50 метара од његове куће у Основној школи у Кожуху, ту су људи распоређивани на страже, он тамо није улазио па и не зна шта се дешавало. Пред очима му је све било, јер се све дешавало на улици, као и то када су довели тог [REDACTED] и друге заробљенике. Сећа се да су ти заробљеници одвезени даље у непознатом правцу, а [REDACTED] је остао у селу и био је затворен у фабрици крај школе у истом дворишту. Неколико дана је [REDACTED] остао затворен у тој фабрици, не може да се сети колико дана је био. Тамо

су [] хранили, то је радила [], која је једина могла да уђе, шишали су га и купали, а не зна да ли је осим ње још неко улазио. Једном приликом у сред ноћи [] је дошао код њега и рекао му је да треба да иду да пронађу место где ће бити убијен и сахрањен тај []. Иначе дошао је [] по њега и другара и првог комшију, не зна да ли је дошао по Небојшиној наредби или наредби команданта кризног штаба и ишли су са [] да нађу место где ће закопати заробљеника. Кренули су колима марке „Стојадин“, који је користио командант кризног штаба [] и тај његов друг, а од [], званог Тучак током вожње су сазнали да су претходно направили договор да [] неће убити и бацити у Босну, јер су другари, већ да ће да га убију и закопају да могу да га нађу његови. То им је [] причао док су ишли да нађу место где ће да га закопају. Пронашли су неко место иза ровова, где је била војска, нису имали алат, отишли су до линије, нашли су тамо три човека, [] је замолио да то ископају, рекли су им где отприлике да ископају да би после знали да нађу то место и одмах су се вратили и разишли.

Исте вечери у 21.30 часова дошли су аутом по њега Небојша, [] и тај момак и рекли су му да крене са њима да им покаже где је то ископано место. Иначе ауто је возио [], поред њега је седео [], он је сео иза [] седео је Небојша. Када су дошли до места где је ископана рака, Буца је одвезао ауто неких 30-50 метара од места, пришли су и стали [] је рекао „већ ископали за мене“, они су му одговорили „ископали“. Тада је Небојша рекао „наћерај ауто ближе да се види“, он је сео у ауто и притерао мало ближе, упалио је светла и ту су се Небојша и [] руковали, поздравили и само што се нису изљубили. Тада је Небојша узео пиштољ и рекао му је „скини сако, навуци сако на главу, клекни“, [] га је навучао на главу и Небојша му је рекао „кад си спреман реци да пуцам“, [] је одговорио „спреман сам, пуцај“ и Небојша је испуцао три метка у [] леђа, али је [] рекао „пуцај, жив сам“. Потом је Небојша испалио још четири метка, а [] је рекао „пуцај још сам жив“, а како више није било метака у пиштољу, не зна да ли му је Буца дао још метака или му је дао свој пиштољ, који му је био за појасом, јер је био мрак и Небојша је „стресао“ рафал из другог пиштоља. Не зна ни то да ли је [] дао пиштољ Небојши или га је Небојша извукао, јер је био удаљен 10-ак метара од њих, била су упаљена дуга светла и није могао да види шта се ту дешавало. Чуо је причу и разговор, али није могао да види све, јер је била мркла ноћ. У односу на саму раку Небојша је стајао испред, [] је клекнуо у јаму и навучао сако, био је окренут ка Небојши и клекнуо је и пружио му је руку и руковали су се односно поздравили, док је он стајао десно поред „Стојадина“. Када је испалио тај рафал Небојша је рекао [] да њих двојица иду, а он да остане и да то затрпа, али је [] рекао да га не остављају самог и да ће му помоћи, па му је [] помогао да прекрију јаму и сутрадан су [] и он поново дошли до тог места и још више згинули да керови не би развукли.

Иначе Небојша је био ошишан на ћелаво, имао је кресту, носио је војну униформу, а да ли је била маскирна или није то не може да се сети. Не зна којим су се све возилима кретали по селу, јер су возила мењали. Када је [] убијен имао је сако и војне панталоне на себи. Није веровао да ће се то десити, јер је прво мислио да је то све „шега“ зато што је почео рат и није још било како треба. Не зна којој јединици је припадао Небојша, то нико није ни знао, јер су они себе називали „Шешелеви“, имали су седиште у Врањаку, то је село ниже од њих и припада Модричи и командант им је био тамо. Што се Небојше тиче, он је стално био у Кожуху, ту је и спавао и хранио се, а тамо је имао чак и девојку. Навео је да са [] није ништа причао о [] јер [] живи у Швајцарској и ретко долази. Током ратних дешавања није имао наоружање, после два месеца је отишао у војску, тада је мобилисан и први пут је обукао униформу 12-ог јуна. Није слушао наређења која су издавали []

и Небојша Стојановић, али су они тада били страх и трепет у селу и није смео да их одбије, јер су се сви бојали Небојшине екипе. Комшија [REDACTED] је нешто био у команди, неки командант је био у селу, није се [REDACTED] бојао, јер му је и неки рођак.

Критичном приликом није слушао [REDACTED] наређења, већ је [REDACTED] дошао и рекао „дај да видимо где ћемо га заскопати“ и не зна због чега га је послушао. Тада су ишли да нађу место где ће ископати раку, а [REDACTED] му је све испричао у ауту, да је то за убиство и чему та рака служи. Критичне вечери када је [REDACTED] убијен, ишао је да покаже где је јама ископана и није схватио да ће [REDACTED] да буде убијен, све док нису дошли доле, а то није схватио ни када су бирали где ће да ископају раку. Није присуствовао ископавању раке, јер су ова тројица остала да је ископају. Други пут када је ишао сазнао је да је рака ископана, а претходно је ишао само да нађе место где ће ископати раку, јер нису имали алата. Знао је да је за [REDACTED] ископана рака када су га повезли, то је било други пут у ноћи када су дошли да га возе и када је ушао у ауто и видео је ко седи у ауту, знао је да ће [REDACTED] или он бити убијени, јер је један од њих тројице морао бити у раки. Тек када је ушао у ауто и видео ко је у ауту, схватио је да је нешто озбиљно и да иде неко доле да настрада. Што се тиче [REDACTED], он није ишао са њима, а [REDACTED] му је рекао да га је мајка сакрила. Што се тиче [REDACTED], он је био заробљен нека три или четири дана, а Неша Четник је углавном долазио пешке у село или су га његови довозили. Мисли да је критичном приликом Неша Четник пуцао из пиштоља калибра 7,62. Када је Неша испуцао метке из пиштоља, [REDACTED] је био жив и молио је да га више не мучи и мисли да је тада Неша од [REDACTED] отео пиштољ, а њих двојица су стајали један поред другог на пола метра. Не може да се сети детаља, јер је прошло 24 године, али мисли да је Неша извукао [REDACTED] пиштољ, а можда му је и [REDACTED] дао пиштољ, али је сигуран да је у Нешиној руци био [REDACTED] пиштољ. Када се све издешавало Неша Четник је наредио да се покопа тај леш, он је само стајао, Неша му је рекао да ту остане и покопа леш и да ће [REDACTED] и он да иду и од тих речи се скаменио и препао. Тада је [REDACTED] питао „где ћемо оставити тог малог самог, чиме ће доћи до села“, јер је село било далеко барем километар и по и по мраку је морао пешке кући и онда су [REDACTED] и он згрнули раку лопатама, којима је и копана рака.

Када је 20.11.1998. године вршена ексхумација није био присутан, био је присутан само [REDACTED] који је и проговорио о овоме што се десило, јер је [REDACTED] био позван да покаже то место, а остали нису ни знали да је ископано. Након неких месец дана од овог убиства [REDACTED] и он су ишли до места где је убијен и закопан [REDACTED], јер су их у селу убедили да [REDACTED] није убијен и сви су говорили да су [REDACTED] и Небојша пљачкароши и лопови, да су покупили паре и утекли заједно и да [REDACTED] уопште није убијен, јер је и Небојша у међувремену отишао из села. Отишли су до места где је закопан леш, откопали су гроб где је сахрањен и видели су да тамо и даље „лежи“ леш.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 16.05.2019. године навео је да зна да је оштећени упао је у руке нашим у Модричи када је ухапшен, приведен, затворен и држан као заробљеник, зато што је био у усташкој униформи. Не зна где је уопште кренуо у усташкој униформи и доведен је код њих у село Кожухе, где је провео пар дана у фабрици. Пошто су по причи људи из села Небојша и [REDACTED] били другари, наводно Небојша није хтео да га баци у Босну, већ му је обећао да ће га убити да би му родитељи кад тад нашли кости. Стража је отишла и ископала јаму, [REDACTED] и он су отишли да нађу место, стража је дошла и показали су им где треба да ископају, када су ископали раку, разишли су се. Увече у 21.30 часова [REDACTED], који је имао кафану и свашта по селу, дошао је по њега колима марке „Стојадин“, а та кола су била од командира чете, [REDACTED] је возио кола, оштећени је седео напред, он је седео [REDACTED], а Небојша иза

оштећеног. Док су били у колима Небојша и оштећени су причали о томе како су били другари, шта су радили по дискотекама у Швајцарској. Када су дошли до места где је била ископана рака, [REDACTED] је паркирао ауто, Небојша га је извео, а оштећени [REDACTED] је прокоментарисао да су већ ископали рупу. Потом је ушао у рупу, имао је жељу да се поздрави са Небојшом задњи пут, пружили су руку један другом и поздравили су се. У време када се ово десило он је био малолетан и није још напунио 18 година. Били су један наспрам другог, Небојша је рекао [REDACTED] да навуче сако на леђа, да га не гледа и рекао му је да каже када буде спреман да пуца, [REDACTED] му је рекао да је спреман и Небојша је пуцао из пиштоља и испалио је све метке. Док је Небојша пуцао он је стајао крај „Стојадина“, упалио је фарове да се види, јер је била ноћ и мрки мрак. Потом је Небојша, [REDACTED] и њему наредио да згрну леш, а прво је Неша хтео да га остави самог, али [REDACTED] није дозволио да остаје сам у шуми и да затрпава леш, већ је рекао да ће и он остати да му помогне и када су згрнули земљу, сва тројица су заједно отишли одатле.

Вршио је препознавање оптуженог тако што су му полицајци показали 50 слика и рекли су му да види ко је најсличнији том Неши, момка није видео 20 година, био је ошишан на ћелаво и имао је кресту на глави и не би могао да погоди ко је он. Након месец дана су [REDACTED] и он откопавали раку, јер су их у селу убедили да је „утекао“ са Небојшом и парама. Иначе [REDACTED] мајка је Хрватица и она их је оцинкарила код СФОР-а. Када су откопали раку видели су да смрди и три дана нису могли да дођу себи и одмах су је поново закопали. Било је и сведока из села да виде да није утекао са Небојшом и да је заиста убијен. Када је вршена ексхумација он није ишао да показује лице места, већ је [REDACTED] ишао.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је у селу било још заробљеника осим оштећеног [REDACTED] сведок је одговорио да није било других заробљеника.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине где је оштећени био смештен, сведок је одговорио да је био смештен у фабрици „Енергоинвест“, која се налазила у центру села.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа временски колико је оштећени био смештен у тој фабрици, сведок је одговорио да је оштећени био заробљен пет највише до седам дана, неке девојке су му носиле храну и чувале су га, нико други није имао контролу над њим. За то време он није видео оштећеног, нико други није улазио осим те две девојке, јер Небојша Стојановић није дао да неко други улази.

На питање председника већа како му је познато да се оптужени зове Небојша Стојановић, сведок је одговорио да се свугде спомиње то име, а из оног времена се не сећа имена, јер је момак био у селу 10 дана, где је била смештена његова јединица. Није му познато која је то јединица била, мисли да је то била добровољачка јединица, звали су их Шешељеви. Били су смештени на два, три места у једно место код Модриче и Копривни и били су распоређени по групама, било је око 100 момака. Код њих је Небојша био шеф, док је у Копривни био неки [REDACTED].

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли су били заједно [REDACTED] и Небојша, сведок је одговорио да не зна да ли су били заједно, Небојша је био за Кожухе задужен за њихову стражу и распоређивао је људе на стражу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа како је оптужени изгледао у то време, сведок је одговорио да је био црн, леп, висок, све су се цуре у њега заљубиле.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је било нешто карактеристично у вези фрзуре оптуженог и коју је униформу носио, сведок је одговорио да је имао кресту и био је ошишан на ћелаво, а не може да се сети коју је униформу носио.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је Небојша имао неки надимак, сведок је одговорио да су га звали Четник.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине како је дошло до тога да [REDACTED], звани [REDACTED] и он иду и траже место где ће бити укопан оштећени, сведок је одговорио да им је Небојша, као командант то рекао, а њих „голаће“ из села је интересовало шта ради војска.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа како је био обучен [REDACTED], сведок је одговорио да је имао сако и војничке СМБ панталоне.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине какве је приче чуо између [REDACTED] и оштећеног везане за Швајцарску, сведок је одговорио да су разговарали о дружењу по дискотекама и зезању и о томе су причали у ауту, који је возио [REDACTED].

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је у оштећеног пуцао још неко осим Небојше, сведок је одговорио да је само Небојша пуцао из свог пиштоља.

На питање председника већа да ли је Небојша тражио пиштољ од Недељка [REDACTED] сведок је одговорио да је Небојша тражио од [REDACTED] пиштољ, јер му је нестало метака у пиштољу, [REDACTED] му је дао свој пиштољ и тим пиштољем је Небојша докрајчио оштећеног, док [REDACTED] није пуцао из пиштоља.

На питање председника већа да ли је Небојша рекао због чега пуца у [REDACTED] сведок је одговорио да Небојша није ништа рекао због чега га убија. Био је заробљеник и сви су знали шта се дешава.

На питање председника већа да ли је сведоку било познато да ће оштећени бити убијен када су увече кренули колима, сведок је одговорио да су претпостављали, али да је било мало смешно и није у то веровао, јер су се њих двојица зезали па се због тога препао да ће убити [REDACTED] или њега и онда да њих двојица побегну.

На питање браниоца адв. Момчила Минића због чега је у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине изјавио да је поред [REDACTED] било још заробљеника, док је на главном претресу изјавио да је био само [REDACTED], сведок је одговорио да јесте било још заробљеника, али да су заробљеници који су били у Пинцгауеру отишли даље, док [REDACTED] био једини у фабрици у Кожуху.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли зна ко их је заробио и где су одведени, сведок је одговорио да то не зна, јер је то било на пункту у Модричи, а не зна ни где су одведени, ни ко је возио Пинца, јер су се кратко задржали у Кожуху, можда 10 минута, нити зна која војска је ухапсила те људе.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је те људе заробио неко кога он познаје и да ли је и он учествовао у заробљавању тих људи, сведок је одговорио да он у томе није учествовао, нити су учествовали људи које је познавао.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је сведоку познато због чега су оставили само [REDACTED], сведок је одговорио да је [REDACTED] остављен зато што је био добар са Небојшом, вероватно је био добар и са [REDACTED], зато што је био у селу седам до десет дана и они су се дружили. Не зна да ли су се знали пре тога, [REDACTED] је пуно старији човек и са ким се дружио пре рата то му није познато, јер је он био „голаћ“ пре рата.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине изјавио да је [REDACTED] био добар са [REDACTED] сведок је одговорио да је [REDACTED] рекао да [REDACTED] неће бацити у Босну да не би отпливао низ Босну, можда у Тужилаштву нису добро написали, он је рекао да је [REDACTED] чуо од Небојше да га неће бацити у Босну, него да ће га убити и закопати, зато што су добри. Зато су њих двојица и ишли да ископају раку.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли може мало детаљније да опише Нешу Четника, сведок је одговорио да је био леп, црн, нормалне висине око 180 и

нешто, скроз на кратко ошишан, кресту је имао, реп је био на крају главе, а мисли да није имао браду и бркове. Упознао је Нешу Четника када је дошао у Кожухе, то је било можда неких 20 до месец дана пре него што је Модрича пала.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато шта се касније дешавало са Нешом Четником, сведок је одговорио да зна да је после тога имао неких проблема, ухапсила га је војна полиција, одвели су га у затвор у Бања Луку, а тада је био у гипсу и са тим гипсом је ходао по селу.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато због чега је ухапшен Неша Четник, сведок је одговорио да је била нека прича по селу да је ухапшен због пљачке и да су му у гипсу пронађене паре. Није само Неша био ухапшен, било је више ухапшених, не зна ко је све био ухапшен, а мисли да је тада ухапшен и [REDACTED]. Иначе било је свакаких прича, да је Неша убијен у Бања Луци, али било је прича и да је ухапшен.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато са којим парама су тај Неша Четник и пок. [REDACTED] побегли, сведок је одговорио да не зна, војна полиција их је зауставила, да су тада претучени, као и да су у затвору пронађене паре.

На питање браниоца адв. Момчила Минића шта је био разлог што су поново ископавали раку у којој је укопан [REDACTED], сведок је одговорио да су то урадили зато што га неких 20-ак дана, након што је убијен [REDACTED], мештани га убедили да је [REDACTED] утекао заједно са Нешом и да није убијен, јер је Неша пуцао са ђорцима. Пошто су га убедили у ову причу, он је после месец дана отишао да откопа раку и да то провери. Када су откопали раку позвали су и неколико људи са страже да и они виде и да се увере да је [REDACTED] убијен.

На питање браниоца адв. Момчила Минића када је последњи пут видео тог Нешу Четника, сведок је одговорио да су били у селу у команди још неколико дана, а можда је прошло и неколико месеци можда пет или шест месеци када је Неша ухапшен са парама.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли хапшење Неше Четника има везе са причом о бегу Неше и [REDACTED] сведок је одговорио да хапшење нема везе са овом причом о њиховом бежању.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је тада био командант кризног штаба, сведок је одговорио да је био [REDACTED] и он им је дао „Стојадина“.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је сведок поводом овог догађаја хапшен или малтретиран, сведок је одговорио да није хапшен, нити малтретиран, једино је полиција долазила, упала му у кућу у неко доба ноћу, проверавали су му адресу и стално су га испитивали и држали и по неколико сати, али га никада у Добој нису привођили.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли може да опише како је протекло препознавање које је вршио у кафани, сведок је одговорио да су двојица радника из Тужилаштва, чија имена не зна, али зна да их је [REDACTED] послао, изнела испред њега 50 слика, листали су их испред њега, било је ту слика разних људи, они су писали записник три сата и он је тај записник и потписао и све се то дешавало у кафани у оквиру тржног центра.

На питање председника већа да ли је вршио препознавање код тужиоца, сведок је одговорио да је код тужиоца био сведок, тамо [REDACTED] води Тужилаштво и позвао га је телефоном један дан да дође, а никада није привођен. У кафани је давао исказ, јер су га инспектори позвали телефоном и питали су га где се налази, а када им је он рекао да је у кафани у тржном центру они су тамо дошли и узели су изјаву од њега.

На питање председника већа да ли у судници препознаје Нешу Четника, сведок је одговорио да лице које седи као оптужени у судници му је најсличнији Неши Четнику. Када су сведоку предочене фотографије на којима је већ вршио препознавање

сведок је навео да је лице под бројем шест најсличнији Неши Четнику, а познаје још неке момке из Добоја на тим фотографијама.

Током испитивања сведока [REDACTED] сведоку је предочена фотодокументација од 19.03.2012. године, сачињена у Центру јавне безбедности Добој и сведок је препознао лице под бројем шест као лице које је најсличније Неши четнику, а то лице је показао и када је вршио препознавање у Добоју, а препознаје и лице на броју четири, то је [REDACTED].

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли су фотографије које су му предочене на главном претресу исте фотографије које су му предочене и у кафани, сведок је одговорио да су то исте фотографије.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је осим њега био пристуан у кафани када је вршио препознавање, сведок је одговорио да су тројица били присутни и тада су га испитивали два сата.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли [REDACTED] водио истрагу и да ли је [REDACTED] у неким родбинским везама са [REDACTED], сведок је одговорио да је [REDACTED] водио истрагу и он је у родбинским везама са тужиоцем у Добоју, из Љубиња су обојица, а и [REDACTED] су рођаци.

На питање председника већа да ли му је приликом вршења препознавања неко наредио кога треба да покаже на фотографији или га је неко малтретирао, сведок је одговорио да су му рекли да пронађе на фотографији онога ко му личи на Небојшу и да ли га уопште може препознати и он је једино препознао Небојшу, јер је био најсличнији када је био кратко ошишан и сам га је препознао, као и [REDACTED], који је држао дискотеку у Добоју.

На питање адв. Момчила Минића да ли је тек на инсистирање тих инспектора рекао за лице на броју шест да му је најсличнији Неши Четнику, сведок је одговорио да је можда било тако и у првом тренутку није никога препознао па како би га одмах препознао после 20 година.

На питање председника већа да ли је пре препознавања описао како је изгледао Неша Четник тим лицима којима је давао изјаву, сведок је одговорио да га је пре препознавања описао како изгледа.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли су се водиле борбе у близини његовог села, на почетку рата са друге стране Босне, сведок је одговорио да се јесу водиле борбе.

На питање опт. Небојше Стојановића колико је линија била далеко од наведеног места убиства [REDACTED], сведок је одговорио да су наши ровови били на 50 метара, а противнички на око 200 метара и њихове пушке су добавивале до наших ровова.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је сведок видео лично [REDACTED], сведок је одговорио да га је видео, био је низак и дебео, мисли да је имао пратњу, пратила су га двојица или тројица, али не може да им се сети имена.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли су се дружили и били добри [REDACTED] и [REDACTED] сведок је одговорио да су били добри.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је њега некада видео са [REDACTED], сведок је одговорио да га није видео са [REDACTED].

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је оптужени у судници тај Небојша који је убио [REDACTED] сведок је одговорио да мало личи, али да га је срео у граду или кафани не би га препознао. Оптужени у судници му уопште не личи много је остарио и као да је био у логору.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тај Небојша Стојановић имао надимак Неша Четник, сведок је одговорио да су га људи из села тако звали и свима је он био идол и фрајер.

На питање адв. Момчила Минића да ли је у селу или уопште у тој области за време рата постојало још неко лице са фризуром какву је сведок описао да је имао Неша Четник, сведок је одговорио да су скоро сви били ошишани на ћелаво, не може се сетити да ли је неко као Неша Четник имао кресту на глави.

Сведок [REDACTED] у исказу датом на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 11.01.2011. године навео је да је дана 20.11.1998. године на основу раније прикупљених оперативних података и сазнања да би се на подручју Општине Модрича могао налазити одређени број гробница лица несталих у протеклом рату, заједно са комисијом за тражење несталих лица Федерације БиХ и РС на подручју Општине Модрича у месту Кожухе је извршена ексхумација. Том приликом је пронађено једно тело, а касније препознавањем од стране породице је утврђено да се ради о [REDACTED] из Оцака. Током ексхумације је био присутан претставник тима за тражење несталих њему познат по презимену [REDACTED], његов колега [REDACTED] и [REDACTED], као и доктор патолог Блажановић Анто. Иначе није ишао на лице места него је остао у Модричи, а по повратку колега [REDACTED] сазнао је да је ексхумацији присуствовао младић, родом из Кожуха, који им је показао лице места укопа и који им је рекао да је он и укопао мртво тело [REDACTED] а по наређењу неке НН особе која је извршила убиство. Такође је тај младић његовим колегама испричао да је непознати мушкарац извршио ватреним оружјем испаливање два хица у пределу главе тачније потиљка, а што је касније и потврђено у налазу патолога доктора Анта Блажановића. Према његовим сазнањима [REDACTED] је почетком маја месеца 1992. године својим возилом отишао у Модричу, где је имао девојку, али да је заробљен у насељу Српска варош и од тада му се изгубио сваки траг.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 13.04.2017. године навео је да је новембра месеца 1998. године био у тиму за ексхумацију и тражење несталих особа на простору из протеклог рата. Дан 20.11.1998. године налазили су се у Модричи, на градском гробљу где су наводно тражили масовну гробницу више особа. Био је присутан и човек из Државне комисије из Републике Српске па како на том месту нису пронашли масовну гробницу, [REDACTED] који је водио комисију Републике Српске, рекао је да има једно тело, да је то тело [REDACTED] и да је вољан да им то тело преда. Потом је судија Анто Рашић издао усмену наредбу да екипа иде са [REDACTED] на ту локацију у Кожухе. Отишли су колега [REDACTED] и он, мисли да је био и доктор Блажановић и још три особе, отишли су на локацију на коју их је [REDACTED] одвео и извршили су ископавање тела [REDACTED]. Сутрадан је вршена обдукција тела и идентификација у дворишту ПУ Оцак, где је утврђено да се ради о телу [REDACTED] и родбина је преузела тело. Након тога мисли да је покопан на гробљу у Бијелим барама, Општина Оцак.

Познато му је, јер су имали оперативне податке, да је [REDACTED] нестао маја месеца 1992. године, да је заробљен у Модричи од стране српске војске и да је убијен на простору Модриче. Међутим, нису имали податке где је укопано тело док им то није рекао [REDACTED], као и да зна где је тело укопано и људе из Републике Српске који су га укопали. По оперативним сазнањима [REDACTED] је отишао у Модричу код девојке, где су већ били почели сукоби, ту је и заробљен и од тада му се губи сваки траг. Када су се колеге вратиле са откопавања нису о томе ништа причали, јер је већ била ноћ, сутрадан је вршена обдукција и идентификација, дошао је тамо, био је један шатор где је доктор патолог извршио обдукцију и утврдио да је смрт била насилна, родбина је препознала тело. Чуо је од колега да је младић, који је показао где је тело

укопано, причао да је [REDACTED] убио неки момак из Београда и да му је наређено да га укопа, да је описао [REDACTED] како је био обучен и како је изгледао, као и које је старости био. Такође тај младић је причао и да је у оштећеног испуцано два хица у потиљак и да је тај младић наводно рекао ко је укопавао тело, да је први хитац опалио па онда други и да му није добро пуцано у главу и то се показало на обдукцији, јер је су приликом вршења обдукције на лобањи била два уласка метка. Колико се сећа утврдили су да се ради о [REDACTED], јер је одговарала одећа у којој је нестало 1992. године, јер је имао црни комбинезон на себи.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске број 09-02/1-230.5-37/10 од 11.01.2011. године навео је да је дана 20.11.1998. године као крим.техничар ПУ Оџак присуствовао ексхумацији која је извршена у месту Кожухе, Општина Модрича. Тој ексхумацији, поред њега, су присуствовали и [REDACTED] инспектор ПУ Оџак, [REDACTED] члан Комисије за нестале из Републике Српске, два радника комуналног предузећа из Оџака и два полицајца из ПС Модрича. Како се наведеног дана вршило више ексхумација на подручју Општине Модрича други део екипе заједно са доктором патологом Блажановић Антом, као и његовим колегама је остао на другој локацији тачније на градском гробљу у Модричи. Док су се још налазили на градском гробљу у Модричи, чуо је разговор између [REDACTED] и судије Кантоналног суда у Оџаку Рашић Анте када је [REDACTED] рекао Рашићу да зна локацију на којој је сахрањен [REDACTED] из Оџака. Пошто Анте није знао о коме се ради тада су му његове колеге и он објаснили да се ради о цивилној особи са подручја Општине Оџак за кога су имали сазнања да је нестало у пролеће 1992. године на подручју Општине Модрича и да се тражи као нестала особа. Тада је судија издао наредбу њему и [REDACTED] да заједно са [REDACTED] оду на наведену локацију и изврше ексхумацију и преузимање телесних остатака. Дошли су у Кожухе, били су у једној кафани која се налазила у близини Железничке станице, чекали су неких пола сата док се није појавио мушкарац, кога је [REDACTED] претходно позвао да им тај мушкарац покаже локацију где је укопан [REDACTED]. Чуо је разговор између [REDACTED] и тог мушкарца, који је рекао [REDACTED] ја га нисам убио, само сам га закопао, јер су ми тако наредили“. Радило се о мушкарцу старосне доби око 35 година, мршавије грађе и висине око 1,90, неуредне рашчупане плаве косе и носио је наочаре са високом диоптријом. Након тога тај мушкарац је сео у полицијско возил заједно са [REDACTED] а они су их другим возилом пратили, пар стотина метара након скретања за реку Босну, скренули су лево где су се налазиле њиве и шума у којој су се налазиле велике тополе. Пешке су зашли у те тополе и на око 20 метара тај мушкарац је руком показао место где је укопан [REDACTED]. Потом су радници комуналног предузећа лопатама, на дубини од око 30цм, пронашли скелетне остатке, а након тога су ископали целу гробницу са комплетним скелетом и деловима одеће црне боје, што је одговарало опису одеће коју је [REDACTED] носио у моменту нестанка. Приликом ексхумације видео је да се у потиљку лобање налази већа округла рупа, а што је касније обдукцијом и потврђено да је иста настала од пројектила испалеог из ручног ватреног оружја. Извршио је на лицу места фотографисање и сачинио грубу скицу лица места без прецизних мера и након тога су телесни остаци стављени у најлонску врећу и одвезени у Модричу, а потом у Оџацима, где је извршена обдукција и идентификација коју су према његовом сећању извршили отац, сестра и мајка. Колико му је познато отац [REDACTED] је преминуо у међувремену, док остали чланови породице живе у Републици Хрватској.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 13.04.2017. године навео је да је био члан тима испред Кантоналног суда у Оџаку, када су дана 20.11.1998. године у јутарњим сатима, поступајући по наредби Кантоналног суда, дошли на градско гробље у Модричи, где су извршили ексхумацију, јер су располагали информацијама да постоји масовна гробница. Радиле су грађевинске машине и вршило се ископавање на неколико места, али нису пронађени телесни остаци како је планирано. То је трајало пар сати и у једном тренутку чланови Комисије за нестале особе из Републике Српске у разговору су им рекли да то престану да раде, да упознају судију да ту неће ништа наћи и понудили су да предају телесне остатке [REDACTED] за кога су знали да је нестао у Модричи негде у рано пролеће 1992. године, јер је био евидентиран као нестала особа код њих у Црвеном крижу. Упознали су истражног судију, мисли да је био Анто Рашић са тим информацијама, пошто та наредба није обухватала и ту локацију, јер се радило о месту Кожухе у Општини Модрича и Анто Рашић је издао усмену наредбу да, колега [REDACTED] и он, заједно са радницима који су вршили ископавање, полицијским службеницима ПС Модрича и чланом Комисије за нестале особе Републике Српске иду на ту локацију за коју су имали сазнање да је у њој покопан [REDACTED]. Урадили су тако и отишли су у село Кожухе, где се појавио непознат човек, старости преко 30 година и члану комисије је рекао да зна где је тачно сахрањен [REDACTED]. Одвео их је неких километар до километар и по према реци Босни, ишли су неким минским путевима и у једној шуми показао је место, где је закопан [REDACTED] и ту су радници одмах пронашли остатке, јер је било плитко закопано. Комплетно ископано тело, са деловима црне одеће и телесне остатке ставили су у врећу за нестале особе и пренели у двориште Кантоналног суда у Оџаку и онда су усмено поднели извештај истражном судији Анти Рашићу и дали су му податке, сачинили су белешку, а судија је накнадно сачинио записник. Следећег дана је извршена обдукција од стране судско-медицинског вештака, као и идентификација. Био је присутан као крим.техничар када су чланови породице преузели телесне остатке, након извршене идентификације, радило се о скелетизираним људским остацима и деловима одеће. Након тога као полицијска управа су поднели кривичну пријаву против НН починиоца. Његова улога као крим.техничара је била да изврши фотографисање места проналаска телесних остатака, урадио је скицирање, али не прецизно, радило се о тзв. кроки скици пошто нису имали могућност да врше мерење, јер се радило о огромном отвореном терену њива и топовских шума. Након тога је израдио фотодокументацију и скицу и то су предали уз кривичну пријаву тужиоцу. Не сећа се да је приликом проналаска посмртних остатака пронађен неки идентификациони документ. Дошли су у село Кожухе у поподневним сатима и то је једини пут да су радили на основу усмене наредбе судије. Приликом ископавања били су присутни колега [REDACTED] испред комисије, два полицајца из Модриче из полицијске станице и три радника која су вршила ископавање ручним алатима.

На питање браниоца опт. Небојше Стојановића адв. Момчила Минића да ли је сведок фотографисао тај дан када су пронађени телесни остаци [REDACTED] или можда неког другог дана, сведок је одговорио да је искључиво тог дана вршио фотографисање и никада више није био на том месту. Фотографије је радио тог дана, никада није био тамо ни пре ни после тога и након тога је израдио фотодокументацију која је чинила саставни део кривичне пријаве. Колико се сећа то лице које им је показало где је закопан леш су чекали неких пола сата и тај човек је био присутан све време док су вршили ископавање. На записнику нису констатовали то лице које им је показало где је закопан леш, а у службеној забелешци јесте наведено где је био тај човек и да је показао локацију, а нису узимали уопште податке од тог човека, јер нису имали никакву надлежност да поступају као полицајци тамо и нису могли да изврше

никакве оперативне радње само су могли да изврше преузимање тела, јер је била искључиво таква наредба од судије. Иначе они су поступали као полицајци Федерације Босне и Херцеговине, а село Кожухе се налази на територији Републике Српске. У то време је постојао писмени споразум између ентитета Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине да ексхумацију особа хрватске и бошњачке националности на подручју Републике Српске врше надлежни органи из Федерације и обрнуто. То је значило да су се нестале особе српске националности на подручју Федерације радиле по наредби судова из Републике Српске, јер тада није било поверења између тих органа, па се решило на такав начин и то је био разлог због чега су они ишли тамо и због тога су имали искључиво овлашћења само за ексхумацију и ништа више. Усмену наредбу су добили од судије из Кантоналног суда у Оцаку у Федерацији. Судови из Федерације издавали су наредбе за ексхумацију у Републици Српској ако се траже особе бошњачке или хрватске националности, док су судови из Републике Српске издавали наредбе за ексхумације на простору Федерације када су се тражиле нестале особе српске националности. Записник је сачињавао судија, а службену белешку су сачињавала лица, која су присуствовала ексхумацији. У конкретном случају у службеној белешци нису унели име и презиме лица које је показало где је закопано тело, већ су само наведено у белешци да је НН мушкарац показао лице места, јер нису имали овлашћење да поступају. Сачињавали су службену белешку за сваку радњу коју су предузимали. Када су одлазили до места где су се налазили телесни остаци оштећеног, чуо је разговор између [REDACTED] и тог човека који их је водио да им покаже место где је закопан, и тај човек је рекао да су му наредили да закопа оштећеног, као и да га он није убио, али му је [REDACTED] рекао да ништа не прича и да их само води да им покаже то место. У селу Кожухе није био присутан [REDACTED] можда је био на гробљу, јер је он био члан Комисије за нестале особе са Хрватске стране, док су били у Модричи у његовом присуству није спомињао Кожухе.

Сведок [REDACTED] у исказу датом на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 13.01.2011. године навео је да је присуствовао ексхумацији која је вршена у Модричи на градском гробљу дана 20.11.1998. године, као члан Комисије за тражење несталих лица испред Првог Крајишког корпуса. На лицу места били су присутни радници полиције ПУ Оцак, представници Комисије за тражење несталих испред Федерације БиХ, као и истражни судија из Оцака. Познато му је да су они располагали информацијом да се на подручју Кожуха налази једна гробница у којој је сахрањен [REDACTED] из Оцака. Након тога је заједно са радницима полиције из ПС Модрича, као и радницима ПУ Оцак отишао у место Кожухе Општина Добој. У Кожухама је потражио мушко лице чији родитељи су држали продавницу у том месту, јер је наводно знао где је укопано мртво тело [REDACTED]. Не може да се сети ко му је од стране мештана рекао име тог лица чијег се такође имена не може сетити, али се сећа његовог лика, имао је око 30 година, мршавији, виши растом и носио је наочаре са диоптријом. Након тога тај младић их је одвео на лице места где је [REDACTED] укопан, а исто се налазило према реци Босни, између железничке пруге и реке Босне у једном шумарку. Када су дошли на то место тај мушкарац им је показао место где је укопао [REDACTED] и рекао им је да је то урадио под претњом, али им није рекао ко му је претио. Након тога радници који су вршили ископавање пронашли су на дубини од пола метра скелетне остатке, на којима је пронађен црни комбинезон. Не може да се сети, али мисли да је тада пронађен један лични документ на основу којег је утврђен идентитет [REDACTED]. По завршетку ексхумације скелетни остаци су прво превезени у Модричу, а затим у Оцак.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 12.04.2017. године навео је да је био члан Комисије за размену ратних војних заробљеника и несталих лица током рата Првог крајишког корпуса. У току рата је тражио [REDACTED], а и [REDACTED], испред ХВО, је увек у преговорима притискао да се пронађе [REDACTED]. Мисли да је било 1998. године када су ишли на претрагу терена, на ексхумацију на градском гробљу у Модричи, јер су сумњали да су ту и Хрвати укопани. Били су присутни људи из Оцака, био је и [REDACTED] испред њихове комисије, истражни судија из Оцака и обезбеђење полиције, а и са наше стране су били присутни људи и вршиле су се претраге око градског гробља. Тада му је [REDACTED] рекао да има сазнање да је [REDACTED] укопан у месту Кожухе, изнад пруге код реке Босне и дао му је неку скицу и он је обећао [REDACTED] да ће отићи на то место да види да ли је [REDACTED] тамо укопан. Потом је са два полицајца из Оцака отишао на ископавање, [REDACTED] је обезбедио полицију из Модриче и отишли су на лице места у Кожухе. Нашли су човека, који је рекао да је лично укопао [REDACTED], био је преплашен, али ња његову молбу их је одвео преко железничке пруге и на месту између пруге и реке Босне у једној шумици показао им је место где је укопан тај младић. Потом је почело откопавање и дошли су до скелетних остатака, сећа се да је био црни комбинезон, а наводно су Хрвати, који су ту присуствовали, пронашли неки документ којим се потврдило да је то [REDACTED]. Покупили су скелетне остатке у врећу и вратили су се у Модричу.

На питање браниоца опт. Небојше Стојановића адв. Момчила Минића кога је тражио у Кожухама када је тамо отишао, сведок је одговорио да је у Модричи од члана хрватске комисије [REDACTED] чуо који му је рекао да иде у Кожухе и да се обрати родитељима трговаца, који држе једину сеоску трговину и сада је у селу та трговина, јер је њихов син закопао оштећеног [REDACTED]. Након тога отишао је у Кожухе, пронашли су тог момка, он је изашао и рекао им је да зна нешто о томе. Не зна како се син од тих трговаца зове код кога га је послао [REDACTED], није се ни интересовао, нити га то сада интересује. Када су откопавали тело присуствовао је и тај човек иако му је рекао да је слободан и могао је да иде чим им је показао то место, али је он желео да остане до краја.

На питање адв. Момчила Минића да ли је тај човек био лишен слободе, сведок је одговорио да није био лишен слободе, био је присутан и представник комисије Првог крајишког корпуса и сви они су били потчињени њему и радили су како им је он говорио, а када је рекао да је тог човека ослободио, то је значило да му је рекао да може да иде и да му више није потребан, као и да ће они ископати тело. Тај човек није био присилно доведен до тог места да им покаже где је закопано тело. Том приликом му је рекао да је под претњом морао да закопа тело [REDACTED], али му није рекао да је био присутан када је убијен тај момак, али му је рекао да је био присиљен да га закопа. Сачињен је записник у Модричи, све заједничке комисије и та документа је предао комисији Првог крајишког корпуса када је престао да ради. На лицу места нису ништа сачињавали и тек у Модричи су сачинили записник.

На питање адв. Момчила Минића да ли су тада нешто фотографисали, сведок је одговорио да нису ништа фотографисали, јер нису имали чиме то да ураде. Није констатовао име и презиме лица које их је одвело до места где је упуцан [REDACTED], није то ни тражио, јер му је рекао [REDACTED] за то лице и он више није ни питао, а њему је било битно да нађе документ у комбинезону убијеног и да испоручи оно што је тражено. Када је то нашао и предао, више га ништа није интересовало. Није [REDACTED] рекао да је убијени у комбинезону, нити да има лични документ, али је рекао да је [REDACTED] упуцан на том месту, а како је он то знао њему није познато.

На питање адв. Момчила Минића да ли је сведоку познато да је неко утврђивао идентитет [REDACTED], сведок је одговорио да је утврђивао истражни судија из

Оцака, био је неко из Модриче не сећа се ко је био, мисли да је био, мисли да је био и др Чуркић из Добоја, али није сигуран. Није присуствовао када је утврђиван идентитет, јер то и није био његов посао, то су радили патолози и други људи. Није му познато да ли су приликом ископавања пронађене неке чауре, ни пушчана зрна, јер то није ни гледао.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 20.02.2020. године навео је да је био члан комисије Првог крајишког корпуса за размену ратних војних заробљеника и несталих цивила, остао је читав рат и био је на свим ратиштима широм Републике Српске и био је задужен за регион од Пелагићева до регије Добоја, близу до Озрена. Нема пуно око овог случаја да каже, познаво је ту групу „[REDACTED]“ зато што су били у његовом селу. Ваљда су прво били у тим Кожухама, па су протерани, па су били у Копривни одакле је он родом. Дана 20.11.1998. године вршили су ексхумацију код градског гробља у Модричи и представник Хрватске из Оцака [REDACTED] пришао му је и рекао да одраде за [REDACTED] извадио је неку мапицу на роковнику и показао му је да је у Кожухама преко пруге закопан. Договорили су се да то и одраде, а томе је присуствовао [REDACTED] испред Хрватске, а [REDACTED] из Грабске регије Тузле. Отишли су у Кожухе, дали су им своје људе који ће то ископати и рекли су му коме треба да се јави, питао је ко ће да им покаже место, рекли су му име тог човек, а мисли да се звао [REDACTED], зна да му је мајка трговкиња у Кожухама и дан данас. Пронашли су [REDACTED] у Кожухама, који га је одвео тамо код тих неких тополика у пољу и показао је где је закопан. Рекао је Мирославу да је слободан и да му не треба, ископали су тело, он није хтео да прилази пуно, али су му рекли да има путовницу или шта већ на којој је писало [REDACTED]. Попаковали су остатке у вреће, отишли су у Модричу, мисли да је био и јавни тужилац из Оцака, судија, неко је био и са стране правосуђа и мисли да је тело одвезено на патологију у Оцаке и даље на идентификацију.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли може да објасни каква је отприлике била процедура и каква је била пракса у то време, како се вршила ексхумација, сведок је одговорио да су имали комисије на терену које су радиле са супротном страном, а он је највише сарађивао са регијом Тузла, [REDACTED] је био испред Орашја, Оцака и тај део и радио везама су се увек договарали и састајали, а он је био задужен за ту регију испред Првог крајишког корпуса и сви заједнички и са свим што су радили на терену морао је бити упознат његов капетан сада покојни [REDACTED], који је био главни. Проверавали су какво је чињенично стање и да ли је то истина.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је нека правна процедура пратила сваку ту ексхумацију, да ли су имали неки налог од суда, тужиоца да уопште могу да врше ископавање неког леша, сведок је одговорио да у то време није требало мишљење тужиоца и они су комисијски радили такав посао.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли то значи да су могли само да дођу на неку локацију и почну да копају, сведок је одговорио да је ишла и екипа са санитаром, возило добијено од Дома здравља и екипа која је вршила ископавање и потом се то одвозило на патологију.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли се сачињавао неки записник, сведок је одговорио да се сачињавао записник о ономе шта су пронашли и исти су потписивали.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је постојао неки налог за неко ископавање, да ли је ту био присутан неки судија, сведок је одговорио да мисли да је био судија из Оцака. Сви су потписали то што су нашли и то је отишло у патологију у

Оцаке. Када је завршио рад све што је имо предао је у команду Првог крајишког корпуса Бања Лука и та докумената нема код себе.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли зна колико је отприлике трајала та ексхумација у Модричи тог дана, сведок је одговорио да мисли да је трајала једно два сата, јер је била сумња да има 36 тела иза градског гробља и у међувремену док су они то доле тражили, отишли су у Кожухе да одраде и то успут.

На питање браниоца адв. Момчила Минића због чега није наведено име сведока на записнику од 20.11.1998. године, сведок је одговорио да није био присутан, други нико није могао бити са те регије осим њега, а како нема његовог имена то не зна.

На питање браниоца адв. Момчила Минића по чијем налогу је ишао из Модриче у Кожухе, сведок је одговорио да је то удаљеност на неких 30 километара и ишао је по налогу свог претпостављеног капетана [REDACTED] из Првог крајишког корпуса.

На питање браниоца адв. Момчила Минића са ким је отишао, сведок је одговорио да је отишао у пратњи полиције, његово обезбеђење и обезбеђење хрватског члана, који није ишао са њима, јер је остао у Модричи.

На питање браниоца адв. Момчила Минића колико је то све укупно људи, сведок је одговорио да је све заједно било можда 10 људи.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли познаје лице [REDACTED], сведок је одговорио да га зна из виђења, али да никога не зна лично и само један човек је био присутан из Кожуха, а све остале је одстранио.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је њему показао место где треба да се ископава, сведок је одговорио да је то показао [REDACTED], син трговкиње [REDACTED] из Кожуха, био је препаднут и рекао му је да му је и мајка препаднута када је дошла полиција и он је њему показао место и пустио га је да иде.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли су негде констатовали ко је све био присутан, сведок је одговорио да то све има у записнику који је предат с његове стране у Бања Луку, а тамо има тај [REDACTED] у својој евиденцији све и та њихова комисија и он је тај записник потписао.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли зна где су документа која су нађена код леша, сведок је одговорио да он није лично видео документа, али су људи који су копали рекли да има документ, он није хтео ни да гледа, све су спаковали у врећу и предали Хрватским властима. Мисли да су рекли да има домовницу и да се ради о лицу по имену [REDACTED]. Све што је нађено код њега предато је онако у врећи њима, то су судија и комисија прегледали и одвезли су тако за Оцаке.

Опт. Небојша Стојановић је навео да је ово питање поставио из разлога што је наводно касније вршено препознавање да као није имао документа па су морали да га препознају, сведок је одговорио да није тачно и да је имао документа.

Сведок је још навео да сва његова документација је у Бања Луци, била је у Првом крајишком корпусу, касније је то предато Државној комисији.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 дана 19.01.2011. године навео је да је од 01.04.1997. године до 31.07.2000. године радио у ПУ Оцак као инспектор за привредни криминал и за то време био је присутан на пар ексхумација. Дана 20.11.1998. године заједно са колегама из ПУ Оцак присуствовао је ексхумацији, која је вршена на градском гробљу у Модричи. Поред овлашћених лица ПУ Оцак били су присутни и радници ПС Модрича, истражни судија из Оцака Рашић Анто и представници Комисије за тражење несталих лица из Федерације БиХ и Републике Српске. Није му познато како и од кога је [REDACTED], члан Комисије за тражење несталих из РС добио информацију, али док су се још налазили на градском гробљу у Модричи, [REDACTED] им је рекао да је има сазнања да је у месту

Кожухе, Општина Добој укопано тело [REDACTED]. Иначе [REDACTED] је био родом из Оцака и маја месеца 1992. године на подручју Општине Модрича је заробљен од стране непознатих лица, а након тога је убијен. Након тога договорено је да они заједно са [REDACTED] оду на наведену локацију у циљу проналаска и ексхумације посмртних остатака [REDACTED]. Поред [REDACTED] и њега у Кожухе су тада отишли и [REDACTED], радник ПУ Оцак, два полицајца ПС Модрича и радници који су вршили ископавање. Колико се сада сећа по доласку у Кожухе једно кратко време задржали су се у мањем угоститељском објекту, а недуго потом дошао је непознати мушкарац старости око 30 година, виши растом и одвео их је на месту где је укопан [REDACTED]. Наведена локација налазила се преко пута железничке пруге у једном шумарку, према реци Босни. Након тога тај мушкарац је показао лице места где су радници комуналног предузећа на дубини од пола метра пронашли скелетне остатке, за које је касније, утврђено да се ради о [REDACTED], а пронађени су и делови одеће тј. црног комбинезона и мајице. На лицу места извршено је фотографисање и сачињена је скица лица места без прецизних мера, а након тога телесни остаци су стављени у најлонску кесу и одвезени у Модричу. Потом је у Оцацима извршена обдукција и идентификација којој су присуствовали отац, сестра и мајка. Приликом вршења обдукције био је присутан на лицу места и видео је да се на лобањи са задње стране налазила већа рупа, а што је од стране патолога потврђено да је иста настала од пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 13.04.2017. године навео је да је ексхумација извршена 20.11.1998. године по налогу истражног судије у Модричи и то је учинила државна комисија за тражење несталих, а потом је договорено да се иде и изврши још једна појединачна ексхумација у месту Кожухе, Општина Добој. По информацијама представника Републике Српске из Комисије за тражење несталих, располагали су подацима да се ради о [REDACTED] и ексхумација је извршена. Из Модриче су кренули у место Кожухе, где их је, представник Комисије за тражење несталих [REDACTED], одвео у место Кожухе где се он са неким мушкарцем договорио да га сачека. Потом је [REDACTED] ушао у један угоститељски објект и вратио се са мушкарцем, који је имао око 30 година и он је требало да их одведе до места где се налазе посмртни остаци [REDACTED]. Тај мушкарац који им је показао место где је сахрањен [REDACTED] говорио им је да нема ништа са тим и да су му ти који су убили [REDACTED] наредили да га сахрани. Одвео их је неких километар и по од регионалног пута Добој - Модрича односно Железничке станице у Кожухама према реци Босни и код неког шумарка им је показао место где би могли да буду посмртни остаци [REDACTED]. Када су откопали, пронашли су посмртне остатке покојника, био је џеп од панталона, део ногавице, ластиш око појаса, гаће, као и мајица са црним и зеленим попречним пругама. Извршена је ексхумација, а потом и обдукција од стране патолога др Анте Блажановића. Присуствовао је обдукцији и утврђено је да на лобањи постоји оштећење, са задње стране лобање, које повреде су највероватније настале од ватреног оружја које су на предњем делу избиле по лобањи и видело се да је лева подлактична кост поломљена највероватније ударцима неким тупим предметом. По подацима којима се располагало и на основу сумње да се ради о [REDACTED], јер се налаз патолога отприлике подударао са годинама и висином [REDACTED] а пронађено је и на лобањи власи косе дужине 10-ак цм, што је поткрепило чињеницу да је покојни [REDACTED] имао мало дужу црну косу. После обдукције извршена је идентификација и утврђено је да је то [REDACTED].

У време када је вршена ексхумација, радио је у Полицијској управи Оцак, био је инспектор у криминалистичкој полицији. Приликом ексхумације био је присутан и

крим. техничкар, који је радио свој део посла, тако да не зна да ли је било фотографисање ископавања, јер је у међувремену отишао у граничну полицију и није пратио шта се даље дешавало. Није му познато да ли је постојала писмена или усмена наредба да се иврши ексхумација у месту Кожухе. Није могуће да је обдукција вршена истог дана када и идентификација, то је рађено 21. или евентуално 22.11. Патолог др Анте Блажановић је увек присуствовао ексхумацијама, а не може са сигурношћу да тврди да је био присутан и у Кожухама. Навео је да је на службеној белешци наведен датум 20.11.1998. године, али је иста сачињена накнадно у службеним просторијама када су се стекли услови за то, то јесте грешка, јер је требало да се напише када је сачињена, али се то тада тако радило. Није сигуран да ли су је сачинили дан или два након тог 20. новембра а исту је у име све тројице писао колега [REDACTED].

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана **19.09.2019.** године навео је да је од 01.04.1997. године почео да ради у полицији као криминалистички инспектор у Полицијској управи Озак. У БиХ постоји Комисија за тражење несталих, која је састављена од муслиманске, хрватске и српске стране, а он је учествовао у ексхумацији, обдукцији и идентификацији лешева. Бошњачка страна је наводно имала сазнања да постоји масовна гробница на градском гробљу у Модричи и договорена је ексхумација, али се од тога одустало, јер нису ништа нашли. После тога се хрватски представник Комисије за тражење несталих [REDACTED], договорио са српским представником [REDACTED], да иду и изврше ексхумацију [REDACTED] у месту Кожухе, на локалном путу Модрича - Добој, што су и урадили. Кренули су на ту ексхумацију, а господин [REDACTED] је предводио, јер је он имао више информација од њих. Дошли су у место Кожухе, [REDACTED] је ушао у сеоску кафану и убрзо је изашао са неким младићем, који их је одвео до места, где је требало да буде гроб [REDACTED]. Чуо је тог младића када је говорио „ја га нисам убио, ја немам са тим ништа, мени је само наређено да га упокам“, нису придавали значај томе што је говорио, јер им је био циљ да пронађу посмртне остатке, а тог младића сада не би могао ни да препозна. Тај младић их је одвео неких километар и по од локалног пута, јужно из смера Модриче према Добоју на леву страну, дошли су до неке шуме, приступило се копању на том месту које им је показано и пронађени су посмртни остаци, претпоставља да о томе постоји и фотодокументација. Посмртни остаци су извађени, пронађени су и остаци униформе, а било је сазнања од родбине да је жртва имала црну кошуљу, црне панталоне и кожне чизме на себи. Када су ископани посмртни остаци, пронађени су еластични део око појаса од панталона, један цеп, рубови црних ногавица и нека мајица са црним и зеленим неким пругама, што су на идентификацији сестра и отац прихватили да је његово. Извршена је обдукција и док је доктор патолог радио обдукцију пратио је његов рад и уочио је на лобањи више десно две прострелне рупе, највероватније од пројектила неког пешачког наоружања, док је на предњем десном делу чеоном теменом избио комад лобање, негде 13 са 7 центиметара већи комад. На левој руци на подлактици су били видљиви ломови и њихова је претпоставка да се [REDACTED] вероватно заклањао док га је неко тукао неким тврдим тупим предметом и наносио му повреде. Доктор је утврдио да је леш био старости негде од 20 до 23 године, да је била у питању мушка особа, висине око 184 центиметра, што се отприлике поклапало са подацима [REDACTED], а негде код колена, зглоба постојала је нека коштана израслина, нешто као воштана свџа. Зна да је доктор питао оца да ли је [REDACTED] имао неку повреду нешто од чега је то могло бити и зна да је отац потврдио да је имао јаку опекотину као дете на том месту, тако да је и то био један од индикатора при идентификацији. Отац и сестра неспорно су прихватили да је то њихов син и брат [REDACTED]. Судија и патолог су сачинили записнике и сви су писали своје забелешке. Када је предмет уступљен МУП-у Републике Српске не зна шта је све

предато њима, али претпоставља да је све предато. Приликом ексхумације су били присутни крим. техничари [REDACTED]. Мисли да су службену белешку сачињавали дан после ексхумације, а доктор патолог је био Анто Блажановић.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића на којој територији је сведок радио као полицијски службеник, сведок је одговорио да је радио на територији МУП Федерације Жупаније Посавске, Полицијска управа Оцак, која је удаљена од Модриче неких 7-8 километара.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића колика је удаљеност од Модриче до Кожуха, сведок је одговорио да је можда неких 20- 25 километра.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића шта је био по занимању отац покојног [REDACTED] и у ком месту је он радио, сведок је одговорио да је [REDACTED] отац пре рата био полицајац и радио је у Оцаку.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли сведок може ближе да објасни на шта су се односиле информације које су добили од оца [REDACTED], сведок је одговорио да када су идентификовали леш, отац [REDACTED] им је рекао да је син 03. маја око 20.00 сати отишао у Модричу, где му је живела девојка и да су га у Модричи заробили [REDACTED] и његов син [REDACTED], мисли да је заробљен заједно са [REDACTED] чијег презимена не може да се сети. Такође је отац имао информацију да се наводно [REDACTED] хвалио како је испунио [REDACTED] последњу жељу, јер му је пуцао у главу, након што га је овај молио да га убије.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића када је разговарао са оцем пок. [REDACTED] да ли је то било током ексхумације, сведок је одговорио да је то било током идентификације када су сестра и отац прихватили да су то посмртни остаци [REDACTED] и док су се вршиле припреме отац од оштећеног се задржао сат или два и разговарали су и он им је рекао да има информације о томе.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли су те информације, које је имао отац оштећеног биле од неких његових пријатеља и тичале су се полицијског рада с обзиром да се радило о блискости, сведок је одговорио да је отац оштећеног имао те информације преко својих колега полицајаца, да су Модрича и Оцак близу и нису престали да комуницирају само зато што су били различитих националности.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је његов отац причао о [REDACTED] што је био заробљен, да ли је преживео или је и он исто страдао, сведок је одговорио да није размишљао о томе и да би морао да види документацију да ли се човек уопште и звао [REDACTED] и не зна да ли је он страдао.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је његов отац причао припадници којих јединица су заробили његовог сина и да ли је сведоку познато припадници којих јединица су учествовали у нападу на Модричу односно да ли је то била регуларна војска, сведок је одговорио да нису о томе разговарали и само му је рекао да су [REDACTED] у Модричи заробили тај [REDACTED] и није ни било прилике да причају о војним информацијама.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је зелена мајица остала цела или је и она била у деловима, сведок је одговорио да је остало доста од те мајице, била је добро очувана и чим је сестра видела рекла је да је то његова мајица, није је ни гледала.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли се сведок сећа да ли су се на мајици могле видети рупе од метака или је мајица била у комаду, сведок је одговорио да се не сећа и да је то запазио вероватно би му и остало у сећању и да је од метака неко би већ приметио и то би коментарисао и на то скренуо пажњу.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли оперативац са подручја Оцака има право да врши ексхумације односно да врши доказне радње на територији другог суда, сведок је одговорио да је то била Комисија за тражење несталих на нивоу

БиХ, они су међусобно договарали те ексхумације и увек је био присутан представник. Уколико је нестало лице било из Хрватске онда је представник из Комисије за нестале био Хрват, у обезбеђењу лица места су били локални полицајци, чија је месна надлежност, а на ексхумација су била лица која су само радила ексхумације и то су били криминалистички инспектори у цивилу.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је сведоку познат став Федерације Босне и Херцеговине, Федерално тужилаштво Сарајево, број КТА 95/10 од 03.06.2010. године да није дозвољено позивање, провођење било којих радњи и да се преноси стварна и месна надлежност тужилаштва односно да није дозвољено у конкретном случају да Кантонално тужилаштво или било које друго тужилаштво врши ексхумације на било ком другом месту, сведок је одговорио да је тај став заузет касније и та Комисија за тражење несталих је постала јединствена и сада се више не ради на начин како се раније радило.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је сведок био на месту ексхумације где је покојник сахрањен, сведок је одговорио да је био.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је вршена ексхумација само на делу где је сахрањен оштећени или је вршена и у околини, сведок је одговорио да је вршено само у делу где је сахрањен односно на месту где је показано и испоставило се да нису морали да траже и да је било прецизно показано.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли су пронашли још нешто осим посмртних остатака и одеће и да ли је било чаура од метака, сведок је одговорио да су пронашли само посмртне остатке и остатке одеће, нису пронашли чауре од метака.

На питање опт. Небојше Стојановића каква је полицијска процедура приликом ексхумације једног места где је неко убијен, сахрањен, да ли се врши комплетна претрага терена или се поступа само на основу дојаве, сведок је одговорио да се не иде напамет и да се скупљају информације.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли сведок, као дугогодишњи радник полиције, сматра да је оштећени убијен на том месту на којем је нађен и ли на неком другом месту, сведок је одговорио да то не зна.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 24.01.2011. године навела је да је октобра месеца 1991. године радила у мањем угоститељском објекту који се налази у месту Кожухе, Општина Добој, који се налазио преко пута фирме „Енергоинвест“. Не сећа се тачно када је било, мисли да је био мај месец 1992. године када је у место Кожухе дошла група око 10-ак наоружаних униформисаних припадника за које су говорили да су „Шешелевци“ из Србије, али се не може сетити какве су униформе на себи носили. Долазили су више пута на пиће у кафићу где је радила, а међу њима је у више наврата долазио је и њихов претпостављени старешина, који је био познат по надимку [REDACTED]. Међу тим војницима је упознала и момка кога су звали Ћиркез, имао је око 25 година, био је ситније грађе и нижег раста, ошишан на ћелаво са стране, а по средини главе је имао косу ширине око 5 цм која се на потиљку завршавала са репом. Маја месеца 1992. године испред угоститељског објекта, дошао је војник Ћиркез и довео је непознатог младића старости око 20 година, коме су руке биле везане лисицама са предње стране, на себи је имао тамнију одећу. У једном моменту гласно Ћиркез је рекао да ће тог младића да закоље зато што је „усташа“, а да ће она то после морати она све да опере. Након тога Ћиркез је наручио пиће за себе и тог младића и потом је тог момка одвео преко улице у круг фабрике „Енергоинвест“, а она је ишла за њима и носила пиће. У фабричком кругу на некој дрвеној клупи, Ћиркез је том младићу скинуо лисице, дао му је цигарету и понудио га пићем и припретио му је да ће га убити, али га је она молила да то не уради.

На том месту задржала се око 15 минута и за то време је кратко разговарала са тим младићем и сазнала да је са подручја Оцака, рекао јој је да је познаје од раније, јер је долазио у Осјечане са мотором. Наредног дана Ћиркез је поново дошао у кафић, питала га је где се налази тај младић, он јој је одговорио да га је убио, али је одмах рекао и да се шали и да га је одвео у команду. Колико је њој познато, Ћиркез је у Кожухама био главни, сви су „Шешелјевци“ морали да га слушају, издавао је наређења. Сећа се када је једном приликом доашо у кафић њен познаник [REDACTED] и тражио је Нешу „Четника“, али када је видео да јој такво лице није познато, питао је „а знаш оног ошишаног“ онда је схватила да се ради о Ћиркезу и да је за њега пита.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о испитивању сведока пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 12.04.2017. године навела је да је од новембра месеца 1991. године радила у селу Кожухе у мањем кафићу и почетком маја месеца 1992. године у село је дошла група од 10-ак особа униформисаних за које су рекли да су „Шешелјевци“ из Србије. Навраћали су пар пута у кафић и између осталог су јој рекли да се њихов претпостављени зове [REDACTED], међу њима је упознала [REDACTED], Ћиркеза, док осталих не може да се сети. Навела је да је Ћиркез био можда висине 170 цм, старости 25 година, ошишан односно обријан на ћелаво, кроз средину је имао косу можда око 5 центиметара, која се позади завршавала репом и сви остали су се њега бојали.

Маја месеца 1992. године довео је Ћиркез у кафић, младића старости око 20 година, који је био у тамном оделу и од напред је био везан лисицама. Рекао је да ће ту заклати тог младића, јер је усташа и да ће она то морати да опере, али она га је молила да то не уради. Потом је том момку и себи наручио пиће и кренули су преко пута у круг фабрике „Енергоинвест“, а она је понела пиће за њима. Тамо је тај момак сео на дрвену клупу, Ћиркез му је скинуо лисице и дао му је да запали цигару и рекао је да ће га убити, а она га је молила да то не ради. Попричала је кратко са тим момком, рекао је да је познаје и да је долазио у Осјечане у кафић на пиће мотором и да је из околине Оцака. Можда се ту задржала неких 15-ак минута и вратила се на посао. Сутрадан је видела Ћиркеза када је дошао у кафић, питала га је где је тај момак, а он јој је одговорио „убио сам га“, али јој је још и рекао „ма не, шалим се, одвео сам га у команду“. Једном приликом је командир штаба из села мештанин [REDACTED] долазио и питао је за Нешу „Четника“, али како није знала о коме се ради, [REDACTED] јој је објаснио да је тај младић ошишан и обријан и онда му је рекла да је то Ћиркез. То је све чега се она сећа. Након тога су кружиле разне приче по селу да је тај младић убијен, други су говорили да није убијен и није знала шта се тачно десило.

Иначе кафић у коме је радила био је у центру села Кожухе, а власник је био покојни [REDACTED]. Сећа се да је Небојша Стојановић у то време када је долазио у кафић носио шарену маскирну униформу, имао је неко наоружање које је било веће од пиштоља, али се не разуме шта је то. Познаје [REDACTED], он је из села Кожухе и он је имао кафић, који је био у близини кафића у коме је она радила. Такође у његовом кафићу је радила девојка [REDACTED]. Лице које је знала по надимку Ћиркез никад јој се није представило пуним именом и презименом, тако да и не зна како се он зове. Касније су у селу људи из команде рекли полицији која је хватала Нешу Четника и друге како он изгледа и она је схватила да је то Небојша Стојановић, јер нико ко је био у групи са тим момцима није био ошишан као тај Небојша. Иначе у селу су се сви бојали, слушали су га како мештани, тако и они који су са њим дошли.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 20.02.2020. године навела је да је у то време радила у Кожухама у кафићу, кад је доведен пред кафић заробљеник, кога је довео младић који је био ошишан и имао је мало косе по

сред главе, скроз ћелав и имао је реп. Тај што га је довео зна да је у кафићу ословљаван као Ћиркез, не зна му ни име ни презиме. Зна да га је довео ту пред кафић, као убиће га ту, рекла му је „немојте, немој, немој“, али је он одговорио да се шали и онда је наручио пиће, морала је да однесе пиће преко пута, где је био стари дом, а после фабрика. Када је однела пиће, одвезао је младића и дао му је то пиће и цигару да запали. Причали су и тај момак јој је рекао да је познаје, да је долазио мотором у Осјечане у кафић, али она није знала тог младића и Ћиркез јој је рекао да се врати у кафић. После тога везаног младића више није видела, видела је Ћиркеза, питала га је где је тај заброљеник и он јој је одговорио да га је убио. Када је узвикнула „јој“, он јој је рекао да се шали да га је предао команди на даља испитивања и то је све што она зна.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли познаје лице [REDACTED] сведок је одговорила да познаје.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је после овог догађаја причала са Ћиркезом везано за ово због чега се сада суди, сведок је одговорила да је једном приликом дошао [REDACTED] у кафић и питао је да ли је видела Нешу Четника, питала га је ко му је тај, он јој је одговорио да је то онај ошишани и онда му је она рекла да је то Ћиркез и рекла му је да је прошао цестом.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тада тај Ћиркез био у њиховом селу, сведок је одговорила да је група дошла из Србије, обилазили су село, у почетку нису знали да је кафић где је она радила, јер није било никакво обележје, није било пријављено и онда су сазнали, долазила је та група понекад на пиће, главни је био [REDACTED], а не зна тачно колико их је било и сви су имали надимке, [REDACTED] је можда био једно два, три пута, али мисли да су се сви бојали тог Ћиркеза.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине због чега су га се бојали, сведок је одговорила да не зна.

На питање председника већа да ли познаје лице [REDACTED], сведок је одговорила да познаје.

На питање председника већа ко је то лице, да ли је имало неки надимак, сведок је одговорила да је имао надимак [REDACTED], ишли су заједно у основну школу, живи у Швајцарској, али долази у Кожухе.

На питање председника већа да ли су јој у Центру за јавну безбедност Добој, када је давала изјаву, предочаване неке фотографије, сведок је одговорила да јесу, али није могла никога да препозна на тим фотографијама, могла би да препозна само уколико би јој показали слику из тог времена, јер је само један био са том фризуром, фаце не памти, а и много је времена прошло.

На питање браниоца адв. Момчила Минића где је била физички када је давала изјаву 2011. године, сведок је одговорила да је изјаву давала у МУП-у Добој 2011. године.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 26.01.2011. године навео је да се сећа када су почетком маја месеца 1992. године униформисани и наоружани припадници групе, коју су звали „Шешелјевици“, дошли и довели непознатог младића старости око 25 година, средњег раста, који је на себи имао тамну одећу и био је везан полицијским лисицама и да су га затворили у круг фабрике „Енергоинвест“ у Кожуху. Упознао је по надимцима од тих „Шешелјеваца“ Нешу „Четника“, који је имао око 25 година, био је нижег раста и глава му је била обријана са обе стране, а по средини је имао косу ширине око 5цм, као и лице по имену [REDACTED], других припадника не може да се сети. У касним вечерњим сатима пред његову кућу белим путничким возилом „Застава Скала“ дошао је [REDACTED], [REDACTED], кога је препознао по гласу и још нека лица, када их је испред куће у дворишту дочекала

његова мајка и [REDACTED] је од ње затражио ашов, али му мајка није дала ашов. Наиме, мајка је од раније чула причу да Нешо „Четник“ има намеру да убије заробљеног младића. Наредног дана код његове куће дошли су познаници [REDACTED] и том приликом му је [REDACTED] испричао да су претходне вечери онда када су тражили алат од његове мајке, тим возилом одвезли заробљеног младића и да га је након тога Неша „Четник“ убио из ватреног оружја пиштољем и да су његово тело закопали у Дјеловачким барама. Том приликом му је испричао и да је Нешо „Четник“ испуцао један шаржер из свог пиштоља у младића и да је тражио од [REDACTED] пиштољ и из тог пиштоља је испалио цео шаржер. Након овог догађаја можда је прошло месец дана по селу су почеле да круже разне приче и то да наводно тај младић није убијен, да је све монтирано и да нема тела у рупи где је закопан. Заједно са [REDACTED] је отишао на место где је укопан убијен младић, откопали су раку и видели су да се у рупи налази тело убијеног младића и преко главе је био пребачен неки одевни предмет, јакна или капут. Док су вршили откопавање дошло је још пар мештана, мисли да је међу њима био и [REDACTED], док других не може да се сети. Након тога су поново загннули тело убијеног и вратили су се кућама: након рата сазнао је да је убијен младић наводно из Оцака и да се звао [REDACTED]. Колико се сећа крајем 1998. године код њега кући су дошли полицајци из ПС Модрича и позвали су га да заједно са њима крене до кафане у Кожухама која се налазила у близини његове куће. У кафани су се налазили [REDACTED] и још нека непозната лица и [REDACTED] му је рекао да пође са њим до места где је укопан младић. Доласком на лице места, код Дјеловачких бара показао им је место укопавања и одмах су га вратили до кафане.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 21.04.2017. године навео је да мисли да је био мај месец 1992. године када је један момак доведен у село и касније је убијен и тада је први пут видео те момке испред Дома културе у пролазу, јер му је кућа преко пута. У селу је била група момака, који су себе називали „Четници“ и први пут је видео двојицу или тројицу тих момака, један од њих Небојша је себе звао „Четником“ и још један крупан момак је био са њим и мисли да му је надимак био „[REDACTED]“. Ваљда су они тог момка заробили и он је био у просторијама бившег Дома, где је био притворен једно време и после су наводно одвели да га стрељају. Дошли су пред његову кућу да га траже, није излазио, јер му мајка није дала да иде, а чуо је да су тражили лопате и ашове, али им мајка то није дала. По боји гласа мисли да је био [REDACTED] тај што је то тражио од његове мајке. Сутрадан је комшија [REDACTED] испричао шта се десило да су одвели тог момка на Дјеловачке баре и Небојша је користио пиштољ, наводно да је испуцао један шаржер, а тражио је и други пиштољ и из њега је испуцао цео шаржер. Након тога су кружиле приче по селу да је нестао тај лик, временом су чули да га је неко ископао, па како су били знатижељни отишли су до места где је био укопан тај младић, јер им је [REDACTED] показао где је то место. Потом су ископали и видели леш, као и да је био неки капут преко главе и када су то видели, поново су згннули земљу. Тело су откопали, јер су били знатижељни и чули су приче да је тај тип откопан и однесен, па су због тога отишли и откопали леш када су се уверили да је тамо.

Након одређеног времена Центар јавне безбедности Модрича је послао полицију, он је био код куће и отишао је да им покаже место где је покојник затрпан. Када су ишли да виде да ли је закопан [REDACTED], поред њега ишли су и [REDACTED] и [REDACTED], не може да се сети да ли су ишли [REDACTED]. Колико се сећа из Центра јавне безбедности је дошао неки [REDACTED], не може да му се сети презимена, био је из Копривне, он је водио тај поступак, био је из Комисије за нестала лица испред Републике Српске, са тим [REDACTED] није пре тога контактирао док он није дошао да и тражио да му покаже где је покопан [REDACTED]. Када је

упознао Небојшу Стојановића, он му се представио као Небојша „Четник“. Сазнао је да је Небојша Стојановић у ствари Неша „Четник“ када је 2010. или 2011. године давао изјаву и инспектор му је тада званично рекао како се зове и прочитао му његове податке тада када је покренута истрага. Не сећа се да је вршио препознавање из фото албума 26.03.2012. године, сећа се само да је 2011. године давао изјаву. Што се тиче Неше „Четника“ он је у то време био специфичан због фризура, био је кратко ошишан, имао је некакве специфичне две црте, два залиска, то је био детаљ који је упечатљив, а и [REDACTED] је био ошишан на кратко. Нико није био у селу, нити је долазио са таквом фризуром осим Неше „Четника“.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 20.02.2020. године навео је да се не сећа који је датум био, када су дошли код њега кући да траже ашов и будак да ископају. Међутим, није изашао из куће, они су отишли, а сутрадан је од [REDACTED] чуо шта се десило. Кад је прошло неко време, причало се по селу да је тело однесено па су [REDACTED] и он отишли доле, где је био закопан и ископали су, а он је био малолетан и требале су му паре за цигаре. Када су ископали, видели су да је тело било одозго прекривено неким капутот, већ се осетило, видели су леш и згрнули су земљу.

На питање председника већа које тај [REDACTED] кога спомиње, сведок је одговорио да је то [REDACTED].

На питање председника већа ко је још ишао са њим да гледа леш, сведок је одговорио [REDACTED], не сме рећи да је још неко био, они су се тада сви дружили, а за [REDACTED] му се чини да је био.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли познаје или се сећа из тог времена лица које се звало Небојша Четник, сведок је одговорио да се сећа, Небојша је у то време долазио у Кожухе, био је присутан.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли га је тада видео у том њиховом селу, сведок је одговорио да га је виђао испред фабрике, али је то одавно било.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине како је тада изгледао Неша Четник, сведок је одговорио да је то било давно изгубила су се сећања.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли зна да је у то време био неки заробљеник из Хрватске, ХВО-а у њиховом селу, сведок је одговорио као да је чуо да је неко био доведен ту, али га он није видео.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине ко је довео тог заробљеника, сведок је одговорио да не зна, наводно ти момци.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине који су то момци, сведок је одговорио „па ти, Небојша и ко већ“.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је то тај Небојша Четник, да ли је тај Небојша Четник био у њиховом селу, сведок је одговорио да су га наводно тако звали, не зна како се он нашао у селу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је он био из њиховог краја или је био неко ко је дошао са стране, сведок је одговорио да је он дошао у село, у то време био је скоро дете, није се пуно са тим сусретао и вероватно неки људи то боље знају.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је у селу било неко место где је био заробљен [REDACTED], сведок је одговорио да не би то знао да каже.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је [REDACTED] дао лопату, када је дошао да је тражи, сведок је одговорио да није, остао је у кући, јер му мајка није дала да изађе напоље.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је сутрадан видео тог комшију [REDACTED] и да ли му је он испричао шта је било, сведок је одговорио да је сутрадан чуо неку причу да су [REDACTED] и још неки отишли, није га видео, чуо је приче по селу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је видео сутрадан или тих дана [REDACTED], да ли му је причао где су били и шта су радили, сведок је одговорио да је после пар дана седео са [REDACTED], пили су кафу и он је испричао шта се догодило.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине шта је испричао да се догодило, сведок је одговорио да је наводно одвезен тај доле и да су му доле ископали рупу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је [REDACTED] рекао ко га је убио, сведок је одговорио да га је наводно тај Небојша убио, тако му је [REDACTED] рекао, али он то није видео.

На питање браниоца адв. Момчила Минића у ком контексту је споменуо да је у критичном периоду био малолетан и да су му требале паре за цигаре, сведок је одговорио да говори за то откопавање, да је требало откопати, неки су људи рекли да је нестао, питали су ко би ископао, они су отишли, [REDACTED] и он су ископали, видели су да има леш и затрпали су га.

На питање браниоца адв. Момчила Минића колико су му платили за ту услугу, сведок је одговорио да не може да се сети колика је то била цифра, давно је то било.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је тада био све присутан, сведок је одговорио да су били [REDACTED] и он, не зна где је био [REDACTED], он се мувао ту око куће, не може да се сети детаља

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли може да определи колико је прошло од тренутка када су они долазили код њега кући, када га мајка није пустила, до тренутка када су вршили откопавање, сведок је одговорио да мисли да је од откопавања прошло пар месеци, не зна како да одговори, јер је много времена прошло и давно је то било.

На питање браниоца адв. Момчила Минића у ком стању је био леш када су га откопали, сведок је одговорио да не зна, јер је капут био на њему.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли су могле да се виде неке ране на том лешу, сведок је одговорио да није могло да се види, то је било у некој бари, био је подводан терен.

На питање браниоца адв. Момчила Минића колико је то било удаљено од граничне линије, сведок је одговорио да је то била нека сеоска одбрана, можда је било неких 50-ак метара.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је [REDACTED], кога је споменуо у ранијој изјави, стражарио поред, сведок је одговорио да колико га сећање служи то је била нека сеоска стража, али не може да се сети.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познат начин на који је ликвидиран тај младић [REDACTED], сведок је одговорио да му је одмах [REDACTED] рекао да је на њега пуцано из пиштоља и да је усмрћен, не зна који је пиштољ био у питању.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато да ли је пуцано из једног, два или више пиштоља, сведок је одговорио да мисли да је из једног пиштоља пуцано, да је [REDACTED] рекао да му је он нешто додавао, да ли наводно још пар метака, чини му се да је тако [REDACTED] рекао.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је коме шта додавао, сведок је одговорио да то сада не зна сада и да га бранилац пуно пита.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли се сећа да је у Центру јавне безбједности када је давао изјаву дана 26.01.2011. године изјавио да је Неша Четник у младића испуцао један шаржер из свог пиштоља, а након тога тражио од [REDACTED] његов

пиштољ, те да је и из тог пиштоља испуцао цели шаржер, сведок је одговорио да не може то сад да каже, прошло је време од када је та изјава дата, можда је и рекао тако, али се сећа да му је [REDACTED] рекао да је пиштољ пуцао и да је додавао, а сад да је узимо други не зна, не може баш свих детаља да се сети да би рекао пред судом.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је [REDACTED] испричао како он то зна, сведок је одговорио да му је он то испричао док су седели, то су његове речи и сада прича само оно што је чуо, а сад ако је он њега слагао онда и он лаже сад пред судом.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је након ископавања у којем је учествовао и касније учествовао у неком ископавању тог истог леша, сведок је одговорио да није учествовао, једном приликом је дошла полиција из Модриче и тражила је да покаже место где је закопан леш. Не зна ко су ти из полиције који су дошли, зна да је био неки [REDACTED] безбедњак, тако се барем представио, њега је одвео на лице места и вратио се кући.

На питање браниоца адв. Момчила Минића које је то године било, сведок је одговорио да се не може сетити, вероватно има података о томе, не зна датуме и године.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли су они одмах кренули да ископавају леш када је он одвео полицајце на лице места, сведок је одговорио да не зна, он је показао место и отишао је кући да ради своје послове, а ко је и шта даље предузео он то не зна.

На питање браниоца адв. Момчила Минића ко је све био присутан, сведок је одговорио да је била полиција, ко би други био.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли зна ко је био од полиције, колико је људи било, сведок је одговорио да не зна, била је наша српска полиција, није била из федерације.

На питање председника већа да ли зна да је био још неко присутан, сведок је одговорио да не зна, дошли су полицијским аутом и он је само показао лице места.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли може да определи колико је било људи, сведок је одговорио да не зна, мисли да су била два полицајца, њихов службеник, тај [REDACTED] или како се већ зове

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића ко му је показао место где је [REDACTED] сахрањен, када је први пут ишао и када су проверавали да ли је заиста укопан, сведок је одговорио да му је Марковић показао и он их је и одвео доле.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли су одмах пронашли место где је био закопан, сведок је одговорио да је нормално да су пронашли из прве, јер је [REDACTED] знао где је леш укопан.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је још некада одлазио на лице места, сведок је одговорио да није.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је одлазио са [REDACTED] на лице места дан после убиства, сведок је одговорио да колико се сећа није одлазио.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је виђао [REDACTED] у Кожухама, сведок је одговорио да су људи пролазили туда, [REDACTED] је виђен, пролазио је улицом, био је ошишан на ћелаво, пролазила је нека група, звали су их четници, наводно Небојша, [REDACTED] и још неки не зна који, није обраћао пажњу, јер су они возилима пролазили кроз село.

На питање адв. Милана Милосављевића на који начин је [REDACTED] учествовао у убиству, сведок је одговорио да је наводно [REDACTED] био присутан са њима приликом убиства [REDACTED], тако му је [REDACTED] испричао.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је [REDACTED] имао неке везе са тим убиством, сведок је одговорио да на то питање не би знао да одговори.

На питање адв.Момчила Минића ко му је платио што је ископао леш, сведок је одговорио да не зна, да су неки људи дошли, не може да се сети, јер је много времена прошло.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 26.01.2011. године навео је да су, по његовом сећању, крајем априла или почетком маја месеца 1992. године у месту Кожухе, Општина Добој први пут дошли униформисани припадници који су себе називали „[REDACTED]“. Том приликом је био присутан, јер се налазио у просторијама Основне школе у Кожухама, где је вршен пријем избеглих лица српске националности са подручја Витешића, Мајевца и других места. У тим просторијама упознао је униформисаног припадника који је био из „[REDACTED]“ групе, а кога је знао по надимку Нешо са надимком „Четник“ који му је рекао да је родом из Кладова у Србији. Тај момак је имао између 25-30 година, био је средњег раста и средње развијен, коса му је била ошишана, а по средини главе је била ширине око 5цм која је завршавала на потиљку. Носио је ватрено оружје и то пиштољ непознате марке, краћу пушку за коју је причао да је словеначке производње и да је исту заробио на ратишту у Хрватској. Не може да се сети, али мисли да је недуго затим Нешо „Четник“ у кругу фабрике „Енергоинвест“ у Кожухама довео непознатог младића старости између 20 и 25 година који је био виши растом и мршав и на себи је имао црну кошуљу, за кога је Нешо „Четник“ тврдио да је „црнокошуљаш“ и да се ради о „усташи“ кога су они заробили. Не може да се сети да ли је лично чуо разговор између њих двојице или је чуо од неког другог да су се њих двојица познавали од раније, да су се наводно упознали негде у Швајцарској. Лично је био присутан када је Нешо „Четник“ говорио да је боље да све призна, јер ће у противном бити стрељан, а видео је да су на том младићу били видљиви трагови повреда по глави и лицу највероватније од физичког злостављања и ударања. У појединим ситуацијама Неша „Четник“ и заробљени младић су се шалили тако да је чак посумњао да је у питању нека шала и није веровао у претње које је Нешо „Четник“ упућивао заробљеном младићу. Такође је од Неше „Четника“ тог дана чуо да је заробљени младић из Оцака и да се зове [REDACTED] и Нешо му је наредио да оде на терен и пронађе погодну локацију где би се ископала рупа у коју би он како је рекао након што убије тог младића да га закопа. Након тога пошао је возилом „Застава Скала“ беле боје, а на улици испред фабрике „Енергоинвеста“ видео је двојицу младића комшије [REDACTED] и позвао их је да заједно оду до Дјеловачких бара, јер је сматрао да је то најпогоднија локација. Када су дошли на ту локацију која је од куће према реци Босни удаљена око 500 метара, пронашли су pogodно место у једном шумарку - Јошик и ту су сматрали да је најпогодније. У непосредној близини налазила се линија где су мештани бранили село и рекли су присутним мештанима да је Нешо „Четник“ наредио да се ископа једна већа рупа у којој је рекао да ће закопати „црнокошуљаша“ након што га убије. Након тога су отишли одатле и није му познато ко је ископао рупу, а не може да се сети ни ко је од мештана био присутан. Наредног дана је чуо да је Нешо „Четник“ у ноћним сатима одвео заробљеног младића и да га је убио, претпоставља да је тај леш и укопан на тој локацији. Након извесног времена чуо је разне приче по селу да је то све монтирано и да тај младић није убијен, као и да је све то урађено у циљу застрашивања локалног становништва. Након рата је чуо да је на наведеној локацији ископано и ексхумирано тело тог младића. Пошто је његова супруга бошњачке националности, био је у сталном страху, имао је разне непријатности па због тога није смео да одбије наређења која му је издавао Неша „Четник“.

Сведок [REDACTED] на записнику о испитивању сведока пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 11.04.2017. године у предмету КТИ бр.3/16 навео је да је једног дана крајем априла или почетком маја месеца 1992. године доведен дечко [REDACTED], за кога је речено да су га наши ухватили и да је црнокошуљаш. Доведен је у зграду бившег Дома културе где је после била фабрика „Енергоинвест“, видео је и он тог дечка, са којим је Стојановић у неким моментима имао баш пријатељске разговоре тако да мештани нису били начисто о чему се ту ради. Једног дана Небојша је рекао да ће тог дечка да стреља и да у делу где је поље и где су оранице иде да пронађе неко погодно место где може да га стреља. Сви су схватили да је то неко зезање, јер је разговор између Небојше и тог дечка био пријатељски. Отишао је до дела где је био појас око реке Босне и где је била њихова јединица из села која је чувала тај појас и њима је рекао да га је Небојша послао и да треба да се ископа рака, јер хоће да стреља момка који је доведен. Када је нађено место ископана је рака. Када је отишао доле, два момка [REDACTED] су се понудила да иду са њим и да не иде сам. Након дан или два чула се прича да је дечко убијен доле.

Навео је да се у селу Кожухе појавила наоружана група људи, пријавили су се у месној јединици и рекли су да су дошли да мештанима помогну, Небојша је остао ту са њима, сматрало се да је он човек који је учествовао у рату у Хрватској и био је ту да им помогне. Исте вечери када је дошла та група људи одржан је састанак где се један старији човек није сложио са неким стварима које су ти људи изнели па је добио шамар. Иначе њему је јасно стављено до знања да се зна да му је жена муслиманка и доживео је непријатности од мештана па се због тога бојао, све је ово схватио као нешто да не треба пуно да размишља и да сачува своју породицу. Колико се сећа Стојановић је имао маскирну униформу и за групу са којом је он дошао у село добили су обавештење да се зову „[REDACTED] група“. Долазио је још један дечко чијег имена не може да се сети, јер нису имали пуно неки контакт. Зна да је Стојановић имао пиштољ, краћу пушку за коју је рекао да му је ратни трофеј из Хрватске са ратишта, мисли да је рекао да је та пушка словеначке производње. То је била једноставна пушка, имала је шаржер и цев, али од војничке пушке је била краћа и мања. Био је једном приликом присутан када је Небојша испитивао [REDACTED], тражио је од њега да призна да је црнокошуљаш и да ће га у противном стрељати. Међутим, тај разговор између њих је текао тако да је то био другарски разговор, али са дозом претње и Небојша је говорио том момку да је боље да призна и у појединим моментима је био озбиљан, а у појединим су разговарали као добра два друга. Навео је да је Небојша Стојановић имао надимак „Четник“, фризуру такву да је имао кресту по сред главе ширине 5цм, док је са стране био обријан. У току 1992. године је отишао из Кожуха, а када се вратио 2000. године чуо је да је ексхумирано тело тог дечка. Додао је још да се не сећа да је, након што је пронашао место за раку, видео Небојшу Стојановића. Пре него што је убијен [REDACTED] је на себи имао видљиве повреде, више подливе, није му познато од чега су му биле те повреде. Иначе [REDACTED] је носио униформу, не сећа се који је чин имао, мисли да је имао чин још у бившој Југославији у резервном саставу и да је на основу тога и био одабран за командира сеоске јединице која је била задужена за одбрану села. Остали мештани нису имали оружје, имали су неколико пушака и ко год је ишао до реке Босне носио је оружје и потом га је враћао. Није му ништа познато о упаду српских снага у Модричу и да ли је тада заробљен [REDACTED], нити ког га је заробио, али зна да га је Небојша довео. Када је Неша „Четник“ говорио [REDACTED] да све призна, то се све дешавало у огромној просторији, долазили су људи да гледају и њега то није баш пуно интересовало да гледа. Мисли да га је Небојша позвао да види тог дечка, и ишао је линијом мањег отпора па је због тога можда и ушао унутра, видео је тог дечка и тврди да је дечко на себи имао црне панталоне, црну кошуљу, био је висок и мршав. Није му познато шта је Неша тражио од тог дечка да му призна, али мисли да се

у неким моментима могло чути да тражи да призна да је он учесник хрватских формација. Још је навео да Неша није имао никакво возило, а они су имали „Заставу“ возила која су користили, али мисли да га Неша није користио.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 14.02.2011. године навео је да се не може тачно да се сети датума, зна да је био почетак маја месеца 1992. године када је у место Кожухе Општина Добој дошао непознати униформисани мушкарац који се представљао као Нешо „Четник“, имао је око 24 године, био је средње висине и грађе и ошишан осим по средини главе, где је имао косу ширине око 3цм од чела до врата, а на себи је имао маскирну униформу без карактеристичних ознака на њој. Тај мушкарац је дошао у просторије Основне школе у Кожухама и тражио да разговара са њим зато што је у то време у договору са другим мештанима вршио распоред страже у селу. Том приликом Нешо се претстављао као нови командант у селу и да је именован од извесног [REDACTED]. Одмах након тога је Неши рекао да не признаје никакву команду осим његове претпостављене команде која је у то време била у Ловачкој кући у Кожухама. Пар дана након упознавања са Нешом исти је у Кожухе довео непознатог младића старости око 20-ак година, а по причи Неше „Четника“ тај младић је ухваћен у Модричи, јер је наводно радио у центру базе. Такође је сазнао да се радило о лицу хрватске националности, да му је отац запослен на неком вишем положају у полицији. Колико се сећа непознати младић је доведен у преподневним сатима у Кожухе, а мисли да је у касним вечерњим сатима и убијен. Касније је чуо да је Нешо „Четник“ у току дана послао неку децу малолетнике да ископају рупу, јер је говорио како ће убити заробљеног младића, а што се касније испоставило као тачно, јер је тело убијеног после рата пронађено у Дјеловачким барама у Кожуху. У то време заједно са Нешом повремено у Кожухе су долазили и други припадници [REDACTED] групе, познати су му по надимцима као [REDACTED], док се других не може сетити. Није сигуран, али из једног од разговора са Нешом „Четником“ сазнао је да је могуће да се презива Стојановић и да има неке везе са Вршцем, Пожаревцом или Зрењанином у Републици Србији.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 20.02.2020. године навео је да зна да је неки момак био у Кожухама, да је доведен, а ко и зашто га је убио, то не зна, јер није био присутан. У том моменту био је удаљен од места где се то дешавало, тако да не може ништа ближе да каже и то је рекао и кад су га питали истражитељи из Добоја, када су били код њега кући. Видео је да су некога „водали“ и зна да се у селу причало да је убијен, али он то лично није видео и оно што није видео не може ни да потврди.

На питање председника већа на кога мисли када каже да су га „водали“ по селу, ко га је водао и да ли је био заробљен, сведок је одговорио да нема појма, водао га је неки момак, била је прича по селу да је тај младић наводно ухваћен негде у Модричи, да је ту доведен, био је присутан у селу неко време и није сигуран да каже да ли је тај младић био заробљен или шта је било са њим, јер није био присутан у моменту када се то дешавало, када је младић одведен, где је наводно стрељан и самим тим не може уопште ни рећи да је убијен иако сви причају да јесте убијен.

На питање председника већа да ли зна који је тај момак који га је водао, сведок је одговорио да не зна ко је био тај момак, представљао се као четник и једино што зна је да су двојица или тројица била уз њега, али се не сећа ко су они били, причали су и шетали се путем и после тога је он отишао, није био присутан, тако да не може рећи ништа одређено, као ни шта се са њим десило, само је чуо причу коју су чули сви у селу, јер свет је такав, да су га убили, а ко га је и где убио то не зна. Касније је чуо за

локацију где је покопан, јер је касније ту било и неко ископавање, пронађен је неки леш.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је маја месеца 1992. године био у селу Кожухе, сведок је одговорио да је био и како би све ово причао да није био у селу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тада у селу био неки човек који се представљао као Неша четник, сведок је одговорио да је био.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине како је изгледао тај човек, сведок је одговорио да је прошло 28 година од догађаја и да не може да се сети, једино што може да се сети је да је био млађи од њега, да је имао мало чуднију фризуру, ошишан је био са неким перчином на сред главе.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је некада разговарао са њим, сведок је одговорио да јесте разговарао са њим пуно пута, он је наводно требало да командује селом, али се то касније све свело на неку причу и та екипа је убрзо и отишла.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине одакле је била та екипа, сведок је одговорио да не зна одакле су били, јер су ту људи долазили и одлазили и не зна одакле су ти људи били, помињао се у неким разговорима Вршац и Зајечар, али не зна у ком контексту и зашто је то спомињано.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се упознао са тим човеком о коме прича, сведок је одговорио да не зна како мисли упознао, тај је човек дошао, поздравили су се, представио се и рекао је да командује селом, али је он одговорио том човеку да он има своју команду и ту се њихова прича завршила. Тај човек је долазио и одлазио, док је он вршио своју дужност, био је војник и имао је обавезу страже у селу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је видео да је тај човек довео тог младића старости око 20 година у село, сведок је одговорио да је видео да шета цестом неког момка и са њим су била можда двојица или тројица момака, а не зна ко су они били.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли зна одакле је тај момак кога су „водали“, сведок је одговорио да не зна.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је касније сазнао ко је тај момак, сведок је одговорио само оно што је чуо из прича и то да је из Модриче, наводно и да је негде ухапшен у Модричи.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је чуо приче ко је био отац од тог покојника, сведок је одговорио да није чуо.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је 2011. године изјавио да је сазнао да се ради о лицу хрватске националности, да му је отац био запослен на високом положају у полицији, сведок је одговорио да то није рекао, можда је тако написано, али он то не зна и сада гарантује и тврди да никада није сазнао да је његов отац био тамо запослен.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића колико је лица било присутно када је Неша „Четник“ шетао кроз село и виђан са заробљеником, сведок је одговорио да не зна, није много обраћао пажњу, јер га то није интересовало, имао је своје обавезе тако да не може прецизно да каже колико лица је ишло са њима.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли може да објасни шта значи када је изјавио да је двоје, троје лица шетало са њим, сведок је одговорио да је то претпоставио и онда је тако рекао да је још неко био у друштву, али не зна ко је био.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је сведок познавао [REDACTED], сведок је одговорио да јесте и видео га је неколико пута.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је некада видео [REDACTED] и њега заједно, сведок је одговорио да не зна и да се тога не сећа, није сигуран, јер је [REDACTED] видео онако у пролазу кроз Кожухе и једном у Осечанима, то је све што је видео.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је [REDACTED] ишао сам или је имао пратњу уз себе, сведок је одговорио да то не зна, није сигуран, долазио је неким возилом и претпоставља да је још неко био са њим.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли познаје [REDACTED], сведок је одговорио да га познаје.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли зна да ли су се [REDACTED] дружили, сведок је одговорио да не зна ништа о томе ко се са ким дружио.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли зна да ли се још неко од тих момака који су дошли представљао као четник пошто су их звали четници, сведок је одговорио да су они сви рекли за себе да су четници, али један међу њима се представљао као Нешо четник, а ови остали како су се звали нема појма.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли су их све звали четницима, сведок је одговорио да је била нека прича током читавог рата да су сви који су бранили Републику Српску четници и тако су се сви и називали, а и они који су бранили и Крајину све су то били четници.

На питање председника већа да ли сведок познаје лице које му се у судници представило као Небојша Стојановић, сведок је одговорио да не познаје.

Сведок [REDACTED] у исказу на записнику о саслушању Центра јавне безбједности (ЦЈБ) Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 од 12.04.2011. године навео је да је пре рата живео у Швајцарској одакле се 1989. године вратио у родно место Кожухе, Општина Добој у кућу свог оца, где и данас има пријављено пребивалиште. По повратку у БиХ, отворио је угоститељски објект „Монако“ који се налази у центру Кожуха, а док се бавио угоститељством затекла су га и ратна дешавања на подручју БиХ током 1992. године. Мисли да је био почетак априла месеца 1992. године када су се мештани Кожуха организовали и формирали страже које су држали на обали реке Босне према Јоховцу, Которском и другим местима где је било већинско хрватско и муслиманско становништво, а која места су се налазила са друге стране реке, а све у циљу спречавања упада њихових снага у Кожухе. У то време у Кожухе су пристигле и прве избеглице односно лица српске националности са подручја Ритешића и Мајевца где су се водила ратна дејства. Свакодневно је одлазио на стражу, а слободно време је проводио код куће и водио послове кафане у којој је радила конобарица [REDACTED]. Крајем месеца априла 1992. године код њих у селу први пут су се појавили непознати наоружани униформисани припадници из Републике Србије који су себе називали „Шешелјевци“, а касније и „[REDACTED]“. Ти људи су у пар наврата пролазили кроз Кожухе из правца Врањака у правцу Грабске са разним возилима која су одузимали од локалног становништва, некад су кратко застајали у центру Кожуха и неконтролисано пуцали из аутоматског оружја, а потом су продужавали даље. Убрзо након тога преузели су контролу у селу, издавали су наређења ко ће држати стражу и друге ствари што им је полазило за руком, јер је међу мештанима завладао страх и нико им ништа није смео имајући у виду тадашњу ситуацију у Добоју и Модричи где је стање било тешко. Једном приликом је та лица затекао у својој кафани где им је [REDACTED] служила пиће, били су добро попили и један од њих је лупао по покер апарату, а у намери да смири ситуацију рекао је [REDACTED] да им да пиће на рачун куће. Тада је један од њих који је лупао по покер апарату питао ко је он, на шта му је одговорио да је власник кафане и да части туру пића, а да остало треба да плате и да не разбијају покер апарат. Тада је упознао неке од њих, знао их је по надимцима [REDACTED], Четник и [REDACTED] и они су говорили да су дошли да организују одбрану и да их морају слушати.

Након тога су долазили поново у кафану, међу њима је био и њихов командант по надимку [REDACTED] који је долазио у Кожухе, а мисли да им је команда била у Врањаку. Највише од свих у Кожухама је боравио „Четник“ за којег је касније сазнао да се наводно зове Нешо - Небојша и звали су га Нешо „Четник“, имао је између 24 и 30 година, био је средње грађе, висине између 1,75-1,80 цм, коса му је била ошишана са стране, а по средини главе је имао косу ширине око 3цм и иста се пружала од чела и завршавала на врату. Тај момак је за себе говорио да се вратио из Швајцарске у Србију, где је приступио у добровољце и да је ишао на Вуковарско ратиште одакле је и дошао у БиХ, Нешо је свакодневно мењао возила, а код себе је имао више врста ватреног оружја од пиштоља до аутоматске пушке. Бојали су се сви и избегавали су сусрете са Нешом „Четником“, јер је Нешо у међувремену сазнао да је жена [REDACTED] муслиманске националности и да му се син зове [REDACTED]. Једном приликом је наредио да се затвори локал, дошао је Неша „Четник“ и питао га је због чега је локал затворен, а када му је објаснио да нема ко да ради, јер се [REDACTED] боји свакодневних ексцеса Нешо је рекао да га је [REDACTED] поставио за команданта кризног штаба у Кожухама и наредио му је да мора да отвори локал, а да ће [REDACTED] бити мобилисана и радити у локалу за потребе војске, што је он и морао да учини.

Колико се сећа био је почетак маја месеца 1992. године када је Нешо „Четник“ у Кожухе довео непознатог младића, старости око 20-25 година који је био ситније грађе, висине око 1,75 цм, дуге црне косе, имао је на себи црни комбинезон. За тог младића је Нешо тврдио да је усташа из Оцака, да је наводно везиста, јер је код себе имао моторолу и да га је он лично заробио. Одвео је тог младића у просторије Дома у Кожухама, где га је испитивао, мисли да га није тукао, јер није видео повреде на том момку. Накнадно је сазнао да је заробљени младић хрватске националности, да се зове [REDACTED] и да је из Оцака, а Нешо Четник га је водио по селу тако да су одседали у кафани „Код Шиле“, која се налазила у центру Кожуха, где је радила [REDACTED] и где су припадници [REDACTED] групе свакодневно седели и пили. Убрзо након тога Нешо „Четник“ је одвео [REDACTED] на обалу Босне како је говорио да га убије, али је прошло дуго времена када су се обојица вратили и било је очигледно да Неша „Четник“ жели да застраши [REDACTED]. Дан или два након што је [REDACTED] доведен у Кожухе у преподневним сатима затекао је Нешу „Четника“ и [REDACTED] како ручају пилетину у његовом локалу, коју им је по Нешином наређењу донела његова покојна супруга [REDACTED]. Том приликом су водили опуштен разговор и причали су о неким доживљајима из Швајцарске из дискотеке, тако да је могао да закључи да се они познају од раније из иностранства. Такође је приметио да је [REDACTED] био ошишан на ћелаво, све време су се шалили и зезали и само у појединим тренуцима Нешо „Четник“ би прекидао [REDACTED] у разговору и убацивао питања о хрватским положајима, са чиме располажу од наоружања. Испред локала је било доста мештана, мисли да је тада од [REDACTED] или [REDACTED] сазнао да је наводно за Ивана крај реке Босне ископан рака. Неко од мештана га је питао да ли хоће Неша „Четник“ стварно да убије [REDACTED] на шта је он одговорио како не верује да уопште намерава тако нешто, а у прилог томе је ишло и то што га је већ једном водио на стрељање па вратио, самим тим је било јасно да се знају и да га Нешо само застрашује да би му [REDACTED] одао информацију о јавним позицијама хрватских снага у Оцаку. Истог дана између 21,00 и 22,00 сата био је у селу када је затекао Нешу и [REDACTED] не сећа се да ли му је Нешо наредио да крене са његовим возилом на стражу или да иду да обиђу стражу на реци Босни, али се сећа да је ушао у возило на место возача, [REDACTED] је био на месту сувозача, иза [REDACTED] је седео Нешо, а иза њега налазио се [REDACTED] који се као и друга деца из знатижеље стално вртео по центру Кожуха. Тада су се упутили према реци Босни где су биле распоређене њихове страже да би у једном моменту Нешо рекао да скрене лево, питао га је зашто ту скрећу с обзиром да се стража налазила на другом месту, али му је Нешо одговорио да

само скрене, а да [REDACTED] треба да покаже где је ископана рака. Све ово му је изгледало као зезање са циљем да се [REDACTED] застраши, скренуо је лево како је Нешо наредио и наставио да вози према Дјеловачким барама које су удаљене од центра Кожуха око 500 метара, а када су дошли до места где је наводно била ископана рака изашли су из возила, а фарови су остали упаљени, и сви заједно су кренули пешке неких 20-ак метара. Док су пешачили Нешо је питао [REDACTED] да ли су извршили наређење и ископали раку, а [REDACTED] је показао на место где се налазила рака. Одмах потом Нешо је наредио [REDACTED] да сиђе у раку и да клекне, што је [REDACTED] учинио, питао га је да ли има неку посебну жељу, на шта је Иван одговорио да жели да запали цигару, коју му је Нешо дао и наредио му је да изрецитије „Оче наш“, што је такође [REDACTED] урадио. Мисли да је тада [REDACTED] преко главе ставио некакву кошуљу, а Нешо „Четник“ је извадио свој пиштољ „колт“ и питао њега и [REDACTED] ко ће од њих двојице да пуца. Када су они то одбили почео је да пуца у правцу [REDACTED], а у моменту када је испалио први метак окренуо се леђима, јер није могао да гледа. Пошто је испуцао метке из „колта“ истргнуо му је пиштољ, дугу деветку, којаму се налазила за појасом са десне стране и испразнио је цео шаржер. Када се окренуо видео је да је све метке испуцао у [REDACTED] који је био мртав, Нешо се тада окренуо према њему и [REDACTED] и рекао „ви сте пичке, један ујко је мање“. Како се већ приликом првог пуцња окренуо леђима од [REDACTED] и Неше није му познато да ли је Нешо пуцао [REDACTED] у леђа или са предње стране. Мисли да је тада Нешо њему вратио тај пиштољ и рекао да иду назад у село, а [REDACTED] је наредио да закопа раку у којој се налазило [REDACTED] беживотно тело, а он је на то питао „како ћемо оставити овдје дјете“, те су сачекали да [REDACTED] закопа раку, а потом су се вратили. По доласку у село, [REDACTED] и он су отишли својим кућама, док се Нешо удаљио у њему непознатом правцу. Већина тих војника који су дошли били су униформисани, нису имали посебне ознаке на униформама, а не верује да су били у саставу неке регуларне војне јединице и мисли да се радило о паравојној формацији. Познат му је [REDACTED], он је исто годиште као [REDACTED] и дружио се са њим. Колико се сећа критичне вечери није ишао код [REDACTED] куће, а да ли је то евентуално чинио Нешо „Четник“ пре него што је дошао по њега или након [REDACTED] убиства није му познато. Навео је да је пиштољ калибра 7,9мм тзв. „дугу деветку“ дужио кратко време, не сећа се шта се касније десило са тим пиштољем.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине КТИ бр.3/16 од 14.01.2017. године навео је да су априла месеца 1992. године дошли Шешељеви или [REDACTED] људи, нису тачно знали у селу, али је било познато да је био неки командант кога су звали [REDACTED] и ишли су на Босну и организовали стражу, а имали су и неког команданта чете. Док нису дошли живели су нормално, јер рат још увек није почео код њих. Када су ти људи дошли радили су шта су хтели, водио их је на стражу Небојша звани Четник и он им је био командант, он је распоређивао и наређивао и они су дошли из Врањака, а одлазили су у Општину Модрича. То се све дешавало у месту Кожухе, ту је био неки командир чете, он је организовао да иду на Босну на стражу, а река Босна је раздвајала од непријатељске војске и они су доле ишли и давали стражу. Имао је сусрете са тим људима, јер је имао угоститељски објект и они су ту навраћали, пили, лупали, пуцали и свашта радили, а како нису плаћали због тога је одлучио да затвори локал, али је морао поново да га отвори, јер му је то наредио Небојша Стојановић. Иначе Небојша је дошао и боравио у Кожухама, а да ли је постављен од стране [REDACTED] и како се ту нашао то му није познато. Био је Небојша сваки дан присутан и све време је био ту, са њим су долазили и неки [REDACTED] и сваки дан су долазили другим аутом, БОВ-ом, троцијевцем.

Сећа се да су били заробљени неки Хрвати и један од њих је остао тај [REDACTED], он је момак имао дугу косу и Небојша га је водио са собом, ошишао га је и водио га је у

Босну да га стрелја, не зна шта све није било и све време су били заједно. Спавали су заједно у Дому и водио га је више пута на стрелјање. Наиме, Неша је рекао „водим га стрелјат“, мисли да га је пре тога и ошишао и у селу су „контали“ да он на тај начин добија информације од њега и да га препада. Једне вечери му је Неша рекао да вози, [REDACTED] је седео напред, мислио је да иду у обилазак страже и након неких 500 метара према реци Босни, у Дјеловачкој ћуприји, Небојша му је рекао да скрене. Када му је рекао да скрене сазнао је да је Небојша наредио да се ископа рака, са њима је био и мали [REDACTED]. Пошто нису могли да прођу колима, јер је била мочвара и блато дошли су горе и Небојша је питао [REDACTED] да ли је извршено наређење, а када је то организовано њему није познато. Потом је Небојша питао која је [REDACTED] задња жеља и да запали цигару и дао му је „Оче наш“ да прочита. Потом је Небојша извадио „колт“ и почео је да пуца, а он се окренуо, јер није то могао да гледа и није то ни очекивао да ће се десити. Пре тога им је Небојша понудио да имају „ватрено крштење“ и да га они убију, али му је он рекао „ма дај шта ти је“, Небојша му је на то одговорио „не, не, шта ти је, јеси нормалан“ и када је Небојша опалио он се због тога окренуо. Пуцао је колико је имао метака у том „колту“, не зна тачно колико је метака испалио и није га убио одмах, тада је Небојши истргао пиштољ, стресао се и згрозео. Зна да Небојша није одмах убио тог [REDACTED], јер је крклао након што га је упуцао. Не зна да ли је викао нешто у смислу „уби ме“, не може да се сети свега, јер му то није био уопште леп приказ. Потом је Небојша рекао „један ујко мање“, и рекао је да га [REDACTED] закопа, али је он рекао „где ћемо оставити дете ту само човече, ноћ је шта ти је“, па су сачекали да [REDACTED] згрне то и он је мало и помогао [REDACTED]. Потом су дошли у село и отишао је кући да дође себи од свега тога. Није познавао [REDACTED] пре овог догађаја, а отишли су до тог места возилом „Југо Скала“. Иначе [REDACTED] и Небојша су разговарали пре овог догађаја и његова покојна супруга им је пекла пиле, седели су и причали о неким њиховим догађајима, јер су се знали из Швајцарске, а то је схватио из њихових разговора. Навео је да је био задужен митраљезом и пиштољем, имао је велики митраљез „педесеттројку“ и то је носио на Босну. Ништа није питао Стојановића после тог убиства, само је гледао да се што пре макне, да иде кући да се умије и да дође себи. Након овог догађаја виђао је Стојановића, сећа се када је дошла Војна полиција, похапсили су их и зна да су питали где је „Четник“ њега није било и нису могли да га нађу, јер је имао неки гипс и отишао је, а не зна због чега је имао тај гипс.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је у време рата у Добоју била касарна и војска, као и да ли је функционисала цивилна полиција у наведеном периоду, сведок је одговорио да су биле касарна и војска у то време и нема чега није било. Није било цивилне класичне полиције, то је све било ангажовано са стране и постојала је таква врста полиција.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је почетком маја био напад на Модричу од стране српских снага и ко је учествовао у том нападу, сведок је одговорио да је било борби у Модричи и Добоју. Чуо је за јединицу Б-52 чији је командант био [REDACTED], а не зна да ли је та војска упала у Модричу почетком маја.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је можда после тих догађаја односно дешавања у Модричи заробљен [REDACTED] или не, сведок је одговорио да то не зна.

На питање адв. Милана Милосављевића колико је људи било на стражи када је он давао стражу и шта су тада носили од оружја, сведок је одговорио да се стража налазила на реци Босни, а оружја је било свакаког, он је носио војни пиштољ „деветку“ и прво је дужио митраљез, задужио га је када су кренули на стражу на Босну, а после је све то раздужио и отишао је у минобацачки вод.

Навео је да војска долазила разним аутомима, не зна ко је све возио, мисли да Неша није долазио аутом, увек је возио неко други. Када су кренули критичне вечери било је

09.00 или 10.00 сати увече, пут је водио ка реци Босни, а након неких 400-500 метара налазила се Дјеловачка ћуприја и када су дошли до тамо, Неша је рекао да смота лево, тамо је већ било блато, ту су изашли и онда се издешавало шта се издешавало. Када су изашли су из аута и ишли су отприлике 20-30 метара, није сигуран колико тачно. Што се тиче [REDACTED], он је имао дугу косу, после га је Неша ошишао, имао је неке маскирне панталоне и црну кошуљу. Када је дошла војна полиција да тражи Нешу он није пријавио да је Неша убио [REDACTED]. Када је позван први пут да сведочи питали су га шта му је познато о убиству [REDACTED] и он је рекао све што зна, а против њега никада није вођен поступак за убиство [REDACTED]. Колико се сећа Неша је носио „колт“, имао је више оружја и мењао је оружје, сви су имали оружје у изобиљу, не сећа се какав је био тај „колт“ којим је пуцао Неша на [REDACTED]. Навео је да је Неша имао велику крсту, а био је обријан са стране, не зна да ли је имао реп.

На питање браниоца опт. Стојановић Небојше адв. Момчила Минића да ли је сведок критичне вечери ишао до куће [REDACTED] и тражио од његове мајке ашов који његова мајка није дала, јер је од раније чула причу да Неша Четник има намеру да убије заробљеног младића, као и да сведок није излазио већ је по гласу препознао [REDACTED] глас, сведок је одговорио да је његов надимак [REDACTED], а да он није ишао ни по какав ашов. Није видео да је оштећени [REDACTED] имао повреде. Не може да се сети колико је прошло времена од како је [REDACTED] заробљен па до тренутка када је погубљен, можда недеља, а можда и више. Не зна када је [REDACTED] заробљен, не зна колико људи је било заробљено и колико је [REDACTED] остао у Кожухама, остали су отишли даље, а не зна да ли су отишли у Копривно, Модричу или Врањак.

Навео је да су те вечери, када је погубљен [REDACTED], седели у колима тако што је [REDACTED] седео поред њега, Четник је седео иза [REDACTED], а мали [REDACTED] је седео иза њега. Навео је да му је пиштољ стајао са стране за појасом, са десне стране више ка леђима, [REDACTED] је био у раки, „Четник“ је био ту, [REDACTED] па он, стајали су један крај другог, не зна ка коме је [REDACTED] био окренут, јер је био у раки, запалио је [REDACTED] цигару и читао је „Оче наш“, не зна да ли је клечао, није видео ни леђа ни стомак, не зна ни колика је рака била ископана, Небојша је први стајао, поред он и онда је стајао [REDACTED]. Када је опалио први метак није веровао да ће Неша пуцати, окренуо се и више није могао да гледа и онда је [REDACTED] њему викао „уби ме, докусири ме“, шта је рекао више ни не зна. Не зна да ли му је пуцао у чело или потиљак, или у тело, Неша му је дао цигару и тога се сећа. По његовој процени испалено је 7-8 метака из оба пиштоља, не може тачно да прецизира. Још је навео да му је Небојша узео пиштољ да га докусири, да заврши, јер је [REDACTED] крклао доле и викао да га убије.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 11.12.2017. године навео је да није присуствовао када је убијени младић заробљен и доведен у село, нити када је одведен. Ништа му није познато о томе, јер су у то време били деца, а по селу се причало да је тај младић одведен доле, да је убијен и закопан. Потом су њих неколико, све деца отишли до места где се причало да је закопан и [REDACTED] је почео да копа, али је почело да смрди, па су се склонили са стране и [REDACTED] је то загнуо. Не може да се сети када су то ишли, можда је било неких два до три месеца након што је тај младић убијен, кроз село је „ишла“ прича да је пуштен и да је само можда убијен, те су деца из села чисто из радозналости отишли да то виде. Када је [REDACTED] то ископао, леш није ни видео, стајао је са стране и када је почело да смрди само се склонио. Наишла је сеоска стража и [REDACTED] је то загнуо, сели су на трактор и отишли су одатле. То место где је закопан тај момак је у Кожухама у ливади према реци Босни, неких 3-5 километра од села. Када су ишли да откопавају тај леш били су поред њега били су још и [REDACTED], а [REDACTED] је отприлике знао где је закопан леш, показао им је место, рекао им је да је

то било негде код моста, а [REDACTED] је копао. Том приликом [REDACTED] није причао ко је убио то лице и ништа није говорио. Када је откопано тело није видео ништа, јер је стајао 5-6 метара од места где је [REDACTED] копао. Није му познато лице Неша „Четник“, није ни чуо за њега, зна да је долазила нека војска у Кожухе, а он није присуствовао ни заробљавању ни одвођењу, јер је из сасвим другог села. Није му познат идентитет [REDACTED], нити му је познато којој је формацији он припадао. У то време у Кожухама је било војске Републике Српске и са [REDACTED] никада након овог догађаја није причао о овоме што се десило. Познат му је [REDACTED], зна га одавно и у време рата је имао дискотеку.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 19.09.2019. године навео је да је за време ратног стања 1992. године имао неких 17 година када се по селу пронела прича да је неко заробљен и после тога и да је убијен и стрелан. Неколико младића из села [REDACTED] и он су сели на трактор и отишли су до места где се причало да је тај био убијен и [REDACTED] је почео да копа лопатом, коју је понео од куће, а остали су стајали неких 7-10 метара и почео је да се осећа смрад. Наишла је и војна стража из Босне, онда су сви сели и отишли, а он тада није ни видео леш. Мисли да је [REDACTED] рекао да је неко заробљен и одведен, као и да је убијен и да је он томе и присуствовао и онда је њих и одвео да им то и покаже. То лице што је било заробљено и убијено он није видео пре тога, јер је то био војни део.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића колико је било одстојање од места где је [REDACTED] копао до места где је стајала стража, сведок је одговорио да није стајала стража то је стража која је наишла из правца реке Босне и пешке су ишли према Кожухама.

На питање адв. Милана Милосављевића колико је растојање од реке Босне до тог места где су копали и где је била гранична линија, сведок је одговорио да је можда било једно два километра и гранична линије је била на Босни.

На питање адв. Милана Милосављевића колико је отприлике било лица на стражи у том тренутку, сведок је одговорио да не може да се сети и да их је можда било двојица или тројица, а можда и четворица.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је [REDACTED] док су били на трактору, причао о догађају који се догодио и како се тачно одиграо, сведок је одговорио да њему није причао, али је само рекао да је био сам присутан и да је немогуће да тај момак није убијен, јер је био присутан када је убијен.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је [REDACTED] причао ко га је убио, сведок је одговорио да је Мирослав рекао да га је убио тај Небојша.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је у време борбених дејстава у Кожухама била успостављена нека власт Територијална одбрана и да ли је било неке команде, сведок је одговорио да су биле команде и била је успостављена власт.

На питање опт. Небојше Стојановића колико је удаљена река Босна од места где су наводно нашли леш, сведок је одговорио да је то било отприлике два километра.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 11.12.2017. године навео је да је после рата чуо име [REDACTED], да је наводно тај [REDACTED] убијен у Кожухама, мисли да је то било 1992. године. По селу се причало да је неки младић доведен и да је убијен, а неки су причали да је пуштен. Једном приликом [REDACTED] и он отишли су да откопају леш да виде да ли је заиста убијен, отишли су доле да траже, [REDACTED] је почео да откопава, откопавао је на више места, остали су стајали и гледали и када је почело да смрди одмакли су се, а [REDACTED] даље није копао, леш није ни откопан, јер је [REDACTED] само започео копање. Потом се појавила стража која је била крај Босне на граници са Ритешћем, прилазили су им и они су

закопали, а након рата је чуо да је тај леш ископан и да је одвезен. Не зна ништа да каже ближе о том [REDACTED], после рата се причало да је био снајпериста. Није се по селу причало ко је убио [REDACTED], помињани су неки „Шешелјеви“, али пошто је он у то време имао 16 година није ни обраћао пажњу на то, а војске је било свакаке. Иначе они су отишли да откопају леш, јер су били знатижељни, не сећа се ко је рекао где је леш закопан, већином су људи причали да је убијен код тог неког мостића. Никада није разговарао са [REDACTED] о убиству и њему [REDACTED] никада ништа није причао о том убиству. Не сећа се да је ишао више пута до места где је закопан [REDACTED], а уколико је неко рекао да јесте онда је можда и тачно, али се не сећа да је ишао. Не сећа се да је ико од заробљеника био у Кожухама, познат му је [REDACTED], зна га лично, можда је био припадник неке војске, не зна да ли је носио пиштољ, а никада није видео Небојшу Стојановића.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 20.02.2020. године навео је да је у време критичног догађаја имао 16 година, касније кроз приче чуо је да је доведен и убијен неки Хрват, а било је прича и да није убијен.

На питање председника већа да ли се сећа шта је чуо да се причало, сведок је одговорио да се причало да је доведен неки Хрват из Модриче са силоса, да је држан у Кожухама и да је касније убијен, то је нека та прича која се причала.

На питање председника већа да ли му је нешто познато о ископавању неког леша, сведок је одговорио да му је познато, јер су после неког времена, не може да се сети колико времена је прошло откад је тај момак убијен, њих тројица или четворица ишли да траже леш, јер се причало да је доле момак убијен и закопан, тражили су и откопавали. Нешто јесу откопали, а сад да ли је то био тај момак или није, то не може да тврди, зна и био је присутан када се то копало и када се тражило, био је [REDACTED] и не може да се сети ко је све био, зна да је јако смрдело, нешто су откопали, а да ли је био леш не зна.

На питање председника већа да ли је тада са њима био [REDACTED], сведок је одговорио да је и он био са њима, не може тачно да се сети да ли их је било тројица или четворица.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је приликом ископавања био са њима и [REDACTED], сведок је одговорио да је био и он, његов надимак је [REDACTED]

На питање адв. Момчила Минића да ли је био присутан [REDACTED], сведок је одговорио да није.

На питање адв. Момчила Минића да ли је добио неки новац за то ископавање, сведок је одговорио да није добио новац.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли му је познато да је [REDACTED] добио неки новац, сведок је одговорио да му то није познато, то сада први пут чује.

На питање адв. Момчила Минића који је био његов мотив да иде у то ископавање, сведок је одговорио да је тада имао 16 година, причало се о томе да је тај момак убијен, а они су хтели да виде да ли је стварно убијен или није убијен и то им је био мотив.

На питање адв. Момчила Минића ко је још био присутан приликом откопавања и касније, сведок је одговорио да су били [REDACTED], звани [REDACTED].

На питање адв. Момчила Минића да ли му је познато да ли су после долазили неки људи, сведок је одговорио да се причало да када су они то радили да је нека стража пролазила, да су неки људи пролазили, а не зна да ли су гледали или нису и неће ни да улази у то, а он није видео људе, ни стражу.

На питање адв. Момчила Минића да ли су долазили још неки људи, осим те страже, сведок је одговорио да нису колико он зна.

На питање адв. Момчила Минића због чега је изјавио, на записнику о испитивању од 11.12.2017. године, да се појавила нека стража која је била доле крај Босне, на граници са Витешићем, да су неки људи ту прилазили, сведок је одговорио да је тако чуо и то и сада тврди, ништа не тврди другачије [REDACTED], који се спомиње и за њега је чуо да је био. Зна да се стража враћала, да се о томе причало, да су неки људи гледали, он није био, ни гледао лично, али му је тако речено, не сећа се ко му је то рекао, не може да се сети да ли је неко остао после њега.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића ко га је одвео на место где је закопан [REDACTED] и ко му је показао место, сведок је одговорио мисли да му је рекао Мирослав Марковић, али не сме да тврди сто посто, јер није сигуран.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли су из првог покушаја нашли место где је закопан леш или су трагали за тим местом на наведеној локацији, сведок је одговорио да нису одмах нашли, можда из другог или трећег покушаја, није сигуран.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли му је познато да је на тој локацији било још страдалих у гробовима, сведок је одговорио да колико он зна није.

На питање опт. Небојше Стојановића од кога је чуо комплетну причу, сведок је одговорио да се сада ни не сећа, причало се, а од кога је директно сазнао, то не може да се сети.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли му је нешто рекао [REDACTED] [REDACTED] сведок је одговорио да се не сећа, он му је рођак, дружили су се у то време, појма нема ко им је то рекао, зна само да је кружила прича по селу.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли сведок може укратко да исприча шта се причало, сведок је одговорио да се у селу причало о томе да је доведен тај неки Хрват „црнокошуљаш“ из Модриче, да је био снајпериста, то је оно што је он слушао и да је доведен са силоса из Модриче, не може тачно да се сети колико се ту задржао и да је касније одведен и убијен доле, то је нека прича која се вртела. После неког времена, не зна колико је прошло, ишли су да откопавају и траже доле и никада му ништа директно ни [REDACTED] нису рекли, то су више чули од других људи. Не сећа се да је [REDACTED] дошао код њега кући и да му је нешто рекао о томе.

Сведок Анто Блажановић у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 28.02.2018. године навео је да је прошло 20 година од критичног догађаја и да није био присутан на месту где је тело ископано, односно није присуствовао ексхумацији, тело је донесено 21.11.1998. године када су рађени прегледи и других скелета односно тела. Између осталих тела прегледано је и тело за које је утврђено да се ради о [REDACTED], јер су били присутни његови, мисли отац и сестра. Идентитет [REDACTED] је утврђен класичном методом, а у то време није коришћен метод одређивања идентитета уз ДНК, већ је коришћена класична судско-медицинска метода која је темељена на неким антрополошким вредностима које су утврђене током прегледа тог скелета. Не сећа се да ли је радио по писменој или усменој наредби истражног судије, али већина или готово сва деловања вештака у циљу ексхумације идентификације су биле на основу писмене наредбе. Постојала је могућност да се уради и на основу усмене наредбе, јер је то било убрзо након рата, било је пуно неспоразума током првих ексхумација па су онда мењани усменим захтевима истражног судије. Приликом вршења обдукције [REDACTED] нађене су две ране на глави, које би могле одговарати деловању пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја, а са друге стране био је велики дефект лобање у темено-чеоном делу који се може видети након проласка пројектила због пуцања костију, а да се током ексхумације ситни фрагменти костију свода лица и базе лобање не покупе, па да има онако реституцију лобање и један такав фрагмент од изломљених костију, један такав дефект и да има на костима свода лобање два дефекта који одговарају какав се види код проласка пројектила

испаљеног из ручног ватреног оружја. Осим тих утврђених промена на глави, нађено је на десној руци преломљена лактна кост или фригма. Овакав прелом је по правилу одбрамбени, јер кад се ставља рука испред себе да се брани од неког тупог тврдог механичког средства који иде према особи на коју се пуца очито је тај део лактна кост изложена удару и апсорпцији кинетичке енергије механичког средства који делује у општећеног. Не може се знати са које даљине је пуцано у општећеног и то је немогуће рећи. Наиме, ако је било из апсолутне близине могу се видети трагови барутних честица око улазне ратне с обзиром да је скелетирано и да је од 1992. године па до ексхумације је прошло 6 година, мека ткива на којима се задржава ако је из апсолутне близине, а и ако је из релативне даљине и из апсолутне даљине онда је немогуће, јер нема барутних честица и нема знакова деловања пламена у подручју улазне ране. Било је и неких делова одеће, то је наведено у спољном прегледу и обдукцији леша где је код прегледа одеће и предмета наведено да се уз телесне остатке налазе делови џепа црних панталона, ногаивце црних панталона, црни ластиш то је гумени појас панталона и атлет мајица, са трегерима, са црним и зеленим попречним пругама и то је било све од одеће уз леш. Тело је неко други ексхумирао и донео, на самој ексхумацији односно вађењу леша из гробнице није био присутан. Обдукција се вршила у Оцаку мисли да је то било у дворишту полицијске станице, али није сигуран и не сећа се детаља. Остаци тела су предати комисији, која је у то време постојала, а он је био одређен да одради стручни део посла да се утврде антрополошке карактеристике односно да се одреди пол, годиште, да проба да утврди идентитет тог леша, а као и да се утврди узрок смрти. Наредбу за вршење обдукције обично је добијао неколико дана раније, али то није увек било тако, већ су некад добијали исти дан када треба да се врши обдукција. Наредба је добијана од истражног судије и није постојала могућност да учествује тужилаштво, већ су то радили судови. Верује да је и критичном приликом била писмена наредба, јер је било још тела која су прегледана тај дан, када је прегледан и леш [REDACTED]. Мисли да је то тако било, али не може са сигурношћу да тврди, јер је прошло 20 година од тог догађаја. Не сећа се да је био у Кожухама и мисли да је леш донет, а могуће је да је било и другачије. Наредба је морала да постоји, јер није могао лекар сам да одлучује да ће доћи да врши неку обдукцију, морала је постојати нека врста наредбе усмена или писмена, док је већина наредби била писмена. Не сећа се када је вршио обдукцију, али како је на записнику уписан датум 21.11.1998. године као датум секције, то је онда и било тог дана, јер је увек писао датум секције и то је исправан датум. Увек је писао дан када се вршио преглед, то је нешто што се подразумева и пише датум када је рађен налаз. Присуствовао је идентификацији, јер је прегледао тела и његова дужност је била да предочи оно што је пронашао у антрополошком смислу, полу, годишту, висини, покаже одећу, укаже уколико постоје неке аномалије на костима преломи за које родбина зна, јер је то био један од начина на који се прихватао идентитет тела. Када се све то сакупи онда се закључи да ли тај скелет одговара том идентитету или не одговара. У конкретном случају, што је важно, није дошло до замене зато што је гробница појединачна и зато што су се подаци које је родбина изнела слагали са оним што је антрополошки утврђено прегледом леша. Прво се врши обдукција а потом идентификација и то је стандардна процедура, јер се прво морају утврдити чињенице, а онда те чињенице изложе породици и онда се покушавају ускладити антрополошки подаци који су сазнати из прегледа тела са оним што породица нуди. Не може се тело идентификовати, а да претходно није прегледано. У конкретном случају не сећа се када је рађена идентификација, можда чак и исти дан, да је родбина чекала, јер је он чињенице које је утврдио написао на папир и после се то прекуцавало, потписивало и овакав узорак је послат суду. Мисли да је родбина преминулог била присутна и да су чекали оно што су они пронашли и да су после тога разговарали и показивали одећу и антрополошке податке када се прерачуна висина и све остало, мисли да је то било исти

дан, мада није сигуран. Увек постоји излазна рана која је шири и метак ради исто и када ради са унутрашње стране, на унутрашњу ламелу и онда ради исто и лекарски дефект који се код излазне ране отвара пут напоље, а код улазне ране он се отвара пут унутра и то је увек тако. На фотографији која је обележена бројем 6 је дефект који је лоциран чеоно-темено десно и с обзиром на оно што се види на овој фотографији одговара излазној рани, јер је сам дефект отворен у појединим деловима попут левка пут споља, а на слици број 5, фотографији, на њој се види дефект приближног промера 09 до 1цм а који одговара по својој морфологији улазној рани без обзира што је фотографија поприлично лоша. Могла се утврдити путања пројектила, али то није наведено, али требало је, јер су ово били рани радови када погледате то иде некако од натраг па у напред и лагано одозго пут доле, али фотографија није најбоља за тумачење. Ово су ретка испаљења два пројектила један за другим, наравно која нису одвојена тако је наведено и пише у средњем делу десне темене кости, у потиљачном делу кости и онда су стајала два улазна дефекта, а како се радило о живом ткиву тело се код сваког контакта са било чим и тада мења положај. Први пројектил са којим је, а то је тешко рећи, тело се миче и други пројектил није на истом месту него мења позицију на глави улази унутра и прави штету, оба пројектила су ишла од позади пут напред готово можда и у водоравној путањи, док пројектил лагано од натраг и бочни пут напред и лагано доле горе, и то може бити од овог на темену излазна рана. Улазне ране су позади са темена. Прелом уларне кости није настало деловањем пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја него врло вероватно од тврдог механичког средства. Ране у лобањи истог часа аутоматски производе смрт и смрт је тренутна. Једина тренутна смрт је, чак и пролазак пројектила кроз срце не изазива тренутну смрт зато што постоје резерве кисеоника и крви у мозгу и другим деловима тела, али пролазак пројектила кроз мозак истог часа престаје, нестајање свести и врло брзо након неколико секунди долази до застоја срца и свих виталних функција односно престанак дисања готово тренутно. Пролазак пројектила је врло специфичан и може настати само на један начин, а то је проласком пројектила кроз главу и он се утврђује обрисом. Мека ткива нису сачувана собзиром на 6-7 година разлике то је оно што је констатовано, и шта је било са меким ткивима не може се говорити јер су мека ткива у земљи скелетирана и не постоје више, кости су биле горе, ни једна тетива ни једна хрскавица све је било, а што одговара добу од 4-5 година.

Сведок Анто Блажановић у исказу на главном претресу дана 18.10.2019. године навео је да је специјалиста патологије и судске медицине. Вршио је преглед скелета из Кожуха и то је био један класични судско-медицински преглед скелета који је ексхумиран, доведен у Ошак, а он није присуствовао ексхумацији. Све што је установљено је да на глави постоје два дефекта који одговарају улазној рани, на десној затылној, на десној паријеталној кости и на затылном делу главе и да има дефект са десне стране 13х7 цм који одговара излазним ранама, јер када пројектил пролази кроз главу долази до тога да се кинетичка енергија преноси на текућину, у коју су утопљени различити састојци од протеина и масноћа и глава фактички експлодира, рашири се, створи се темпорална шупљина, попуца, кожа је еластична и издржи тај притисак када се мека ткива деструирају односно некрутизирају или иструну, оштећене кости се распу, али остану одређени белези и најчешће место уласка пројектила који се могу детектирати што је овде и учињено и осим промена на глави друге промене на телу нису уочене. На основу антополошких закључака дошло се до сазнања да је то релативно млада мушка особа старости око 20-23 године и да је висине око 184 цм. Наведено је да је узрок смрти неприродна, да је насилног карактера и последица деловања пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја у овом случају деловање тупо тврдог предмета би искључио, јер није било елемената да су то могла направити

два пројектила и сасвим је довољно да би се тупо тврди механички предмет или средство укључивало као могући начин nanoшења ових повреда.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се патолог може изјаснити који је смер пута канала ране, тих рана односно пут испаљеног пројектила, сведок је одговорио да је то врло тешко рећи на скелету, много је лакше када је тело које није трулежно промењено односно када постоје мека ткива, тада се виде и порозне ране на кожи и излазној рани, глава је очуваног континуитета и види се којим смером и којим каналом иде мозак, с обзиром да се на десној теменој регији налази улазна рана и да се налази негде затылно, очигледно је да су оба пројектила имала врло сличан готово паралелан ток. У конкретном случају дефект је на излазној рани та два пројектила која су величине 13,7 цми са десне стране, фактички су више десно, можда су мало са лева у десно ишла оба пројектила кроз главу готово паралелно.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тај пут или канал те ране равно одозго на ниже или одоздо на горе, сведок је одговорио да је немогуће говорити о положају тела у простору, али се може у односу на уста цеви и тај пројектил иде готово равно од напред према назад у односу на уста цеви, с тим да је глава могла бити у овом положају, да се испале два пројектила, у овом положају да је цев углавном окомита на улазну рану.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се може изјаснити о даљини са које је пуцано, сведок је одговорио да је немогуће зато што нема меких ткива, огарине и тетоважа барутним честицама се види на кожи, на костима нема, а и дуг је период од времена смрти па до ексхумације, то је скоро 8 година, тако да се такви трагови и не очекују на остатку тела односно скелета.

На питање председника већа да ли сведок може да прецизира у ком је положају била глава према цеви оружја, сведок је одговорио да је врло вероватно да су уста цеви била иза, уста цеви су била окренута задњој површини тела оштећеног. Период од 6 година је сасвим довољно времена за сва мека ткива, па тако да тетиве и зглобови нестану и иструну и да остане само скелет.

На питање председника већа да ли се сведок сећа да је имао наредбу да се изврши обдукција истражног судије, сведок је одговорио да је имао наредбу и мисли да је била истражни судија Марија Чолић, а Анте Рашић је вероватно био на увиђају.

На питање председника већа да ли је обдукција вршена у у полицијској станици у Оцацима, сведок је одговорио да је тамо вршено и тамо је била једна приручна дворана, заправо једна гаража у којој су монтирали неки сто, где су се у ствари те кости могле послати.

На питање председника већа да ли се сведок сећа да ли је био неко од родбине оштећеног и да ли је неко вршио препознавање, сведок је одговорио да је био неко од родбине, јер не може да се врши идентификација без пристанка родитеља и родбина је била сагласна, не сећа се да ли је био тата или сестра или су били обоје, давно је било.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли је у својој каријери икада учествовао у ексхумацијама, сведок је одговорио да се ексхумацијама бави од 1996 или 1997. године, а то је поприличан број година.

На питање адв. Момчила Минића да ли је учествовао у тренутку када се тело откопавало, сведок је одговорио да јесте, доктор је увек присутан и мора присуствовати ексхумацији, али у конкретном случају то није било тако.

На питање адв. Момчила Минића која је његова улога приликом ексхумације, сведок је одговорио да то зависи о чему се ради, најчешће су то масовне гробнице, три и више тела, да би се ексхумација обавила на коректан начин мора постојати коректан протокол, а у њему обавезно учествује специјалиста судске медицине, али може и патолог уколико је едукован. Није лако направити ексхумацију, није лако раздвојити кости више тела које су помешане, човек мора бити едукован и зато и постоји протокол

на који начин се откопава, на који се начин обележавају поједина тела, на који начин се дижу кости да не дође до мешања костију, а онда грешке у идентитету, поготово када се то радило са ДНА анализом, када је то био класични судско-медицински протокол. Веома је важно да неко ко познаје остелогiju, да једноставно речено направи разлику између два помешана тела или између камаре костију и да покупи оне које припадају особи чији се идентитет утврђује, барем већи део тих костију. Некада то није могуће са сигурношћу направити, напосто се ситне кости измешају као кости стопала, руку и ребра на које се врло тешко може добити ДНА узорак и онда такве кости не придружују телима него ставе као заједничке кости и покопају и такав је протокол.

На питање адв. Момчила Минића ко све присуствује ексхумацији, сведок је одговорио да он за то питање није квалификован. Постоје људи из суда, комисија, полиција, доктори, физички радници, понекад и по неки антрополог, зависи са колико новца се располаже.

На питање адв. Момчила Минића да ли сведок има сазнања ко је у конкретном случају све учествовао у ексхумацији, сведок је одговорио да то не зна, јер није присуствовао ексхумацији. То се дешавало 1998. година, када је било вулнерабилно време, односи недефинисани, поверење на ниском степену, долазило се на место где се мислило да има некаква гробница, копа се и нема и онда у једном тренутку, конкретно за случај [REDACTED] види се да су негде некад договорили, да ће неко неком дати тело за које знају да је то то тело, а којим је то путевима било то не може да каже.

На питање адв. Момчила Минића да ли је смрт била тренутна или није, сведок је одговорио да је била тренутна.

На питање председника већа да ли је могуће да смрт није наступила тренутно, а имајући у виду исказ сведока [REDACTED], који је навео да је оштећени молио да га убије, сведок је одговорио да није могуће, јер су два пројектила прошла кроз мозак и то је тренутно. Једино је озледа мозга, постоји тренутан губитак свести, тренутно мртав, јер срце може некад куцати три, четири, пет, десет минута, а може постојати некакав резидуални крвоток, мишићи умиру касније, али човек је мртав фактички проласком једног пројектила кроз мозак, а о два да се и не говори.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли вештак допушта могућност да је пуцано у лице па да је пуцано у неке друге делове тела и да оштећени буде жив, а након испаљеног пројектила у главу смрт је тренутна сведок је одговорио да он може одговорити само на основу скелета и да нема меких ткива. Смрт пројектилом испаљеног из неког ватреног оружја може наступити, а да при том кости нису оштећене, јасно је да пројектил може проћи између два ребра, погодити срце, изаћи између друга два ребра и онда је деструирано срце, готово тренутна смрт, а нема никаквих промена на скелету. Никаких промена на скелету осим на глави није било, а мека ткива су одавно нестала и самим променама на костима главе је механизам смрти онакав какав је већ навео да је пуцано отпозади у подручју задњег дела десне темене кости у подручју затылка и фактички пројектил пролази целом дужином десне хемисфере. Све остале кости тела осим костију главе су читаве.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли је тачно да је атлет мајица са црним и зеленим попречним пругама остала цела, а како је наведено у записнику од 20.11.1998. године, сведок је одговорио да се сада не сећа, по правилу уписују одећу какву нађу, увек опишу и личне предмете које је нека особа имала, уколико има докумената и то се описује и све што се нађе уз тело, то је важно поготово онда кад није рађена ДНА за идентификацију, јер родбина може препознати неке делове одеће, некакве стигме на костима, преломе и сличне ствари, увек се описује и предочава и постоји могућност да се на основу тога реши идентитет несталих.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли на основу тога што је наведено у записнику би значило да је атлет мајица цела и сачувана, сведок је одговорио да се не

сећа да се баш прецизно описује, начелно се уписује уколико је одећа остала цела и очувана и то се предочава родбини, као што се предочава и скелет, показују зубе, не улази се детаљно у описе и да се то ставља у записник, то се не ради тако.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли би се навело у записнику да су евентуално на тој мајци била оштећења од метака, подерине, сведок је навео да то није проблем судског медицинара, већ је то проблем балистичара, оштећења на одећи у земљи могу настати на различите начине, ако је тело дуго у земљи, корење које прораста може направити оштећења на одећи. Оштећења могу постојати и пре, може то бити нека стара мајица, тако да судски лекар није позван да тумачи оштећења, то ради балистичар или људи који се баве текстилом и знају на који начин до тога долази.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли сведок као експерт може да се изјасни да ли постоји разлика излазне ране у зависности од даљине и калибра, сведок је одговорио да је најважнија брзина пројектила. Код спорих пројектила улазна рана је већа од излазне, код екстремно брзих пројектила је улазна рана већа од излазне, код пројектила обичне брзине излазна рана је већа од улазне, зависи од облика пројектила, његове тежине, барутног пуњења и то је опет питање за балистичара.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је већи или мањи калибар и већа даљина у вези ове две ране, сведок је одговорио да је то питање за балистичара, питања везана за калибар нису његово подручје.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је на скелету приметилу неку урођену аномалију, сведок је одговорио да није.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 08.05.2018. године навео је да је дана 22. априла 1992. године група од четворо добровољаца из Вршца кренула у Београд, јавили су се у просторије Српске радикалне странке, одакле су их упутили у Бубањ поток. Тамо је требало да сачекају већу групу добровољаца Српске радикалне странке и да са њима заједно крену како је било договорено да бране стратешки важно место Босански Брод. Међутим, ту се нешто догодило кривицом [REDACTED], члана Главног одбора Српске радикалне странке, јер он није довољно водио рачуна о добровољцима које је странка упућивала. Требала је да стигне још једна група из Зрењанина и стигло је још њих четворица, било их је осам радикала који су чекали већу групу добровољаца Српске радикалне странке и требало је да крену организовано. Међутим, они су их тамо сместили и дигли руке од њих, упали су у неку групу добровољаца које није познавао, а многим не зна ни имена и Небојши није знао ни име све док то име није прочитао. Познавао га је као Нешу Четника и тада га је видео и упознао, а њих је било више, између 20-30 људи и хвалили су се да су били на Вуковарском ратишту и да су били искусни ратници. Што се тиче Неше Четника, он је био млађи од њега, имао је мало дужу косу и сада када би га видео не би могао да га препозна. Зна да је Неша из Кучева, јер је имао неке пријатеље у Кучеву и у разговору са Нешом констатовао је да имају и неке заједничке пријатеље. Кренули су са том групом, било је још добровољаца који нису припадали ни тој групи Вуковараца, нити Радикалима, него су дошли као добровољци у Бубањ поток и ту је извршена обука и наоружавање, сместили су их у аутобусе и одвели их преко Црне Горе у Требиње. Тада су са њима из Београда кренули униформисани људи, који су били смештени у 4-5 аутобуса док они нису били униформисани, јер није ни било униформи за њих. Кренули су сви заједно и стигли у Требиње, али је један из те групе Вуковараца рекао да му је отац био командант касарне у Требињу и да они неће да остану у Требињу. Пошто су били у истом аутобусу, захтевали су да се покупе и да се врате назад, јер су били предвиђени да иду у Босански Брод и тако је и урађено и вратили су се назад. Нису свраћали у Бубањ поток, а један аутобус се одвојио, јер је било још два аутобуса тих добровољаца који нису припадали ни једној ни другој

групацији и отишли су у Бијељину. Када су их у Бијељини ошишали до главе он је добио надимак „[REDACTED]“ пошто је личио на певача Луиса и то му је било ратно име. Потом су кренули ка Броду, али су се зауставили код Добоја према Модричи у селу Врањак, ту се поново раздвојила једна група предвођени неким [REDACTED] и кренула је у Брод, а друга група је по налогу човека који је био ваљда главни из Вуковара је остала ту, ту је случајно срео човека из Модриче и зна да се зове [REDACTED], а звали су га „[REDACTED]“ и био је ауто превозник у Модричи. Тада су се прикључили Територијалној одбрани, а тај [REDACTED] је био представник Територијалне одбране, сместили су их у неку просторију у школи, и требало је да чекају и да се организује акција уласка у Модричу и ослобађања дела Модриче који се зове Српска варош. То је био у мају месецу, одмах после Ускрса и чекало се да војна команда, јер је команда области била у селу Подновље и пуковник [REDACTED] командант пионирско-инжењерског пука, разради план акције да би се ушло у Модричу, а Модрича је била састављена из три дела Латинска варош, Ислам варош и Српска варош. Чекало се да се организује, да се Срби евакуишу из Модриче и да се одбрани тај део Модриче колико је то било могуће и да се уприличи акција да то буде изведено са што је могуће мање жртава. Група „Вуковараца“ у којој је између осталих био и Неша „Четник“ су били око те школе, где су били смештени пар дана, шетали су по околним селима, а шта су радили то нису смели ни да питају, јер су били врло дрски, безобрани и лако су потезали оружје чак и на њих. Десило се да се један од њих убио на наводно „Вуковарски фазон“ и говорили су да је извукао „тетејца“ ставио цев себи у уста и повукао обарач. Наводно су они то радили по Вуковару, али нису стављали метак у цев него су га избацивали као да хоће да се убије. Када се тај младић убио њих 20-ак је отишло за Београд да га наводно достојанствено сахране и од тих 20-ак само се можда њих четворица вратило, а међу њима је био и Неша. Вратили су се и уз пут негде опет седели са неким штабом Територијалне одбране из села Кожухе, па су тражили да они дођу код њих да им помогну и да се организују, јер је то локална територијална одбрана да они дођу код њих да им помогну и да се организују, да их ови устроје пошто су били искусни борци у Вуковару, тако су се они одмах одвојили. Пре него што су се ова четворица вратила са те сахране, акција је већ била договорена и кренуле су полицијске снаге, резервни полицајци и добровољци, али је њему речено да он остане као логистика подршка, а ови момци што су се вратили, та четворица, они су одмах отишли у Кожухе и долазили су само када им је нешто требало. Познато му је да су [REDACTED] превезли поред њега кроз Копривну тај „[REDACTED]“ и Неша „Четник“ и тај трећи који је био са њима не зна му име, војним возилом Пинцгауер и рекли су да су заробили [REDACTED] и да га возе назад у Добој. Он је видео тог [REDACTED] у црној униформи са косом до пола леђа и био је млађи мршав човек. Видео је када су стали испред команде Територијалне одбране само да се похвале како је заробљен [REDACTED] и како га воде у Добој. Рекли су да хоће да га предају војној полицији у Добоју, јер је тамо била главна команда. Не зна шта се даље дешавало са тим заробљеником, није га после тога ни видео и где су га водили и шта су му радили он то не зна. Касније је чуо причу од оних који су били у штабу да су се они водили по кафићима, Неша и та двојица, тројица који су били са њим и тај [REDACTED], то му је било чудно и смешно, а чуо је и причу да су Неша и тај [REDACTED] живели у Швајцарској у истом граду и да су имали истог дилера дроге и тиме се хвалио Неша. У кафићима док је седео са осталим саборцима, чуо је од неких људи да су они њега шетали по кафићима, дружили се са њим, а на крају га је наводно Неша натерао да ископа себи раку да легне и да је у тог момка пуцао из пиштоља Неша Четник. То се причало по Броду, али је то потпуно непоуздана и непроверена прича. Никада није разговарао са Нешом Четником, а причали су сељаци из Кожуха који су били у њиховом штабу да су чули причу од Неше, тако да он за ту причу одатле и зна. Када је пробијен коридор од Бања Луке до Београда враћени су у Београд.

Током 2011. године су долазила двојица полицајаца из Србије, контактирали су са њим телефоном и тражили су да дођу код њега кући да им да изјаву, што је он одбио. Након тога је отишао код ондашњег начелника ДБ-а и разговарао је са њим и онда је отишао у станицу Вршац, где је требало да да изјаву. Јесте потписао записник, јесте његов потпис на записнику, али тај записник први пут види пред Тужилаштвом, јер није добио свој примерак и није ни имао прилику да прочита тај записник. У записнику је наведено да је он наводно прочитао записник, а то је само полицијска флоскула. Мисли да је Неша Четник имао чироки фризуру, са стране ћелаво, а по средини је имао косу. Када је од стране заменика тужиоца за ратне злочине сведоку предочено да је на службеној белешци изјавио да је срео после извесног времена Нешу званог Четник и питао га је како није успео да убије тог припадника Зенга са толико испаљених метака, а да му је Неша Четник одговорио речима „јеби га тресле ми се руке“, сведок је одговорио да је могуће да је тако изјавио мада се не сећа. Када је сведоку предочен део исказа са службене белешке да се он изјашњавао да је код њега у канцеларији доведен припадник Зенги, да су му руке биле везане на леђима, сведок је одговорио да је то тачно да су га провезли, нису га довели него су га само провезли и тај младић кога су провезли је имао на себи црну униформу. Када је сведоку предочен део исказа где се изјашњавао да га је Неша Четник обавестио да са заробљеним припадником [REDACTED] иде у место у Кожухе где им је команда Територијалне одбране, сведок је одговорио да је тако и није имао овлашћење и команду над њима па због тога ту одлуку није ни коментарисао. Навео је да када су били одведени у Добој, у Добоју су претоварени у камион и возили су их у неки затвор или не зна ни он шта да би дали изјаву ко су и зашто су дошли и како су дошли, а касније од попа Никодина Чавића је чуо да је урађено од стране Савеза комуниста покрета за Југославију и док су били у камиону Неша је причао па је он вероватно Нешу питао како није тако велики борац успео да га убије, а Неша се тада хвалио пред свима, а он не зна шта је стварно радио. Радили су шта су хтели, организовали су Територијалну одбрану, а кад им је фалило муниције долазили су да траже и они су им то уредно давали, јер су у том штабу Територијалне одбране били локалци [REDACTED] и не зна још како су се ти људи звали, а пошто је он био најупечатљивији у групи њега су звали „[REDACTED]“.

Сведок [REDACTED] у исказу на главном претресу дана 19.09.2019. године навео је да је кренуо у Босну, јер му је покојна мати била из Босне и са неким причама о Другом светском рату малтене је одрастао. Што се тиче Небојше њега је упознао у Бубањ потоку, у касарни из које су људе слали на ратиште. Када је кренуо, требало је да пође више чланова Српске радикалне странке, али је дошло до неког неспоразума и као добровољци кренули су само тројица из Вршца и четворица из Зрењанина. Прво су их повели у Требиње, али група са којом су били у Бубањ потоку није хтела да буде у Требињу, хтели су да иду на Славонски брод и онда су се са њима вратили из Требиња и отишли су у Бијељину. Потом су их у Бијељини извели из аутобуса и одвезли према Добоју, где су их преусмерили према Модричи. Задржали су се у селу Копривна, ту је било два и по аутобуса добровољаца, једна већа група се одвојила и отишли су на Босански брод. Момци са којима је кренуо рекли су да остају ту где јесу и нису хтели даље да иду, а чуо је да је један од тих људи погинуо и да су се они вратили за Београд. После су били смештени у некој школи у селу Врњак. Група која је остала, пријавила се штабу Територијалне одбране, јер им је у Београду при поласку наређено да где год да буду да се јаве штабу Територијалне одбране и ту је договорено да се крене и да се пробије пут од Модриче према Добоју, да се ослободи српски живаљ из Модриче. Придружили су им се и мештани, чланови тог штаба Територијалне одбране и када је требало да се крене, његови момци су му рекли да не иде са њима, јер је и онда био мало пунији, да остане ту где јесте и да уколико њима нешто буде затребало да имају

некога ко ће водити рачуна о њима. Тако је и било, он је остао, они су отишли, један део те групе се вратио, али већина њих се није вратила, а ти који су се вратили дошли су увече у Копривну, у старој пошти, јер је ту био штаб Територијалне одбране, није сигуран мисли да их је било четворица који су се вратили и они су се вратили у село Кожухе. Како су они рекли људи с Кожуха су тражили да они остану код њих ту у штабу, да им помогну да организују одбрану тог њиховог села и они су тамо и били све време, а он је остао у Копривни и одатле је одржавао везу са људима у Модричи. У Модричи је био највише два или три пута. Остао је ту да својим људима, да уколико им нешто затреба да то може и да им набави, јер све што је требало могао је да набави у Бања Луци имао је председника Српске радикалне странке за БиХ. Касније када се формирала Српска радикална странка и када је направљен вишестраначки систем, игром случаја су се нашао се са познаником у Радикалној странци и рекао му је да има шест људи у Модричи и да уколико им буде требало, да им се омогући да се повуку из Модриче. Тај човек је преко својих веза, све што је требало и све што му је рекао да треба, чак и оружје, муниција и цигарете набавио и све је то слао, а касније је и он сам долазио и то им доносио. Можда је једанпут или двапут био у Добоју, ишао је у посету рањеницима који су били у Добојској болници. Један дан су прошли војним возилом, та група која је била у Кожухама и провели су неког младића у црној ратној униформи, стали су у Копривни испред зграде у којој је он био. Питао их је шта је то и где ће са тим младићем, а они су му одговорили да су ухватили [REDACTED] и да ће он ићи са њима, па како нису били радикали, нити је имао неку посебну везу са њим то се на томе завршило. Шта се тамо догађало, он то не зна. Касније је чуо из Небојшине приче, да су они њега водили по селу, по кафићима, једно шест, седам дана и да га је на крају натерао да ископа себи раку и да је пуцао у њега из два пиштоља да је испразнио два пиштоља, један од шест метака, други пиштољ од девет метака. То му је причао Неша Четник и он се хвалио како је са тим младићем био заједно у Швајцарској, да су се кретали у истом друштву и да су имали истог дилера. То је све што је њему познато, јер није био тамо, није видео и не зна где су они њега водили. Иначе Неша Четник је у то време имао 20 и неку годину, имао је чироки фризуру и био је обријан са стране, био је мало нижи од њега, а он је висок 174 цм, а момак који је убијен имао је дугу косу, везану у реп.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је он као добровољац отишао у Бубањ поток као припадник Српске радикалне странке и где је упознао Нешу Четника, сведок је одговорио да је кренуо као добровољац и да су се упознали у Бубањ потоку.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине којој групацији је припадао Неша Четник, сведок је одговорио да је ваљда припадао групацији Београђана или Косова.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је Неша говорио да ли је већ био на неком ратишту, сведок је одговорио да су сви говорили да су били на Вуковару.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тај Неша Четник био старији или млађи од њега, сведок је одговорио да је био млађи.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли му је Неша рекао одакле је био родом, сведок је одговорио да му је Неша рекао да је из Кучева, чак су и причали о неком друштву из Кучева, које је он познавао.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је сведок имао неки надимак тада, сведок је одговорио да је његов надимак [REDACTED], тако су га звали, јер је у Бијељини обријао главу, а оставио браду.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је Неша био са њим у тој школи у селу Врањак, близу Модриче, сведок је одговорио да су сви тада били ту у тој школи, док се није десило то што се десило и неки су отишли за Београд, а неки су

остали. Када се успоставила чвршћа веза са штабом Територијалне одбране, неки момци су отишли према Модричи, а он је добио задатак да се повуче у Копривну.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је сведоку познато где је отишао Неша и ако је одлазио да ли се враћао, сведок је одговорио да је одлазио у Београд и после се вратио и отишао у Кожухе, мисли да су била њих четворица [REDACTED] и Неша.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине ко је довезао тог хрватског заробљеника у Копривну, сведок је одговорио да су га њих четворица провезли отвореним Пинцгауером и одвезли су га према Кожухама, према том месту где су они били.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа како је био обучен тај заробљеник, сведок је одговорио да је био у црној униформи.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је видео заробљеника којих је био година, какве је био конституције, сведок је одговорио да је седео у задњем делу отвореног Пинцгауера, без цираде, тако да не зна колико је био висок, а био је мршав, млад, имао је можда 20 и неку годину.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине какву је косу имао, сведок је одговорио да је имао дугу косу, везану у у реп, можда је чак била и до пола леђа.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је разговарао са неким од тим момака који су водили тог заробљеника или са Нешом везано за тог момка којег воде, сведок је одговорио да их је питао шта је то, а они су му одговорили да су заробили [REDACTED] и да га воде у Кожухе.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је Неша говорио да познаје тог [REDACTED] од раније, сведок је одговорио да је после чуо причу да су се они нешто знали, да су били у истом месту у Швајцарској и кретали се у истом друштву.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине ко му је то рекао, сведок је одговорио да му је то рекао Неша када је Модрича „пала“, па је Савез комуниста, Покрет за Југославију успут и њих покупио и камионом су их водили у Добој.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је тада причао са Нешом нешто везано за тог заробљеника, сведок је одговорио да су причали између себе и ту је од њега чуо причу како га је убио, да су се познавали и да су се кретали у истом друштву у Швајцарској и у том камиону је чуо за ту причу.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа ко је још био присутан када је Неша то причао, сведок је одговорио да су били присутни људи из штаба Територијалне одбране, њих можда двојица, тројица, који су пришли да виде шта се догађа и шта је урађено.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је познавао тог заробљеника и да ли је био са њим контакту, сведок је одговорио да га никада раније није видео и први пут га је видео када су се зауставили, рекли су да је заробљеник, да је Зенга и одвезли су га даље. Никада га више није чуо, ни видео, ни пре, а ни после тога.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је некада био у Швајцарској, сведок је одговорио да није био.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића да ли може сведок да каже имена лица радикала који су били заједно са њим, сведок је одговорио да су били из Вршца покојни [REDACTED] и још један младић, коме није запамтио име, није га ни пре тога познавао, упознао га је када су пошли, из Зрењанина су била два брата, један се звао [REDACTED] други је био [REDACTED] или неки [REDACTED].

На питање адв. Милана Милосављевића да ли може да опише два момка [REDACTED] из Теслића о којима се већ изјашњавао, сведок је одговорио да је [REDACTED] имао дугу плаву косу, а [REDACTED] је имао кратку смеђу косу и обојица су радили у Београду у предузећу „Ратко Митровић“.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је неки од те двојице био ошишан са стране и имао косу која се везује у реп, сведок је одговорио да је [REDACTED] имао дугу плаву косу, а не сећа се да ли је био ошишан са стране. Иначе [REDACTED] је био ухапшен у Добоју, не зна због чега, па су ишли да га доведу и кад су се вратили за Београд, [REDACTED] се више није ни враћао на ратиште, остао је у Београду са том групом, док се [REDACTED] вратио и био је са њима у Модричи.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли се њихова јединица прикључила ЈНА или Територијалној одбрани, сведок је одговорио да се њихова јединица придружила Територијалној одбрани.

На питање адв. Милана Милосављевића ко је извршио напад на Модричу, сведок је одговорио да је то учинио штаб Територијалне одбране односно припадници те њихове Територијалне одбране и доборовољаци који су били тамо.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли су учествовале јединице ЈНА, сведок је одговорио да ЈНА није учествовала и само је штаб Територијалне одбране учествовао. Задатак је био да се пробије тај околни пут преко места које се зове Дуге њиве и да се ослободи српски део Модриче односно да се ослободе Срби.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је сведоку познато да су била заробљена и друга лица у Модричи, сведок је одговорио да није, јер није ишао у Модричу, нити зна шта се тамо радило. Тамо је постојао штаб те њихове Територијалне одбране, који је руководио борбама и тамо где је он био није било борби, није нигде испуцао ниједан метак.

На питање адв. Милана Милосављевића шта је сведок подразумевао под тим када је рекао да су их водили, сведок је одговорио да ови што су били у Модричи су се повукли из Модриче, натоварени су у камион и вођени у притвор у касарну у Добоју, а њих су покупили успут у Кожухама.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је био притваран и Неша звани Четник, сведок је одговорио да су сви били притварани и из Добоја су их одвели у Босански Брод, тамо су били око 20 дана, било их је 12-оро у једној соби и четворица у другој соби.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је међу том четворицом, тих двадесет дана, био притворен и Неша Четник, сведок је одговорио да јесте.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је давао своје личне податке било којој јединици приликом припајања Територијалној одбрани, сведок је одговорио да је направљен списак и дат је штабу Територијалне одбране, а шта је после било са тим списком то не зна. Зна да су сви војне књижице оставили у једној кутији и та кутија се чувала у једној кући у Копривни, где су у подрумској просторији били постављени војнички кревети за оне који дођу из Модриче, да имају где да спавају.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли може да каже шта је садржао тај списак од личних података, сведок је одговорио да то не зна и не може да каже.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је сведоку познато и како објашњава то што су отац покојног [REDACTED], као и друга лица спомињали да је он непосредни извршилац овог убиства, сведок је одговорио да је то сазнао када је давао исказ у полицији у Вршцу, тада му је један од двојинце иследника који су са њим разговарали рекао за то, да је неки човек рекао оцу од тог убијеног младића да га је он убио и да је тада требало против њега да се подигне оптужница, да је он то урадио и онда је људима испричао исто ово што сада прича пред судом, а исто је рекао и у Тужилаштву.

На питање адв. Милана Милосављевића како објашњава чињеницу да је отац покојног [REDACTED] још 1993. године, како је рекла сестра [REDACTED] знао за његове податке, име, презиме, датум рођења, име оца и да је његов син убијен са два метка у главу, пре него што је оштећени ексхумиран, сведок је одговорио да не зна како је он

сазнао за његове податке, а његове податке су имали људи у штабу Територијалне одбране и чак је личну карту оставио код једног мештанина, који је био ту у штабу, а он је за то сазнао 2011. године.

На питање адв. Милана Милосављевића зашто они наведено оружје и муницију деле и другим јединицама и припадницима иако нису припадници њихове групе или радикала, сведок је одговорио да је било наоружање ту где су они били и то наоружање је стигло из Србије, држали су га бивши начелник полиције и његови чланови Савеза комуниста, Покрета за Југославију и нису хтели да им деле него су им продавали и онда су људи који су били већ у Модричи, који су ту из штаба Територијалне одбране, тражили шта им је требало и добијали су нормално, а он је одлазио код господина Чавића па је са њим заједно одлазио у Прњавор у војни магацин и из војног магацина су добијали све што им је требало.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли су све добровољце на тој територији они снабдевали са оружјем или само њихову групу, сведок је одговорио да је то било у магацину у старој пошти и коме год је нешто требало долазио је ту да тражи и да узима, тиме је више управљао штаб Територијалне одбране, него он и он је само преко човека набављао то што је требало, јер му је тај човек био најсигурнија веза.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли му је познато име [REDACTED], по надимку [REDACTED], сведок је одговорио да му није познато то лице.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је икада сведок био у Кожухама, сведок је одговорио да је пролазио кроз Кожухе, једанпут је био тамо, водили су га у неку пољопривредну амбуланту или нешто слично.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је том приликом свраћао у неку локалну кафану, сведок је одговорио да није.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је ван процедуре набављао неку опрему и од неких других лица, сведок је одговорио да није.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је набављао неки агрегат од неког лица које је из Кожуха, сведок је одговорио да није.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је присуствовао неком убиству било ког заробљеника, сведок је одговорио да није никада присуствовао.

Председник већа је поставила питање опт. Небојши Стојановићу да ли познаје сведока, оптужени је одговорио да га познаје са ратишта као [REDACTED].

Потом је председник већа питала сведока да ли познаје опт. Небојшу Стојановића, сведок је одговорио да га зна из Бубањ потока, тамо су били заједно, када је добио позив за суд, онда је сазнао како се зове, а зна да је Нешо Четник, тако су га звали.

На питање председника већа да ли је то Неша Четник, сведок је одговорио да то не би могао да каже.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине како познаје оптуженог са Бубањ потока, сведок је одговорио да су их одвезли из седишта Градског одбора Радикалне странке, које је било поред Храма Светог Саве, одатле су их одвезли у Бубањ поток. Када су дошли у просторију у коју су их сместили да спавају, они су већ били тамо пре тога и тада се упознао са њим и он му је рекао да се зове Неша Четник, а нико ником није говорио име.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли се сећа напада на Модричу, сведок је одговорио да није био када је био напад на Модричу и не сећа се када је био датумски.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је напад био пре или после одласка групе за Београд, сведок је одговорио да су они отишли, а у међувремену је био напад на Модричу.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли се сећа заседе, која је била пред Модричу, где су погинула два наша припадника [REDACTED], сведок је одговорио да се сећа по причи.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли се сећа да је он био у тој заседи, сведок је одговорио да се не сећа.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли се сећа како су наводили минобацаче из Модриче преко њих, сведок је одговорио да зна, али да не зна ко је све био у борби, зна да је он остао у Копривни, имао је цивилни и железнички телефон поред себе.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је сведок у свом исказу навео да је ухапшен од стране цивилне полиције Републике Српске, као и да је он ухапшен том приликом, сведок је на то рекао зар није био ухапшен том приликом.

На то је опт. Небојша Стојановић навео да није ухапшен, није био у том камиону, нити у тој соби, а може и да докаже, нити је са њим комуницирао о било чему.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је он превезао тог Зенгу Пинцгауером, сведок је одговорио да то није радио никада у животу и да је био у борби у Модричи.

На питање браниоца адв. Милана Милосављевића ко је управљао тим возилом Пинцгауер, сведок је одговорио да нема појма, откуд то зна.

Након исказа сведока [REDACTED], сведоку је предочена фотодокументација из списка предмета на страни 141/43 до 142/43 и то 8 фотографија лица означених од редног броја 1 до броја 8, сведок је одговорио да на овим фотографијама никога не познаје. Једино лице које се налази на фотографији на броју 6 према физиономији лица личи на Нешу Четника. Иначе у време када га је упознао Неша Четник је имао чироки фризуру.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли познаје [REDACTED] и бившег капетана ЈНА [REDACTED], сведок је одговорио да их не познаје. Познавао је поручника [REDACTED] и потпуковника [REDACTED], којег је виђао у команди инжењеријске јединице и пуковника [REDACTED], а од војних лица никог другог не познаје, нити зна где су били и шта су радили.

На питање адв. Милана Милосављевића да ли је икада од било ког војног старешине тражио да му се преда команда, сведок је одговорио да то није тражио.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине дана 29.05.2018. године навео је да је током рата у Босни био добровољац при ЈНА и једном приликом је кренуо аутобусом из Београда, био је у цивилу, а са њим је кренуо и [REDACTED] из Неготина, не зна његово име и презиме. Отишли су на ратиште у Босну и Херцеговину, не сећа се места где су отишли и коме су се јавили и мисли да тамо нису провели ни један дан, јер су враћени. Имали су оружје, он је имао аутоматску пушку и маскирну униформу коју су задужили на Бубањ потоку. Није био ни у једној оружаног акцији, а када је био напад на Модричу друг из Београда се убио из пиштоља „Тетејац“ и они су ишли на сахрану, а када се то завршило вратили су се неким Пинцгауером и када су се вратили тај напад на Модричу је био завршен. Зна малог Четника он је из Кучева, јер је једино он знао влашки и када су му у полицији показивали слику од Неше он га је препознао. Није му ништа познато о страдању Хрвата, чуо је неке приче, не зна од кога их је чуо, али зна да га је убио мали Четник и чуо је да га је убио пиштољем. Не сећа се да ли му је мали Четник причао да је он извршио ово убиство, мисли да му је неко у кафани рекао да је мали Четник убио тог Хрвата, да је нашао неког „ушашу“ и да га је убио. Иначе Неша Четник му није причао о томе, јер је имао друго друштво и зна да је причао да ће ићи из Босне и сутрадан му се изгубио траг, ваљда је запалио за Швајцарску јер им је причао да ће тамо ићи. Познат му је [REDACTED] он му је и дао надимак јер је лично на певача, он није био никакав командант, само је седео и „клопао“. Једном

приликом су били у Копривни када му је Неша рекао да је убио „ушашу“, а он му је одговорио да је већ чуо, није питао Нешу због чега је то урадио, али му је Неша рекао да имају неки ненаплаћени дуг и да има бога. Мисли да је Неша убио „ушашу“ пушком, јер чиме је другим могао да га убије.

Читањем записника Жупанијског суда у Оцаку број Кр.339/98 од 20.11.1998. године поводом ексхумације, обдукције и идентификације мртвих тела пронађених у гробницама Модрича и Кожухе Општина Добој произилази да је од стране Жупанијског суда у Оцаку дана 20.11.1998. године сачињен записник поводом ексхумације, обдукције и идентификације мртвих тела пронађених у гробницама Модрича и Кожухе, Општина Добој у записнику је констатовано ко је присуствовао ексхумацији, у Кожухама - Општина Добој лице места једна њива која се налази у Кожухама, наведена њива се налази 1,5км удаљена од пута Модрича - Добој и доласком на лице места истражни судија је наредио откопавање гробнице. Откопавањем земљишта на утврђеној локацији пронађени су остаци тела једне особе и делови одеће црне боје, остаци тела и одеће стављени су у најлонску кесу и одвезени у Оцак ради обдукције и идентификације. Лице места је скицирано и фотографисано и цртеж лица места и фотографија ће чинити саставни део овог записника. Патолог др Анте Блажановић по наредби истражног судије извршио је преглед и обдукцију остатка пронађених тела о чему ће бити сачињен обдукциони налаз који ће чинити саставни део овог записника. Уз помоћ најуже родбине извршена је идентификација остатка тела, те је исто идентификовано као [REDACTED]. Након идентификације остаци тела предати су родбини ради сахране.

Читањем службене забиљешке са фотодокументацијом ПУ Оцак Жупаније посавске бр. 02-5/4-267/98 од 20.11.1998. године поводом ексхумације, обдукције и идентификације телесних остатака пронађених у Кожухама Општина Добој произилази да је дана 20.11.1998. године сачињена службена белешка поводом ексхумације, обдукције, идентификације телесних остатака пронађених у Кожухама Општина Добој. У службеној белешци је констатовано да је оперативним радом криминалистичке полиције ПУ Оцак у сарадњи са комисијом за нестале особе хрватска страна, дошли до сазнања да је [REDACTED] заробљен у Модричи од стране српских војних постојби, а потом пребачен у село Кожухе Општина Добој, где је убијен и потом покопан на једној њиви 1,5км удаљено од регионалног пута Модрича - Добој. На основу прикупљених сазнања истражни судија Жупанијског суда Оцак заказао је ексхумацију на том месту дана 20.11.1998. године. Откопавањем земљишта на утврђеној локацији пронађени су телесни остаци једне особе са деловима одевних предмета цепа црних панталона, ногавице од панталона, црни ластиш од појаса панталона, атлет мајица са црним и зеленим попречним пругама који су заједно са телесним остацима стављени у најлонску врећу и одвезени у ПУ Оцак ради обдукције и идентификације. Дана 20.11.1998. године уз присуство ближе родбине [REDACTED] за којег се претпоставља да је ексхумиран и извршена обдукција и идентификација леша. Пре самог предочавања телесних остатака и пронађених одевних предмета извршена је обдукција од стране лекара патолога да је закључено да телесни остаци одговарају особи мушког рода, старости од 20 до 23 године, просечне висине 1,84цм, чији живот је прекинут на неприродан, насилан карактер, највероватније као последица деловања пројектила испалених из ручног ватреног оружја у пределу главе што се види из пронађених оштећења на лобањи леве улне кости. На основу закључка лекара патолога, као и стању зуба, те пронађених одевних предмета [REDACTED] идентификовао је телесне остатке свог сина [REDACTED].

Читањем записника секције од 21.11.1998. године (преглед ексхумираних тела из места Кожухе за лице [REDACTED], спољни преглед и обдукција) сачињен од стране др Анта Блажановића произилази да је дана 21.11.1998. године извршен спољни преглед и обдукција телесних остатака тела које је ексхумирано дана 20.11.1998. године у Општини Добој место Кожухе и дат је закључак да се прегледом скелета може закључити да одговарају особи мушког пола, старости од 20 до 23 године, просечне висине 1,84цм. Темељним прегледом скелета и пронађених одевних предмета закључује се да одговарају идентитету [REDACTED]. Прострелне ране лобање и прелом леве улне кости упућује на неприродан насилан карактер смрти највероватније као последица деловања пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја али и деловање тупо тврдог предмета.

Читањем извода из матичне књиге умрлих за пок. [REDACTED] Општине Оцак бр. 06-13-3-405/2012 од 28.05.2012. године произилази да је у матичној књизи умрлих која се води за место Оцак под редним бројем 10 за годину 2002. уписана смрт [REDACTED], да је исти преминуо дана 19. свибња 1992. године.

Читањем извода из матичне књиге рођених за опт. Небојшу Стојановића, уверења о држављанству Републике Србије и копију картона о издатој личној карти произилази да је Небојша Стојановић [REDACTED]

Читањем записника ЦЈБ Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 о препознавању лица од 26.03.2012. године од стране [REDACTED] произилази да је дана 26.03.2012. године у службени просторијам ПС 2 Добој - СОП Осјечани извршено препознавање од стране [REDACTED] којем је предочен фото албум од 19.03.2012. године на коме се налазе лица бр. 1 [REDACTED], бр. 2 [REDACTED], бр. 6 Стојановић Небојша, бр. 7 [REDACTED] и након показивања [REDACTED] је навео да је лице под редним бр. 6 Нешо звани Четник који сада има другачију фризуру док су остале исте црте лица.

Читањем записника ЦЈБ Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 о препознавању лица од 26.03.2012. године од стране [REDACTED] произилази да је дана 26.03.2012. године у просторијама ПС 2 Добој - СОП Осјечани извршено препознавање од стране [REDACTED] којем је предочен фото албум од 19.03.2012. године на којем се налазе лица под бр. 1 [REDACTED] бр. 6 Стојановић Небојша, бр. 7 [REDACTED], након чега је сведок изјавио да лице под редним бројем 6 одговара опису лица, које се у току месеца маја 1992. године у месту Кожухе Општина Добој, представљало као Нешо звани Четник и у том периоду убио лице по имену [REDACTED] из Оцака.

Читањем записника ЦЈБ Добој МУП Републике Српске бр. 09-02/1-230.5-37/10 о препознавању лица од 26.03.2012. године од стране [REDACTED] произилази да је дана 26.03.2012. године у просторијама ПС 2 Добој - СОП Осјечани извршено препознавање од стране [REDACTED] којем је показан фото албум од 19.03.2012. године на којем се налазе лица под бр. 1 [REDACTED]

Дописом Министарства безбедности БиХ - Дирекције за координацију полицијских тела БиХ бр. 20-4/1-14-2-I-PL-7023/13-12 од 12.12.2013. године о расписивању међународне потернице према Небојши Стојановићу произилази да је Министарство сигурности БиХ обавестило МУП Републике Српске да је НЦБ Интерпол Београд протествовао против регистрација информација о Стојановић Небојши и закључено је да је даље задржавање информација садржаних у потерници у Интерполовим базама података не би било у складу са Интерполовим прописима и Резолуцијом Генералне скупштине на које је прописано, AG-2010-RES-10 о сарадњи у новим захтевима који се односе на геноцид, злочине против човечности и ратне злочине, када је захтев за сарадњу која се односи на област кривичног дела геноцида, злочина против човечности и ратних злочина достаљен од стране једне земље - чланице против лица држављанина друге земље чланице та земља може протестовати против таквог захтева у року од 30 дана након што је о постојању захтева обавештен Генерални секретаријат. Такође обавештавају да ће подаци о Стојановић Небојши бити избрисан из Интерполових база података, а сарадња каналима Интерпола у овом случају не би била у складу са Статутом и прописима Интерпола, те стога моле да све информације регистроване на основу предметне потернице уклоне из националних база података.

Читањем Одлуке Председништва Српске Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности од 15.04.1992. године „Службени гласник српског народа БиХ“ бр. 6/92 произилази да је у Службеном гласнику српског народа БиХ објављено да је на територији Републике Босне и Херцеговине наступила непосредна ратна опасност.

Читањем Одлуке Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања од 20.06.1992. године „Службени лист Републике БиХ“ бр.7/92 произилази да

је у Службеном листу Републике БиХ објављено да је на територији Републике Босне и Херцеговине проглашено ратно стање.

Читањем Одлуке Председништва Републике БиХ о укидању ратног стања од 22.12.1995. године „Службени лист Републике БиХ“ бр.50/95 произилази да је у Службеном листу Републике БиХ објављено да је на територији Републике Босне и Херцеговине укинута ратно стање, које је уведено Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20. јуна 1992. године.

Читањем дописа Генералног конзулата Републике Србије - Цирих бр. 1248-1/2016 КС 0800 од 24.10.2016. године о хапшењу Небојше Стојановића - екстрадиција у БиХ произилази да Генерални конзулат Републике Србије обавештава Тужилаштво за ратне злочине да је Небојша Стојановић ухапшен на подручју места Винтертур, као и да је пребачен у екстрадициони притвор у месту [REDACTED] [REDACTED] које га сумњичи за кривично дело ратни злочин. Такође су обавестили Тужилаштво да није надлежно ни једно тужилаштво у Швајцарској већ предмет води Савезно министарство правде у Берну, као и да су заказали посету Небојши Стојановићу и поучен је о правима да може ангажовати браниоца који ће бити плаћен из државне касе, а који се тиче поступка екстрадиције.

Читањем захтева Тужилаштва за ратне злочине упућеног Министарству правде Републике Србије КТИ бр.3/16 од 02.11.2016. године за подношење молбе за изручење окр. Небојше Стојановића Министарству правде Швајцарске Конфедерације произилази да је Тужилаштво за ратне злочине дана 02.11.2016. године доставило Министарству правде Републике Србије захтев за Министарство правде Швајцарске Конфедерације за подношење молбе за изручење Небојше Стојановића, ради вођења кривичног поступка по наредби Тужилаштва за ратне злочине КТИ бр.3/16 од 11.10.2016. године због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ и уз исти захтев су приложена и потребна документа за подношење молбе за изручење и то фотографија Небојше Стојановића, отисак прста, уверење да је држављанин Републике Србије, решење о одређивању притвора, наредбу о спровођењу истраге, оверене доказе о основаности вођења кривичног поступка који су таксативно наведени под тачком 6 истог захтева, као и извод из Кривичног закона КЗ СРЈ за примењене одредбе о конкретном случају из чл. 144 КЗ СРЈ.

Читањем решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине [REDACTED] окр. Небојши Стојановићу и наредбе за издавање потернице према окривљеном од стране истог суда под истим бројем од 10.11.2016. године произилази да је према окр. Небојши Стојановићу на основу чл. 211 ст. 1 тач. 1 ЗКП одређен притвор због основане сумње да је извршио кривично дело против ратних заробљеника из чл. 144 КЗЈ. Дана 10.11.2016. године од стране Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине донета је наредба за издавање потернице према окр. Небојши Стојановићу.

Читањем молбе Министарства правде Републике Србије бр. 713-01-04777/2016-08 од 14.11.2016. године поднета Савезном департману за правду и полицију Швајцарске Конфедерације за изручење окр. Небојше Стојановића произилази да је Министарство правде Републике Србије поднело молбу за изручење Стојановић Небојше Савезном департману за правду и полицију Швајцарске Конфедерације ради предаје правосудним органима Републике Србије у циљу завршетка кривичног поступка који се против њега води, због постојања основа сумње

да је извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ које му је стављено на терет наредбом о спровођењу истраге Тужилаштва за ратне злочине КТИ бр.3/16 од 11.10.2016. године. Како се Небојша Стојановић налази у бекству ван територије Републике Србије, за њим је расписана међународна потерница и с обзиром да није доступан правосудним органима Републике Србије, а окривљени је за кривично дело за које је према члану 2 тачка 1 Европске конвенције о екстрадицији предвиђена обавеза изручења, подношењем молбе за изручење указује се као основано и правдано јер се једино на тај начин према њему може довршити започети кривични поступак и извршити евентуално изречена казна затвора у предметном поступку, а како је Стојановић Небојше [REDACTED]

[REDACTED] и налази се у екстрадиционом притвору, па је ради решавања ове молбе достављена документација која је наведена у молби. Такође се у молби наводи да, уколико буде одобрено изручење Небојше Стојановића, Министарство правде Републике Србије гарантује да ће у односу на њега бити обезбеђено апсолутно поштовање принципа специјалности како је то предвиђено чланом 14 Европске конвенције о екстрадицији.

Читањем акта Савезног департмана за правду и полицију Швајцарске Конфедерације од 30.11.2016. године о поједностављеном поступку изручења окр. Небојше Стојановића Републици Србији произилази да Савезни департман за правду и полицију Швајцарске Конфедерације обавештава Министарство правде да се Небојша Стојановић сагласио са поједностављеним поступком изручења Србији из ког разлога је Савезно министарство правде формално одобрило појединостављени поступак изручења Србији, који ће на основу свог српског држављанства приоритетно бити предат својој матичној земљи и изручење ће се обавити у кратком року.

Читањем решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине [REDACTED] **којим остају на снази решења о одређивању притвора окр. Небојши Стојановићу од** [REDACTED]

Читањем решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине [REDACTED] **о укидању притвора окр. Небојши Стојановићу и одређивању мере забране напуштања боравишта** произилази да је према окр. Небојши Стојановићу [REDACTED]

[REDACTED] и окривљени се одмах има пустити на слободу. Такође је према [REDACTED]

[REDACTED] с тим што је надлежна ПС дужна да без одлагања обавести суд уколико се окривљени не буде јављао и одузета му је путна исправа - пасош Републике Србије.

Читањем дописа Министарства правде Републике Србије бр. 713-01-04777/2016-08 од [REDACTED]

[REDACTED] произилази да је Министарство правде, Сектор за међународну правну помоћ обавестило Тужилаштво за ратне злочине да је према обавештењу Интерпола-Београд Небојша Стојановић дана [REDACTED]

Читањем судско-медицинског балистичког вештачења комисије судских вештака у чијем саставу су проф. др Зоран Станковић, специјалиста судске медицине и дипл. физикохемичар Милан Куњадић, специјалисте балистике од 09.12.2019. године произилази да су судски вештачи на основу расположиве медицинске документације дали налаз и мишљење да имајући у виду протек времена од смрти и да су посмртни остаци у стању скелетизације, без присуства мекоткивих структура људског тела, не може се са сигурношћу утврдити узрок смрти, али се основано може тврдити да је смрт насилна и могла је да наступи услед разорења и оштећења можданог ткива дуж и у околини канала прострелних рана описаних на глави, због оштећења за живот важних можданих центара. Особа након задобијања описаних прострелних рана главе, одмах губи свест, ако је у стојећем, седећем или неком другом сличном положају тела па на и у околини подлоге или површине на којој се налазила, не може да се креће, не може да говори не може да се брани, нити да напада другу особу. Због одсуства трагова гаражи и пламена на местима коштаних дефеката на десној теменој и потиљачној кости, произишлагом да пројектили нису испаљени из апсолутне близине (прислон или удаљеност уста цеви ручног ватреног оружја од површине тела. одеће приликом испаљења пројектила од неколико милиметара), међутим, са које даљине је извршено испаљивање пројектила у наведене ране није могуће утврдити. Такође на основу величине промера дефекта – ране на костима лобање, није могуће утврдити калибар пројектила, као ни ручно ватрено оружје из којег је извршено испаљивање. У време nanoшења прострелних рана повредилац и оштећени су могли да буду, али нису морали, на истој површини и у том случају се оштећени налазио у неком од седећих, чучећих или клечећих положаја, окренут задње – левом страном тела, према предњој страни тела повредиоца, који се налази у неком од усправних положаја, док је у руци(ма) држао ручно ватрено оружје. Не може се искључити могућност ни да је оштећени био на нижој подлози у неком од усправних или повијених положаја, окренут задње-левом страном тела према предњој страни тела повредиоца, који се налазио на некој узвишеној површини-подлози у неком од усправних или полусавијених положаја тела. У опису прелома леве лакатне кости, обдуцент није описао ни основне карактеристике прелома, које би могле указати на правац деловања силе која је извршила прелом кости, па није могуће са сигурношћу одредити механизам његовог настанка, као ни да ли је прелом настао за време живота или након смрти оштећеног. На другим деловима посмртних остатака нису регистроване повреде, али је начињен пропуст што није извршен преглед мајице са црно зеленим пругама оштећеног [REDACTED], ради утврђивања евентуалног постојања оштећења која би указивала на дејство пројектила.

Комисија судских вештака у саставу проф. др Зоран Станковић, специјалиста судске медицине и Милан Куњاديћ, специјалиста балистике остала је у свему на главном претресу дана 22.06.2020. године при датом налазу и мишљењу од 09.12.2019. године и још су додали;

Судски вештак проф. др Зоран Станковић је навео да у целости остаје при комисијском вештачењу од 09.12.2019. године. Наредбом суда комисија је добила питања на која је требало да одговоре и то да ли је обдуковано тело оштећеног [REDACTED] имало ране од ватреног оружја, да ли је било пуцања из непосредне близине, а посебно да се вештак балистичар изјасни, уколико је то могуће, о улазној рани у правцу кретања пројектила, да ли су ране од ватреног оружја узрок смрти код обдукованог лица, да ли је на обдукованом телу [REDACTED] евентуално било трагова повреде нанетих од стране неког другог предмета. За давање налаза и мишљења имали су списе предмета, обдукциони записник, изјашњење обдуцента Анте Блажановића и записник Министарства унутрашњих послова о месту проналаска и време обдукције тела. Мишљење које је комисија дала је то да приликом ексхумације леша није у потпуности испоштована процедура криминалистичко-техничке обраде лица места, требало је, а није, детаљно извршити преглед гробног места ради евентуалног проналаска трагова испаљења пројектила из ручног ватреног оружја, имајући у виду изјашњење сведока о начину смрти оштећеног [REDACTED]. На основу карактеристика описаних рана на лобањи пок. [REDACTED] произилази да је [REDACTED] на глави задобио две прострелне прострелине пројектилама испаљеног из ватреног оружја. Једна од описаних рана и то рана у пределу десног потиљка, фотографија број 5 фотодокументације са обдукције, која је пречника око 0,9-10 милиметара, левкастог је тзв. конусног изгледа, како је обдуцент описао, где се конус дефекта шири према унутрашњој лобањи, што представља карактеристични налаз за пробој кости пројектилом. На основу свих ових налаза може се основано тврдити да описани дефекти костију у записнику секције означени као улазна рана у средишњем делу десне темене кости, један дефект на потиљачној кости, један дефект представљају делове канала прострелина које су могле да настану под дејством пројектила испаљених из ручног ватреног оружја од стране другог лица, који су претходно прошли кроз ткиво поглавине у десном теменом и потиљачном пределу главе, где су се у том случају налазиле и улазне ране прострелина чије се дно у потиљачном пределу главе у виду канала могућ са правцем пружене пут напред, навише и у десну страну, а у десном теменом пределу у виду канала могућ са правцем пружене пут напред, лако надоле и у десну страну настављају кроз мождане овујнице, десну половину малог и великог мозга, мождане овујнице и кости лобање у десном теменом чеоном пределу главе, где су се највероватније налазиле излазне ране прострелина и где је у записнику са секције описан коштани дефект крова лобање величине 13x7 центиметара и у време наношења, ако су ово биле једине повреде на телу, представљале су безусловно смртоносну повреду због разорења и нагњечења ткива дуж и околине канала прострелина са следственим оштећењем за живот важних можданих центара. Особа након задобијања описаних прострелних рана главе, одмах губи свест ако је у стојећем, седећем или неком другом сличном положају тела пада на, и у околини подлоге и површине на којој се налазила, не може да се креће, не може да говори, не може да се брани, нити да напада другу особу.

Имајући у виду време протекла смрти, као и да су посмртни остаци у стању скелатизације, што значи да су само присутне кости, без присуства меких ткива структура људског тела, не може се са сигурношћу утврдити узрок смрти, али се основано може тврдити да је смрт насилна и могла је да наступи услед разорења и оштећења можданог ткива дужи и околине канала прострелних рана описаних на глави због оштећења за живот важних можданих центара. Због одсуства трагова гаражи и пламена на местима коштаног дефекта на десној темељној потиљачној кости, произилази да пројектили нису испаљени из апсолутне близине, тј. прислона или удаљености уста цеви ручног ватреног оружја од површине тела тј. одеће приликом испаљења пројектила од неколико милиметара. Међутим, са које даљине је извршено

испаљење пројектила у наведене ране, није могуће са сигурношћу утврдити. Такође, на основу величине провера дефекта ране на костима лобање није могуће утврдити калибар пројектила и о томе ближе податке даје балистичар. Време наношења прострелних рана, повредиоц и оштећени су могле да буду, али нису морале, на истој површини и у том случају оштећени се налазио у неком од седећих, чучећих или клечећих положаја, окренут задњом левом страном тела према предњој страни тела повредиоца који се налазио у неком од усправних положаја, док је у руци или рукама држао ручно ватрено оружје. Не може се искључити могућност ни да је оштећени био на нижој подлози у неком од усправних или повијених положаја окренут задњом левом страном тела према предњој страни тела повредиоца који се налазио на некој узвишеној површини подлози у неком од усправних или полусавијених положаја тела.

Опис прелома леве лакатне кости обдуцент није описао ни основне карактеристике прелома који би могли указати на правац деловања силе која је извршила прелом кости, па није могуће са сигурношћу одредити механизам њиховог настанка, као ни да ли је прелом настао за време живота или након смрти оштећеног.

На другим деловима посмртних остатака нису регистроване повреде, али је начињен пропуст што није извршен преглед мајице са црно-зеленим пругама оштећеног [REDACTED] ради утврђивања евентуалног постојања оштећења која би указивала на дејство пројектила.

Судски вештак специјалиста балистике Милан Куњадић навео је у исказу на главном претресу да остаје при налазу који је дао у саставу комисије са проф. др Зораном Станковићем и додао је да на лицу места није било никаквих трагова који би указивали на ватрено оружје и једино сиимали прострелине. У налазу су навели да мајица није прегледана што би евентуално указивало да ли је било и на мајици повреда од ватреног оружја, тако да је остало само на те две прострелине које су затечене на глави.

На питање браниоца адв. Момчила Минића да ли вештаци могу да одреде место лишења живота пок. [REDACTED], судски вештак Милан Куњадић је одговорио да нема елемената на основу којег би се утврдило место где је дошло до усмрћења Сиврића.

На питање адв. Момчила Минића да ли може да се одреди временски размак између опаљења с обзиром да су те две улазне ране фактички једна до друге паралелно, а имајући у виду да су у налазу и мишљењу, на страни 8 у 1. ставу установили, „да је особа након задобијања описних прострелних рана главе одмах губи свест, ако је у стојећем, седећем или неком другом сличном положају тела, пада, на и у околину подлоге или површине на којој се налазила, не може да се креће, не може да говори, не може да се брани, нити да напада друге особе“, да ли може да определи који је тип оружја с обзиром на близину и на паралелне ране, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да треба знати врсту оружја па се онда изјашњавати о могућности испаљивања, да ли је аутоматско, полуаутоматско и не може да се укључи или искључи ни једно оружје, јер нема елемената и не може на основу саме ране да се одреди калибар.

На питање адв. Момчила Минића да ли је могуће да испаљивање метака буду један до другог и да буду паралелни, судски вештак је одговорио да теоретски ништа није могуће, али је логичније да су испаљења извршена један за другим у неком кратком временском интервалу и то су делови секунде.

На питање адв. Момчила Минића да ли вештак може да определи да ли је реч о аутоматском оружју или пиштољу ТТ, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да не може да опредељује, јер нема елемената.

На питање адв. Момчила Минића какве су карактеристике пиштоља ТТ 7,62, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да сваки пиштољ има трзај, у односу на нпр. пиштољ 7,65 има јаче пуњење и јачи трзај.

На питање адв. Момчила Минића која је могућност да неко из ТТ 7,62 пиштоља опали у [REDACTED], обухватајући све његове карактеристике, тај трзај какав има, да одмах опали и други метак и да те две улазне ране буду одмах једна поред друге и да имају паралелни ток, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да је тешко одговорити на то питање, зато што се мора знати положај лица у кога се пуца, да ли је или није стабилан, а из било ког пиштоља могу се брзо испалити два метка и колико може брзо да се повлачи, толико може брзо да се испаљује.

На питање адв. Момчила Минића да ли може да се деси с обзиром на тај трзај да буду ране једна до друге и да имају паралелни канал, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да уколико се чврсто држи пиштољ тај трзај неће бити значајан.

На питање адв. Момчила Минића како вештаци опредељују у ком положају је био оштећени, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да улазне ране на глави оштећеног нису у непосредној близини, једна улазна рана је описана у средишњем делу десног теменог предела, а друга у потиљачном пределу, то нису једна рана до друге. У налазу и мишљењу су навели да канали нису паралелни, већ да се канал који иде у потиљачном пределу главе, пружа пут напред, навише и у десну страну, а у десном теменом пределу овај пут напред, лако на доле и у десну страну, што су разлике у каналима и они нису паралелни, то је навео доктор Блажановић и они су то у налазу и мишљењу исправили. Што се тиче положаја, имали су податак у изјавама сведока да је оштећени преминуо био у гробном месту које је ископано, не искључују могућност да је био и у неком клечећем положају. У налазу и мишљењу изјаснили су се са сигурношћу да је оштећени на основу онога што су имали, а нису имали колики је тај гроб дубок и како је изгледао. Могао је оштећени да буде и у усправном, повијеном и клечећем положају и не искључују ни ту могућност, а да се повредилац налазио изнад површине гроба, тј. на подлози која је изнад површине гробног места и тачно је да они то у налазу нису прецизирали.

Судски вештак Милан Куњадић је навео да недостају трагови који би потврдили да има нешто у гробу, пројектила или било шта на гробном месту, није вршен крим-технички увиђај, није пронађен никакв пројектил у гробном месту, тако да не могу ништа да потврде.

На питање адв. Момчила Минића шта представља усправан или повијен положај односно усправно није спорно већ само тај повијени положај, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да повијен положај значи да је горња половина тела повијена пут напред или пут назад. Вештаци дозвољавају могућност и клечећег положаја у гробном месту, али нису се прецизније изјаснили из једног простог разлога што су подразумевали да на питања и пред судским већем могу да дозволе и ту могућност коју су прецизирали и она је сигурна зато што правац канала ране у првом случају, правац канала ране кад су на истој површини обавезно обухвата и могућност да се особа налази у клечећем, чучећем или седећем положају. Када је на нижој подлози онда се не искључује могућност, сигурно је да је можда могао да буде у усправном или полусавијеном положају, али сада додаје да не искључују могућност и да је био у неком од клечећих положаја и то нису у налазу прецизирали због чега он то сада чини.

На питање адв. Момчила Минића да ли вештак има неко објашњење због чега сад то додаје, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да је то због тога што је постављено питање.

На питање адв. Момчила Минића да ли је оштећени био испред или иза повредиоца, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да су у налазу веома јасно рекли време наношења прострелних повреда и оштећени је задњом левом страном тела

био окренут према предњој страни тела повредиоца и то су и навели у тачки пет налаза и мишљења. То се закључује на основу правца пружања канала прострелина.

Бранилац адв. Момчило Минић предочио је судском вештаку део исказа сведока [REDACTED] у коме је навео „кад је клекнуо и главу је окренуо њему и као да клања кад човек клања остао је клањајући“, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да на основу локализације улазних рана и дефекта кости, са сигурношћу се може тврдити да оштећени није био окренут лицем према повредиоцу већ да се налазио задњом левом страном тела према предњој страни тела повредиоца. На основу улазних рана и правца пружања канала ране искључује се свака могућност да су били окренути лицем један према другом.

На питање адв. Момчила Минића да ли је могуће, како су се сведоци [REDACTED] изјаснили, да је након испалења првог целог шаржера, оштећени и даље био жив и да је говорио „уби ме, докуси ме“, док се вештаци у налазу изјашњавају да већ након првог испалењеног метка оштећени не може ни да прича, ни да се креће, не може да се брани, нити да напада другу особу, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да су вештаци у налазу и мишљењу на страни осам, први став, први пасус, навели „особа након задобијања описаних прострелних рана главе одмах губи свест, ако је у стојећем, седећем или неком другом сличном положају тела, пада на и у околини подлоге или површине на којој се налази, не може да се креће, не може да говори, не може да се брани, нити да напада другу особу“ у том делу су говорили о прострелним ранама које се налазе у пределу главе. Потом су на задњој страни, тачка 9 рекли: на другим деловима, посмртних остатака нису регистроване повреде, али је начињен пропуст што није извршен преглед мајице са црно зеленим пругама оштећеног [REDACTED], ради утврђивања евентуалног постојања оштећења које би указивали на дејство пројектила. На преосталим посмртним остацима немају никаквог доказа да су повређене кости у пределу трупа, као што сведок каже, а пошто није било мекоткивних структура у време вршења прегледа обдукцијом, можда је неки пројектил и погодио предео грудног коша. Због распада и недостатка мекоткивних структура, вештаци о томе не могу да се изјашњавају и од повреда у конкретном случају имају само још једну повреду регистровану на костима. Констатована је повреда леве лакатне кости, где се Блажановић изјашњавао прво да је настала пројектилом, па после тога да је настала тупином механичког оруђа, а они су у налазу и мишљењу рекли да због недовољног и површног описа прелома костију, не могу да се изјасне о механизму настанка те повреде која је могла да настане за време живота или после смрти, нити могу да се изјасне о оружју којим је та повреда нанета с обзиром на оскудност описа прелома леве лакатне кости.

На питање адв. Момчила Минћа да ли је могуће да је граната тенка разнела тело и да је остала само глава, судски вештак Зоран Станковић је одговорио да није могуће. Налаз и мишљење су дали на основу изјава сведока, јер немају никаквог доказа да је прошао неки пројектил кроз мекоткивне структуре или не, он то не зна и не тврди да је било тих повреда. Питање је да ли би особа ове прострелине главе могла да задобије ако је у лежећем положају одговор је не.

На питање адв. Милана Милосављевића колико метака има пиштољ калибра 7,62, а колико метака пиштољ калибра 7,65, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да пиштољ калибра 7.62 у шаржеру има осам метака, а пиштољ 7.65 домаћи има девет метака, а руски ТТ има осам метака.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли су ране могле да настану од аутоматске пушке М-70 А1, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да је вероватно могуће да ране тако настану, али и да он није одређивао калибар оружја, тако да ни не зна од које пушке су настале ране.

На питање опт. Небојше Стојановића да ли је вештаку познато да кратки рафал испаљује три до пет метка и да сви иду у снопу, судски вештак Милан Куњадић је одговорио да зависи од даљине, јер пушка мало тресе и не искључује ни једну могућност.

Налазу и мишљењу комисије судских вештака, као и њиховим исказима, које су дали на главном претресу, суд је у потпуности поклатио веру, јер је налаз и мишљење дат према свим правилима струке и науке и на главном претресу судски вештаци су одговорили на сва питања странака која су од значаја за разрешење ове кривично-правне ствари.

Опт. Небојша Стојановић је негирао извршење кривичног дела које му се оптужницом ТРЗ-а од 13.07.2018. године ставља на терет, навео је да је крајем априла 1992. године, као резервиста ЈНА, дошао на Добојско ратиште, био кратнко подшипан са стране, надимак му је „Падобранац“, нико га није звао Неша Четник, у претходном поступку је навео да зна за место Кожухе, да је пролазио кроз то место, а на претресу је навео да је у том месту знао бити 3-4 дана. Навео је да се мештанима није тада представљао као командант села, никоме није наређивао, нити је имао било какву војну функцију у селу, никоме није наредио да ископа рупу код Дјеловачких бара у близини реке Босне, нити је некое рекао или замолио да то учини. Није водио оштећеног по селу, нити је било коме рекао да ће га ликвидирати или да га је ликвидирао. Пре рата неко време био је у Швајцарској код мајке на подручју Цириха, не познаје оштећеног, нити га је у Швајцарској тада упознао. Тврди да је он жртвован у овом предмету, да је у питању замена идентитета, да је била још једна особа исте фризуре као и он тада, са репом. Не зна шта се са оштећеним десило, касније је чуо од мештанина [REDACTED] власника кафане у селу, да је оштећени убијен. Ко га је убио он не зна, али он га није убио.

Овакву одбрану опт. Небојше Стојановића суд није прихватио, налазећи да је иста у супротности са изведеним доказима, исказима испитаних сведока којима је суд поклатио веру и усмерена је избегавање кривице.

Што се тиче идентитета оптуженог из исказа испитаних сведока мештана села Кожухе, [REDACTED], утврђено је да је опт. Небојша Стојановић у критичном периоду као припадник добровољачке јединице из Србије био у том селу, да му је надимак био Неша Четник, да је био ошишан на ћелаво, да је само по средини главе имао косу као ћубу односно кресту, такозвана „чироки“ фризура.

Одбрану оптуженог у делу у коме је навео да није извршио кривично дело које му се ставља на терет односно да није био у критичном периоду на овом подручју, као и да није заробио оштећеног [REDACTED], припадника непријатељских оружаних снага - 102. оцаке бригаде Хрватског вијећа одбране (102.дб./202.дп.ХВО), да га је ошишао, водио по селу, затим одвео на локалитет Дјеловачке बारे, у близини реке Босне, као ни да је убио ошт. [REDACTED], суд није прихватио. Наиме, одбрана оптуженог да није извршио кривично дело у супротности је са исказима испитаних сведока [REDACTED], који су били непосредни очевици догађаја и који су се о одлучним чињеницама овог догађаја изјашњавали и то сведок [REDACTED] у три наврата, а сведок [REDACTED] у два наврата и готово на идентичан начин описали како се десило критични догађај односно како је дошло до убиства оштећеног, као и шта је претходило његовом убиству.

Тако је сведок [REDACTED] навео да је те вечери када је убијен ошт. [REDACTED] заједно са [REDACTED], Небојшом званом Четник и

заробљеним младићем отишао до места где је претходно ископана рака, када су стигли пок. [REDACTED] је рекао „већ ископали за мене“, па су се Небојша и [REDACTED] руковали и само што се нису изљубили, да је након тога Небојша узео пиштољ, наредио [REDACTED] да скине сако и да га стави преко главе, да клекне и да му каже када је спреман да пуца и када је [REDACTED] урадио како му је Небојша рекао, онда је Небојши рекао да је спреман и да може да пуца и да је Небојша запуцао, што је у свом исказу потврдио и сведок [REDACTED]. Ови сведоци су у својим исказима навели и да је оптужени испалио све метке из свог пиштоља, као и из пиштоља сведока [REDACTED], за који пиштољ је сведок [REDACTED] рекао да му је истргнуо из појаса са леве стране и да је из његовог пиштоља испразнио цео шаржер, док је сведок [REDACTED] навео да није сигуран да ли му је [REDACTED] дао пиштољ или га је он сам узео.

Одбрану опт. Небојше Стојановића у делу у коме се изјашњавао да је у кафани чуо када је [REDACTED] (сведок [REDACTED]) рекао да су убили црнокошуљаша, суд није прихватио, јер је нелогична и у супротностима је са исказима сведока [REDACTED] који је навео да је чуо Небојшу званог Четник да се хвалио да је убио „зенту“, сведока [REDACTED] која је навела да јој је Ћиркез, за кога је касније сазнала да се зове Небојша Стојановић сам рекао да је убио заробљеног младића, а да је касније рекао да се шали, сведока [REDACTED] коме је Неша Четник рекао да је убио усташу.

Одбрану оптуженог у делу у коме је да навео да је дошло до замене идентитета у овом кривичном поступку и да је он „жртвени јарац“ суд није прихватио, јер је у супротности са исказима свих испитаних сведока, који су у време када је убијен заробљени младић били у селу. Тако су сведоци вршили препознавање на основу фотографија, које се налазе у списима, па је [REDACTED] недвосмислено показао фотографију број 6, на којој се налази фотографија Небојше Стојановића, наводећи да је то лице које познаје под надимком Неша Четник. Такође су и сведоци [REDACTED] вршили препознавање на основу фотографија и сви су са несумњивом сигурношћу указали на фотографију под редним бројем 6 наводећи да се на тој слици налази лице које они познају под надимком Неша Четник. Тако је сведок [REDACTED] навео да је у време критичног догађаја оптужени имао другачију фризуру док су остале исте црте лица, сведок [REDACTED] је навео да се лице под редним бројем 6 на фотографији у месту Кожухе представљало као Нешо Четник и да је убио лице по имену [REDACTED] из Оцака, а сведок [REDACTED] је навео да лице под редним бројем 6 одговара опису лица њему познатог по имену Нешо Четник, као и да је у том периоду имао другачију фризуру.

Суд је у потпуности прихватио исказе ових сведока, јер су сви са несумњивом сигурношћу указали на лице које се налази на фотографији број 6, које познају под надимком Нешо Четник и сви дају логично објашњење да је прошло доста времена од критичног догађаја, да је у то време оптужени имао другачију фризуру, али да га препознају по физиономији лица, а сам оптужени током целог поступка није пружио ниједан доказ којим би доказао своје тврдње. Додатно уверење у истинитост исказа испитаних сведока је и то што су ови сведоци навели да оптуженог не би сада препознали када би га срели, јер је много времена прошло.

Сведок [REDACTED] навела је да је током рата радила као конобарица у кафићу у селу Кожухе у који је често навраћало лице, које је она познавала по надимку Ћиркез, имао је тзв. „чироки“ фризуру и једном приликом је у кафић довео младића који је имао дужу косу, имао је на себи црну кошуљу и тражио је пиће за њих двојицу, које им је она однела у кругу фабрике, као и да је Ћиркез рекао да ће убити тог момка и када је касније питала за тог момка, он јој је рекао да се шалио када је то рекао и да га је у ствари одвео у команду. Сведок је тек касније сазнала да се тај Ћиркез у ствари зове Небојша Стојановић, а то је схватила када је [REDACTED] (који је испитан као

сведок) питао за њега. Из исказа и овог сведока је управо утврђено да је опт. Небојша Стојановић био у селу Кожухе и да је водио опт. [REDACTED] по селу.

Сведоци [REDACTED] у својим исказима, између осталог, су навели да су оптужени и тај момак причали о ранијим заједничким доживљајима и из разговора који су водили произишло је да су се познавали од раније, да су се већ сретали у Швајцарској, где су обојица боравили, а о тој чињеници је говорио у свом исказу и сведок [REDACTED], који је чуо да су Неша и „зена“ боравили у Швајцарској и све су ово чињенице које овим сведоцима нису могле бити познате, а да то нису сазнали од самог оптуженог и да заиста такав разговор нису чули да је оптужени водио са младићем којег је касније убио, притом и сам оптужени је навео приликом саслушања да је боравао у Швајцарској, као и да му мајка још увек тамо живи. Сестра оштећеног [REDACTED], испитана током поступка, је потврдила да је њен покојни брат, убијени [REDACTED], боравао код пријатеља у Швајцарској, нека 2-3 месеца.

Сведоци [REDACTED] су у својим исказима навели да нису присуствовали самом убиству оштећеног и да немају непосредна сазнања о његовом убиству, али да су из знатижеље ишли до места где је било закопано тело убијеног [REDACTED], јер су хтели да провере приче које су „ишле“ по селу, а то је да је све био међусобни договор између оптуженог и оштећеног да тако представе, а да га није убио Нешо Четник, али када је сведок [REDACTED] започео откопавање на мсету где је био закопан убијени младић, осетио се смрад па су због тога одустали од даљег откопавања.

Сведоци [REDACTED] и Анто Блажановић су се изјашњавали да су у оквиру својих овлашћења поступали као овлашћена службена лица, из њихових исказа је утврђено на који начин су дошли до сазнања где се налазило место где је закопано тело опт. [REDACTED] односно каква су била оперативна сазнања о томе, које лице им је показало то место, како је вршена ексумација и потом обдукција леша односно само о чињеницама које су им лично познате, како је у то време изгледао уобичајен начин рада и то да су вршене ексхумације на основу писмене и усмене наредбе судије, док је сведок Анто Блажановић у свом извештају навео да је приликом прегледа остатака пок. [REDACTED] утврђено да су се на лобањи налазиле две ране, а сведок Иво Сенковић је навео да се на лобањи, са задње стране, налазила већа рупа, а што је у сагласности са налазом и мишљењем комисије судских вештака. Исказима ових сведока суд је у потпуности поклонио веру, јер су се изјашњавали само о чињеницама које су им лично познате притом не додајући својим исказима ништа што лично нису видели.

Сведок [REDACTED] се изјашњавао да му је Неша наложио да иде да пронађе место где ће ископати раку, јер му је рекао да ће младића, који је заробљен, да стреља и да је тврдио да је тај момак „црнокошуљаш“ и усташа и мисли да му је у разговору Неша рекао да се презива Стојановић. Такође је и сведок [REDACTED] навео да га је [REDACTED] позвао да заједно иду до Дјеловачких бара и да на тој локацији пронађу место где ће ископати раку у коју треба да се укопа непознати мушкарац, како му је [REDACTED] рекао, па је он и пошао са [REDACTED] да ураде како је [REDACTED] наложено.

Сведок [REDACTED] није присуствовао када је убијен момак који је био заробљен у селу, зна да је у селу био момак који се представљао као Неша Четник и који је једног дана довео момка, старости око 20 година, за кога је сазнао да је Хрват, ухваћен у Модричи и да му је отац запослен на високом положају у полицији.

Сведок-опт. [REDACTED] нема непосредних сазнања о догађају у коме је њен брат опт. [REDACTED] убијен и она се у свом исказу изјашњавала само о подацима до

којих је њен отац дошао, који је сада покојни, да је о тим својим сазнањима давао и исказ у полицији у Оцаку, а да је она од покојног [REDACTED] чула за име Неша Четник. Такође је из исказа оштећене утврђено да је њен покојни брат припадао 102. оначкој бригади Хрватског вијећа одбране, те је суд у потпуности поклатио веру исказу овог сведока.

Да је ошт. [REDACTED], као припадник 102. Оначке бригаде Хрватског вијећа одбране, био заробљен од стране српских оружаных формација критичном приликом суд је утврдио из исказа ошт. [REDACTED], сестре покојног [REDACTED], те из исказа испитаних сведока мештана села кожухе [REDACTED].

Одбрана ошт. Небојше Стојановића је нелогична и неубедљива, јер је из исказа свих испитаних сведока, као и из писмених доказа изведених током овог кривичног поступка, суд на несумњив начин утврдио да су српске оружане формације заробиле ошт. [REDACTED], да га је ошт. Небојша Стојановић држао као заробљеника само из разлога што је оштећени припадао непријатељским оружаным снагама и истог потом убио па је по мишљењу суда одбрана оптуженог који негира извршење кривичног дела усмерена на избегавање кривице, те је суд као такву није ни прихватио.

Бранилац ошт. Небојше Стојановића, адв. Момчило Минић током давања завршне речи навео је, између осталог, да је из исказа сведока [REDACTED] утврђено да га је полиција ухапсила, мучила па су га терали да каже „ово и оно“, суд је ценио ове наводе браниоца оптуженог, али је нашао да су исти неосновани, јер је током испитивања сведока [REDACTED] пред судом, сам бранилац адв. Момчило Минић поставио питање сведоку [REDACTED] да ли је сведок поводом овог догађаја хапшен или малтретиран, а на то његово питање је сведок одговорио да није ни хапшен ни малтретиран, једино му је полиција упала у кућу ноћу, стално га испитивала и држала по неколико сати, али да га никада у Добој нису привођили.

Суд је ценио наводе браниоца ошт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да су сведоци [REDACTED], очевици критичног догађаја, навели да након што је Неша Четник испалио један шаржер из пиштоља није одмах убио ошт. [REDACTED], већ да је он почео да кркла и рекао „убиј ме, још сам жив“, а судски вештак проф. др Зоран Станковић је у свом исказу навео да су две прострелне ране на лобањи такве природе да изазивају тренутну смрт, међутим, суд је поклатио веру исказима ових сведока [REDACTED] и налази да њихово казивање није у супротности са налазом комисије судских вештака, јер су се вештаци децидно изјаснили да због протека времена од критичног догађаја нису сачувана ни пронађена мека ткива тела оштећеног па су они дозволили могућност да су неки меци из пиштоља прошли кроз мека ткива оштећеног, те да није извршен преглед остатака мајице на пруге, која је пронађена приликом вршења ексхумације тела оштећеног, који преглед није извршио патолог Анто Блажановић приликом вршења обдукције па суд налази да су сведоци [REDACTED] у својим исказима изнели своја непосредна запажања онако како су они видели и чули шта се десило критичном приликом када је убијен ошт. [REDACTED].

Опште је позната чињеница да је наведени оружани сукоб био између осталих разлога и етнички мотивисан. Пре отпочињања оружаног сукоба овако мотивисана кривична дела нису вршена на широко распрострањен и оружано организован начин. По времену, месту и начину извршења извршено кривично дело је последица произашла из евидентно постојећег оружаног сукоба, које као такво или

слично не би било извршено да тог сукоба није било односно у мирнодопским условима.

Ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ може бити извршен само за време рата, оружаног сукоба или окупације, а појам оружаног сукоба обухвата не само међународни оружани сукоб, већ и унутрашњи оружани сукоб уколико су испуњени услови из II Допунског Протокола из 1977. године, уз Женевску конвенцију из 1949. године.

Оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаној сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе. Наведена дефиниција оружаног сукоба обухвата оба типа сукоба – унутрашњи и међународни. Мора постојати блиска повезаност оружаног сукоба и дела оптуженог са тим сукобом.

Када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утврђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949. године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

III Женевска конвенција о поступању са ратним заробљеницима од 12.08.1949. године примењује се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба, а који избије на територији једне од Високих страна уговорница, свака од страна у сукобу биће дужна да примењује бар следеће одредбе: према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, ране, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступаће се, у свакој прилици, човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убјеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањени су и забрањују се, у свако доба и у сваком месту, према горе наведеним лицима следећи поступци:

а)повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења.

Чланом 4А ст.1 исте Конвенције је прописано да ратни заробљеници, у смислу ове Конвенције јесу лица која припадају једној од следећих категорија, а која су пала под власт непријатеља и то припадници оружаних снага једне стране у сукобу као и припадници милиција и добровољачких јединица које улазе у састав тих оружаних снага.

Такође одредба члана 4 став 1 Допунског протокола II предвиђа између осталог, да ће сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима бити у свим приликама хумано третирана без икакве дискриминације, а да је ставом 2 тач. а) истог члана предвиђено да је против свих поменутих лица, између осталог забрањено у свако доба и на сваком месту насиље над животом, нарочито убиства.

Имајући у виду напред наведено, суд је на несумњив начин утврдио да је опт. Небојша Стојановић поступао у свему како је то описано у изреци пресуде и радње оптуженог је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ.

Суд је у конкретном случају применио закон који је важио у време извршења кривичног дела и то КЗ СРЈ (Службени лист СФРЈ, бр. 44/76, 34/84, 74/87, 57/89, 3/90 и 38/90 и Службени лист СРЈ бр. 35/92, 37/93 и 24/94) као повољнији у односу на оптуженог.

За остварење обележја овог кривичног дела није неопходно да извршилац зна да својим поступањем крши правила међународног права, јер повреде овог права представљају објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна.

На основу напред изведених доказа и оценом сваког од њих појединачно и у међусобној вези, те ценећи одбрану опт. Небојше Стојановића суд је на несумњив начин утврдио да су се у радњама опт. Небојше Стојановића стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ, јер је опт. Небојша Стојановић мучио и нечовечно поступао према оштећеном [REDACTED] на тај начин што је критичном приликом заробљеног припадника Хрватског вијећа одбране од стране српских оружаних формација ошишао, водио по селу, говорио мештанима да ће да га убије, наредио мештанима да ископају раку за оштећеног и на крају то и учинио односно убио оштећеног.

Суд налази да је опт. Небојша Стојановић поступао са директним умишљајем приликом извршења кривичног дела, јер је био способан да схвати значај свог дела и управљања својим поступцима односно био је свестан да врши убиство припадника непријатељских оружаних снага и био је свестан забрањености ових својих радњи чије је извршење и хтео и при извршењу тог убиства деловао је са директним умишљајем, јер је предузете радње остварио свесно и вољно, па је био свестан и желео је последице које су наступиле.

Приликом одлучивања о врсти и тежини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни опт. Небојше Стојановића ценио његове породичне прилике, чињеницу да је ожењен и да је [REDACTED], као и протек времена од извршења кривичног дела, док му је од отежавајућих околности ценио тежину извршеног кривичног дела, па је суд опт. Небојшу Стојановића, а ценећи све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

Применом чл. 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора опт. Небојши Стојановићу је урачунато и време које је провео у екстрадиционом притвору у Швајцарској почев од [REDACTED]

[REDACTED] када му је притвор укинут.

Суд је нашао да ће се изреченом казном затвора у односу на опт. Небојшу Стојановића постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу одредбе чл. 258 ст. 4 ЗКП суд је оштећену [REDACTED] ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу с обзиром да ошт. [REDACTED] није определила висину имовинско-правног захтева, а подаци овог кривичног поступка нису пружили поуздан основ о висини имовинско-правног захтева.

На основу одредбе чл. 261 ст. 2 тач. 1 и 9 ЗКП, чл. 262 и 264 ЗКП оптужени се обавезује да плати на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 143.082,49 динара, од чега на име трошкова вештачења износ од 80.958,49 динара, на име трошкова за сведоке износ од 42.124,00 динара и на име судског паушала износ од 20.000,00 динара, а све то у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, који износ је одмерен према дужини трајања и сложености овог кривичног поступка, а имајући у виду имовинске прилике оптуженог.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да се из списка предмета издвоји записник о препознавању лица од стране сведока [REDACTED], сачињеног пред МУП, Центар јавне безбедности Добој од 26.03.2012. године и фотодокументације која се налази у списима предмета на страни 141/43 до 143/43 од 19.03.2012. године, сачињене у Центру јавна безбедност Добој, јер су наведени записник и фотодокументација сачињени у свему у складу са законом оверени печатом и потписом овлашћених службених лица, а записник је потписао сам сведок [REDACTED] и на исти није имао никаквих примедби.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића адв. Момчила Минића да се прибави изјава оца оштећеног [REDACTED] коју је дао у Полицијској станици у Очаку 1992. године, као сувишан, јер покојни [REDACTED] нема непосредних сазнања о критичном догађају када је страдао његов син већ је изјаву давао према причама других лица.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да се у својству сведока испита [REDACTED], а на околности да је [REDACTED] био командант места критичном приликом у којем се десио овај догађај, као и сведок [REDACTED], као сувишан, јер искази предложених сведока нису од утицаја на решавање ове кривично-правне ствари с обзиром да је пред судом испитан [REDACTED] у својству сведока који се изјашњавао о свим чињеницама које су од значаја за критични догађај.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да се прибави извештај од Добојске Војне полиције о именима лица која су лишена слободе критичном приликом кад и оштећени [REDACTED] као сувишан.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да се у својству сведока испита [REDACTED] председник Српске радикалне странке која је у то време ангажовала сведока [REDACTED] као команданта јединице и да се испита у својству сведока [REDACTED] који је у међувремену и преминуо, као неоснован.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Момчила Минића да се у својству сведока испита тадашњи истражни судија Општинског суда у Очаку Анте Рашић и представник Војне полиције у време кад се десио критични догађај, као сувишан.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Милана Милосављевића да се изврши реконструкција критичног догађаја као неоснован с обзиром да се догађај десио почетком маја 1992. године у месту Кожухе, Општина Добој, Република БиХ, сада у страној држави, а да би се извршила реконструкција догађаја потребно је да се догађај реконструише у истим просторним условима-иста конфигурација терена, што у конкретном случају није било могуће.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Небојше Стојановића, адв. Милана Милосављевића да се изврши суочење између сведока [REDACTED] и опт. Стојановић Небојше, као неоснован, јер је сведок [REDACTED] већ испитан пред судом, странке су имале могућност да предложе извођење овог доказа, али исти предлог нису ставили у тренутку када је испитан сведок [REDACTED], тако да предлагање извођења овог доказа по мишљењу суда води само одуговлачењу кривичног поступка.

Приликом доношење овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Олгица Куч

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Вера Вукотић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду у року од 30 дана од дана пријема писменог отправка исте, а преко овог суда.